

คำนิยมนทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ในจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ปีการศึกษา ๒๕๑๓

ปริญญาบัตร

ของ

สมุท อนุชา

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

๑๒ มีนาคม ๒๕๑๔

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปัญหานี้นี้แล้ว เห็นสมควรรับ
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ของวิทยาลัยวิชาการศึกษาได้

ธีระ ธรรม

ประธาน

สมชาย อภิสิทธิ์ กรรมการ

๑๒ มีนาคม ๒๕๑๔

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี เพราะได้รับความช่วยเหลือจากอาจารย์ ดร. ปรีชา ชรรมา และอาจารย์ สมควร อภัยพันธุ์ ซึ่งได้กรุณาให้ความคิดเห็น คำแนะนำ ตลอดจนการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ มงคล ศรีไพรวลัย หัวหน้ากองกลาง สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ที่ได้กรุณาให้ความช่วยเหลืออย่างดียิ่งในการติดต่อรวบรวมข้อมูลจากจังหวัดต่าง ๆ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ สมชัย วุฒิบรีชา ผู้อำนวยการกองวางแผนการศึกษา สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ที่ได้กรุณาให้ความสะดวกต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องใช้ในการจัดทำปริญญานิพนธ์

อนึ่ง ผู้เขียนขอขอบพระคุณอาจารย์ ดร. พจน์ สะเพียรชัย ที่ได้ให้คำแนะนำต่าง ๆ ทางด้านสถิติ และขอบคุณ คุณโสภณัท พูลเพชรพันธุ์ นิสิตปริญญาโท สาขาการแนะแนว วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ที่มีส่วนช่วยเหลือในการวิจัยและให้ข้อคิดเห็นต่าง ๆ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จเป็นรูปเล่มได้ ก็ด้วยความช่วยเหลือจากอาจารย์ บรรจง ศศิธรางกูร วิทยากรโท กองวางแผนการศึกษา คุณสมร คงรุ่งเรือง แผนกศึกษาธิการ กองกลาง และคุณสุวัตร เปลี่ยนมา แผนกวินัย กองกลาง สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเป็นผู้ช่วยเหลือในด้านการพิมพ์ ผู้เขียนขอขอบคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วย

สมุทรา นุชนาถ

สารบัญ

บทที่	หน้า
๑ บทนำ	๖
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	๗
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	๘
ข้อตกลงเบื้องต้น	๘
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	๙
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	๑๐
๒ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าและขอสมมุติฐาน	๑๓
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	๑๓
สมมุติฐานในการค้นคว้า	๒๕
๓ วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	๒๗
แหล่งข้อมูลและมวลประชากร เพื่อใช้ในการวิจัย	๒๗
ภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง	๓๑
แผนที่แสดงจังหวัดและโรงเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	
ของประเทศไทยที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง	๓๓
การสร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล	๓๔
ลักษณะของแบบสอบถาม	๓๔
วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล	๓๕
การจัดกระทำกับข้อมูล	๓๖
สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล	๓๗
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	๓๘

๔ การวิเคราะห์ข้อมูล	๕๐
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๑	๕๔
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๒	๕๓
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๓	๕๘
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๔	๖๓
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๕	๖๘
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๖	๗๓
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๗	๗๘
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๘	๘๓
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๙	๘๘
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๑๐	๙๓
๕ อภิปรายผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๙๔
๖ สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	๑๐๗
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	๑๐๗
สมมุติฐานในการค้นคว้า	๑๐๘
วิธีดำเนินการ	๑๐๘
เครื่องมือในการศึกษาค้นคว้า	๑๐๙
การวิเคราะห์ข้อมูล	๑๐๙
สรุปผลการวิจัย	๑๑๐
ข้อเสนอแนะ	๑๑๔
ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร	๑๑๗
ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ทำการวิจัยต่อไป	๑๑๙
บรรณานุกรม	๑๒๐
ภาคผนวก	๑๒๖

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
๑ แสดงจังหวัด โรงเรียน ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง	๒๗
๒ แสดงจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ปีการศึกษา ๒๕๑๓ ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างของแต่ละโรงเรียน	๒๘
๓ แสดงจำนวนนักเรียนที่เลือกวิชาในแต่ละอันดับ	๔๑
๔ แสดงลำดับที่ของน้ำหนักคะแนนในแต่ละสาขาวิชา	๔๒
๕ แสดงจำนวนนักเรียนชายที่เลือกวิชาในแต่ละอันดับ	๔๕
๖ แสดงลำดับที่ของน้ำหนักคะแนนในแต่ละสาขาวิชาของนักเรียนชาย	๔๖
๗ แสดงจำนวนนักเรียนหญิงที่เลือกวิชาในแต่ละอันดับ	๔๗
๘ แสดงลำดับที่ของน้ำหนักคะแนนในแต่ละสาขาวิชาของนักเรียนหญิง	๔๘
๙ แสดงสหสัมพันธ์ของอันดับค่านิยมในการเลือกวิชาต่าง ๆ ของ นักเรียนชายและนักเรียนหญิง	๔๘
๑๐ แสดงการ เปรียบ เทียบลำดับค่านิยมตามคะแนนเฉลี่ยของแต่ละ สาขาวิชาที่กลุ่มนักเรียนชายและกลุ่มนักเรียนหญิง เลือก	๕๐
๑๑ แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่านิยมทางการศึกษา ของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงในกลุ่มตัวอย่าง	๕๑
๑๒ แสดงลำดับค่านิยมทางการศึกษาของกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ ทางการศึกษาต่างกัน	๕๔

๑๓	แสดงการ เปรียบ เทียบลำดับค่านิยมตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละสาขาวิชาของกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่างกัน เลือก	๕๕
๑๔	แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่างกัน	๕๖
๑๕	แสดงลำดับค่านิยมทางการศึกษาของกลุ่มนักเรียนที่บิดายังมีชีวิตอยู่และบิดาถึงแก่กรรม และสหสัมพันธ์ของลำดับค่านิยมในการเลือกวิชาต่าง ๆ ของนักเรียน	๕๘
๑๖	แสดงการ เปรียบ เทียบลำดับค่านิยมตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชาของกลุ่มนักเรียนที่บิดายังมีชีวิตอยู่และบิดาถึงแก่กรรม	๖๐
๑๗	แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่บิดายังมีชีวิตอยู่และบิดาถึงแก่กรรม	๖๑
๑๘	แสดงลำดับค่านิยมทางการศึกษาของกลุ่มนักเรียนที่มารดายังมีชีวิตอยู่และมารดาถึงแก่กรรม และสหสัมพันธ์ของลำดับค่านิยมในการเลือกวิชาต่าง ๆ ของนักเรียน	๖๔
๑๙	แสดงการ เปรียบ เทียบลำดับค่านิยมตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชาของกลุ่มนักเรียนที่มารดายังมีชีวิตอยู่ และมารดาถึงแก่กรรม	๖๕
๒๐	แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มารดามีชีวิตอยู่ และมารดาถึงแก่กรรม	๖๖
๒๑	แสดงลำดับค่านิยมทางการศึกษาของกลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาอยู่ด้วยกันหย่าร้าง และแยกกันอยู่	๖๘
๒๒	แสดงการ เปรียบ เทียบลำดับค่านิยมตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชาของกลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน หย่าร้าง และแยกกันอยู่	๗๐

๒๓	แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่านิยมทางการศึกษา ของกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถอยู่ด้วยกัน หย่าร้าง และแยกกันอยู่	๗๑
๒๔	แสดงลำดับค่านิยมทางการศึกษาของกลุ่มนักเรียนที่มีความมีการศึกษาต่างกัน	๗๔
๒๕	แสดงการเปรียบเทียบลำดับค่านิยมตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชา ของกลุ่มนักเรียนที่มีความมีการศึกษาต่างกัน	๗๕
๒๖	แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่านิยมทางการศึกษาของกลุ่ม นักเรียนที่มีความมีการศึกษาต่างกัน	๗๖
๒๗	แสดงลำดับค่านิยมทางการศึกษาของกลุ่มนักเรียนที่มีความมีการศึกษาต่างกัน	๗๘
๒๘	แสดงการเปรียบเทียบลำดับค่านิยมตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชาของ กลุ่มนักเรียนที่มีความมีการศึกษาต่างกัน	๘๐
๒๙	แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่านิยมทางการศึกษาของกลุ่ม นักเรียนที่มีความมีการศึกษาต่างกัน	๘๑
๓๐	แสดงลำดับค่านิยมทางการศึกษาของกลุ่มนักเรียนที่มีความมีการศึกษาสูงกว่ามรดา มีการศึกษาระดับการศึกษาสูงกว่านิดา และ นิดาที่มีการศึกษาระดับการศึกษาเท่ากัน	๘๔
๓๑	แสดงการเปรียบเทียบลำดับค่านิยมตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชา ที่กลุ่มนักเรียนที่มีความมีการศึกษาระดับการศึกษาต่าง ๆ	๘๕
๓๒	แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่านิยมทางการศึกษาของกลุ่ม นักเรียนที่มีความมีการศึกษาระดับการศึกษาสูงกว่ามรดา ระดับการศึกษาของ มรดาสูงกว่านิดา และระดับการศึกษาของนิดาที่มีการศึกษาเท่ากัน	๘๖

การวาง	หน้า
๓๓ แสดงลำดับค่านิยมของกลุ่มนักเรียนที่มีภูมิลำเนาต่างกัน	๘๘
๓๔ แสดงการเปรียบเทียบลำดับค่านิยมตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชาของกลุ่มนักเรียนที่มีภูมิลำเนาต่างกัน	๙๐
๓๕ แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่านิยมทางการศึกษาของกลุ่มนักเรียนที่มีภูมิลำเนาต่างกัน	๙๑
๓๖ แสดงจำนวนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่างกันเลือกวิชาต่าง ๆ ตามอันดับค่านิยม	๑๓๕
๓๗ แสดงจำนวนนักเรียนที่มีความมีชีวิตและถึงแก่กรรมเลือกวิชาต่าง ๆ ตามอันดับค่านิยม	๑๓๖
๓๘ แสดงจำนวนนักเรียนที่มารดาที่มีความมีชีวิตและถึงแก่กรรมเลือกวิชาต่าง ๆ ตามอันดับค่านิยม	๑๓๗
๓๙ แสดงจำนวนนักเรียนแยกตามสถานภาพทางครอบครัวเลือกวิชาต่าง ๆ ตามอันดับค่านิยม	๑๓๘
๔๐ แสดงจำนวนนักเรียนแยกตามระดับการศึกษาของบิดาเลือกวิชาต่าง ๆ ตามอันดับค่านิยม	๑๓๙
๔๑ แสดงจำนวนนักเรียนแยกตามระดับการศึกษาของมารดาเลือกวิชาต่าง ๆ ตามอันดับค่านิยม	๑๔๑
๔๒ แสดงจำนวนนักเรียนซึ่งเปรียบเทียบตามระดับการศึกษาของบิดาและมารดาเลือกวิชาต่าง ๆ ตามอันดับค่านิยม	๑๔๓
๔๓ แสดงจำนวนนักเรียนที่มีภูมิลำเนาต่างกันเลือกวิชาต่าง ๆ ตามอันดับค่านิยม	๑๔๔

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
๑ เส้นภาพแสดงการ เลือกวิชาทั้ง ๑๖ วิชาของนักเรียนชายหญิง	๔๓
๒ เส้นภาพแสดงการ เปรียบ เทียบการ เลือกวิชาของกลุ่มนักเรียนชาย และกลุ่มนักเรียนหญิง	๕๒
๓ เส้นภาพแสดงการ เปรียบ เทียบการ เลือกวิชาของกลุ่มนักเรียน ที่มีนิสัยสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่างกัน	๕๗
๔ เส้นภาพแสดงการ เปรียบ เทียบการ เลือกวิชาของกลุ่มนักเรียน ที่มีความสามารถอยู่และถึงแก่กรรม	๖๒
๕ เส้นภาพแสดงการ เปรียบ เทียบการ เลือกวิชาเรียนของกลุ่ม นักเรียนที่มีความสามารถอยู่ และถึงแก่กรรม	๖๗
๖ เส้นภาพแสดงการ เปรียบ เทียบการ เลือกวิชาของกลุ่มนักเรียน ที่มีความสามารถอยู่ด้วยกัน มีความสามารถหายร้าง และกลุ่มนักเรียนที่ มีความสามารถแยกกันอยู่	๗๒
๗ เส้นภาพแสดงการ เปรียบ เทียบการ เลือกวิชาของนักเรียน ที่มีความรู้ระดับการศึกษาต่างกัน	๗๗
๘ เส้นภาพแสดงการ เปรียบ เทียบการ เลือกวิชาของนักเรียน ที่มีความรู้ระดับการศึกษาต่างกัน	๘๒
๙ เส้นภาพแสดงการ เปรียบ เทียบการ เลือกวิชาของนักเรียน ที่ระดับการศึกษาของบิดาสูงกว่ามารดา ระดับการศึกษาของมารดา สูงกว่าบิดา บิดามารดาที่มีระดับการศึกษาเท่ากัน	๘๗

ภาพประกอบ

หน้า

- ๑๐ เสนภาพแสดงการ เปรียบเทียบการ เลือกวิชาของนักเรียน
 ที่มีภูมิลำเนาต่างกัน

๕๒

บทที่ ๑

บทนำ

ไม่ใคร่ปฏิเสธได้ว่า ความเจริญก้าวหน้าของประเทศขึ้นอยู่กับการศึกษาของประชากร ความเจริญทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นทางการ เมือง การทหาร การเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งวัฒนธรรมนั้น จะมั่นคงและยั่งยืนอยู่ได้ก็ต่ออาศัยการศึกษาเป็นรากฐานรองรับ เรื่องอื่น ๆ ทั้งปวง เพราะฉะนั้นการให้การศึกษาแก่ประชากรให้มีความรู้ความสามารถจึงเป็นการลงทุนที่สำคัญที่สุด และว่าเป็นที่สุด กล่าวอีกนัยหนึ่ง การลงทุนในตัวบุคคลมีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าการลงทุนในทุนวัตถุ

เฮอร์เบิร์ต ฮาร์บิสัน กล่าวถึงความสำคัญของกำลังคนในฐานะที่เป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจไว้ว่า เงินทุน ทรัพยากรธรรมชาติ การได้รับความช่วยเหลือจากต่างประเทศ การร่วมมือทางการค้าระหว่างประเทศ เป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจ แต่ปัจจัยทั้งหมดที่กล่าวมาเหล่านั้น มีความสำคัญรองลงไปจากปัจจัยเรื่องกำลังคน^๒

ในการพัฒนาประเทศในขณะนี้ เรามุ่งเน้นหนักไปในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม แต่อย่างไรก็ตาม ในการที่จะพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมให้บรรลุผลสำเร็จได้นั้น จำต้องอาศัยกำลังคนที่มีความรู้ความสามารถในระดับที่แตกต่างกัน และในแต่ละสาขาวิชา เป็นผู้ปฏิบัติงาน กำลังคนเป็นหัวใจสำคัญในการพัฒนา กล่าวคือ เป็นทั้งแรงงานและมันสมอง การที่จะได้กำลังคนมาพัฒนาประเทศตามที่ต้องการ จำเป็นจะต้องมีการวางแผนพัฒนากำลังคน ซึ่งส่วนสำคัญในการวางแผนนี้จะคงประกอบไปด้วยการวางแผนการศึกษา เพราะการวางแผนเพื่อ

๑ โยชูร ลิมทอง "การจับงบประมาณการศึกษา" การวางแผนการศึกษา
หน้า ๒๘๘.

๒ Frederick Harbison and Charles A. Myers, Education, Manpower and Economic Growth, p. 5.

พัฒนาการศึกษานั้น เป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

ความเจริญก้าวหน้าของบ้านเมืองขึ้นอยู่กับการศึกษาของชนในวัยนั้น ประเทศที่ประชากรมีระดับการศึกษาต่ำ แม้จะมีทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์เพียงใดก็ตาม รายได้ประชากรในอนาคตก็จะต่ำไปควบ เพราะขาดกำลังคนที่จะนำทรัพยากรธรรมชาติมาใช้ให้เกิดประโยชน์ทางเศรษฐกิจอย่างมีประสิทธิภาพ ฐานะความเป็นอยู่ของประชากรในอนาคตก็ย่อมจะดีไม่ได้ ตรงกันข้ามกับบางประเทศ เช่น เกาหลี และนิวซีแลนด์ ซึ่งแม้จะไม่อุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรธรรมชาติ แต่ประชากรมีระดับการศึกษาสูง ก็สามารถพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า มีฐานะเศรษฐกิจดี และมีมั่นคงได้ ประชากรในอนาคตก็มีรายได้สูง และฐานะความเป็นอยู่ที่ดีตามไปด้วย ยิ่งประเทศที่มีทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ และมีประชากรที่มีระดับการศึกษาดีด้วยแล้ว ประเทศนั้นก็จะยิ่งมีความเจริญรุ่งเรืองยิ่งขึ้นอย่างไม่หยุดยั้ง การศึกษามีประโยชน์ต่อช่วยให้คนอ่านออกเขียนได้ มีความรู้ความก้าวหน้าทางวิชาการ และเทคโนโลยี อันจะนำไปสู่ความเจริญทางวัตถุเท่านั้น แต่ยังช่วยอบรมฝึกฝนให้เป็นคนรู้จักควบคุมระบอบความรู้และประสบการณ์อันเป็นประโยชน์ มีสติปัญญา เกิดเป็นทัศนคติใจใญ่ถูกต้อง มีสุขภาพทางกายและทางจิตสมบูรณ์^๒

ดร. สุกใจ เหล่าสุนทร กล่าวว่า การศึกษาคงส่งเสริมให้ประชาชนมีความสามารถ ๒ ประการ คือ

๑. ความสามารถที่จะเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศ สามารถอยู่รวมในสังคมได้เป็นอย่างดี และเป็นประโยชน์แก่สังคมของตน
๒. ความสามารถที่จะประกอบอาชีพสุจริตตามความถนัดและความชำนาญที่ตนได้ศึกษา เพื่อดำรงชีวิตของตนและครอบครัวมิให้เป็นภาระแก่ชุมชนที่ตนอยู่ร่วม ทั้งเป็นการ

UNESCO, United Nations, No. 40, Estimating Future School Enrolment In Developing Countries, p. 5.

๒ บัญชี อรรถาการ, ดร.รัตนา ตัญญูเต็ก "การเตรียมครู" เอกสารการประชุมทางวิชาการของสมาคมการศึกษาแห่งประเทศไทย หน้า ๑ - ๒.

ส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศให้เจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าในเวลาเดียวกันด้วย

ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาย่อมจะมองเห็นแล้วว่า การจัดการศึกษานั้น ถึงแม้ว่าจะเป็นภาระอันหนักอึ้ง เพื่อให้มีความรู้ความสามารถ มีทักษะและทัศนคติอันดีงาม แต่เราก็ไม่ได้เพ่งเล็งเฉพาะตัวบุคคลแต่อย่างใด จำเป็นต้องคำนึงถึงสภาวะและความต้องการของสังคมทั้งในกายเศรษฐกิจและอื่น ๆ คำนึงถึงความเป็นมาในอดีตของสังคมนั้น ตลอดจนความกึกก้องความเชื่อ และค่านิยมที่สังคมนั้นยึดถืออยู่ด้วย ถ้าศาสตราจารย์ ดร.สุกิจ เหล่าสุมฺพร ได้กล่าวถึงการจัดการศึกษาว่า การศึกษามิใช่เปลี่ยนแปลงไปตามความต้องการของชุมชนเท่านั้น แต่จะเปลี่ยนแนวการศึกษาที่ควรเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย เพราะการศึกษามิใช่เป็นการยอมรับคนให้ไปทำตามความต้องการของชุมชนนั้น ๆ

ปัจจุบันนี้ ประเทศไทยตระหนักในความจำเป็นและความสำคัญของการศึกษามาก ดังผลการวิจัยของ เดวี เอ็ม เกรแฮม ปรากฏแล้วว่า เยาวชนรุ่นใหม่ของประเทศไทยต่างก็มีความเคลื่อนไหวตื่นตัวทางการศึกษามาก เพราะต่างก็เล็งเห็นว่า ผลพลอยได้ที่ได้รับจากการศึกษามีมากมาย เช่น ทำให้ความเป็นอยู่ดีขึ้น มีรายได้ดี มีเกียรติ มีฐานะและตำแหน่งสูงขึ้น การศึกษาจะเป็นเครื่องประกันความสำเร็จของเขาในอนาคตอีกด้วย เหตุนี้เยาวชนจึงมุ่งเข้าศึกษาในสถาบันต่าง ๆ วนกระทั่งสถาบันต่าง ๆ ในประเทศ ไม่สามารถรับนักเรียนเหล่านั้นได้หมด จึงต้องมีการสอบคัดเลือกเพื่อจะได้พิจารณาคุณภาพทางวิชาการ เพราะคุณภาพทางวิชาการ เป็นหลักสำคัญในการพิจารณา ชั้น ฐานะทางการทำงาน และรายได้

๑. ดร.สุกิจ เหล่าสุมฺพร, วิชาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษา วิทยานิพนธ์ หน้า ๑.

๒. ดร.วราง บัวศรี, มติใหม่ของการศึกษา ป.ต.ร. หน้า ๑.

๓. ศาสตราจารย์ ดร.สุกิจ เหล่าสุมฺพร "ลักษณะของ เขตและกรณีการวิจัยของ วิชาการศึกษา" เอกสารวิจัยสังคมศาสตร์ หน้า ๖๔.

๔. Henry M. Graham., Some Changes in Thai Family Life, pp. 18-21.

X เด็กทุกคนปรารถนาจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีอนาคต หรืออย่างน้อยก็มีความหวังที่จะได้รับการศึกษาได้ เรียนตามกำลังความสามารถ ก็จะสำเร็จหวังเพียงใ้โดยฉับพลันโดยโอกาส และสภาพที่ผู้ใหญ่สร้างสรรค์ไว้ให้ ไพฑูรย์ สีนลารัตน์ กล่าวไว้ในเรื่องการศึกษากับสังคมไทย ในปัจจุบันว่า ลักษณะเด่นของสังคมไทยปัจจุบันที่เห็นได้จากการศึกษาก็คือ ชาวบ้านทั่วไปนิยมส่งบุตรหลานของตนให้ไปเล่าเรียนในชั้นสูง ๆ ใ้มากที่สุดเท่าที่กำลังทรัพย์จะอำนวยอำนาจ บางคนถึงกับกู้หนี้ยืมสินมาเพื่อการนี้โดยเฉพาะ บางคนก็สำเร็จตามความตั้งใจไปด้วยดี แต่บางคนก็ไ้มีความลำบากยากแค้นเพราะไม่ประสบความสำเร็จ ลักษณะนี้เองที่บ่งชี้ให้เห็นถึงความเข้าใจที่แยบเยื้องของคนส่วนมากจนต้องเห็นว่า การศึกษาก็คือการไปเล่าเรียนในโรงเรียน ในวิทยาลัย หรือ มหาวิทยาลัย ถนนที่การศึกษา ก็ถนนที่เรียนสำเร็จจากโรงเรียน วิทยาลัย หรือ มหาวิทยาลัย เท่านั้น

แต่การที่จะให้ทุกคนได้รับการศึกษาในระดับเท่ากันหมดย่อมเป็นไปได้ เพราะแต่ละคนต่างก็มีสติปัญญาและความสามารถไม่เท่ากัน ถ้าทุกคนได้รับการศึกษาตามควรแก่เอกัตภาพ ก็จะทำให้มีความสุขได้ในระดับของตน นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นนักเรียนที่มีความสนใจต่ออนาคตของตนเป็นอย่างมาก หลายคนมีความปรารถนาจะเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย บางคนต้องการเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ ที่รับนักเรียนที่สอบได้มัธยมศึกษาปีที่ ๕ แต่การจะเข้าศึกษาในสถาบันระดับอุดมศึกษาก็กล่าวได้ว่า ต้องผ่านการสอบแข่งขันคัดเลือก ซึ่งมักเป็นเรื่องหนักใจของนักเรียน อนึ่ง การเข้าศึกษาในสถาบันชั้นสูง มักต้องลงทุนควยสมองความพากเพียรพยายาม เวลา และทุนทรัพย์มิใช่น้อย ดังนั้น ในการศึกษาคือในระดับนี้ จึงต้องไ้มีการพิจารณาอย่างถี่ถ้วนพอสมควร และมีการเตรียมตัวเป็นอย่างดี ^๒

ไพฑูรย์ สีนลารัตน์ "การศึกษากับสังคมไทยในปัจจุบัน" วิทยาคัยครูอาชีวศึกษา
หน้า ๑.

^๒ กองแผนแพรวการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ "การเตรียมตัวเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษา" คู่มือเล่มจิ๋ว หน้า ๑ - ๒.

สำหรับ เด็กวัยรุ่น ปัญหาเรื่องการเลือกศึกษาต่อมีความสำคัญแก่ชีวิตของตนอย่างมาก เพราะเด็กในวัยนี้มักมีอุดมคติสูง มีความทะเยอทะยานที่จะได้ประกอบอาชีพซึ่งสังคมยกย่องว่ามีเกียรติ พยายามที่จะก้าวให้ถึงจุดหมายปลายทางโดยไม่คำนึงถึงความสามารถของตน

เรย์มอนด์ เชน แฮ็ทซ์ และ อัมพา โจติกาสทิรา กล่าวว่ามีนักเรียนที่สำเร็จมัธยมศึกษาเป็นจำนวนมาก บรรดาผู้ที่เข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย และงานต่างก็มีเหตุผลต่าง ๆ กัน เช่น เพื่อที่จะมีเกียรติภูมิทางสังคม สามารถหารายได้เพิ่มมากขึ้น หรืออาจจะมีความสนใจอื่น ๆ อีกมากมาย แต่อย่างไรก็ตาม ปรากฏว่า นักเรียนเป็นจำนวนมากไม่สามารถจะไต่ถึงที่ตนปรารถนาได้ เพราะมหาวิทยาลัยรับนักเรียนได้ในจำนวนที่จำกัด ผู้ที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ ก็จำต้องหางานหาประกอบอาชีพในชีวิตประจำวัน หรือไม่ก็ตัดสินใจออก การสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยใหม่ในปีข้างหน้าอีก ส่วนผู้ที่ผ่านการสอบคัดเลือกและได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยนั้น ก็ไม่เป็นที่รับรองว่าจะเรียนสำเร็จทุกคน เพราะมีหลายคนที่ต้องประสบกับความล้มเหลว และจำต้องออกจากมหาวิทยาลัยก่อนสำเร็จ บางคนจำเป็นต้องออกจากปัญหาทางเศรษฐกิจของครอบครัว บางคนก็เกี่ยวกับปัญหาทางการเรียน และยังมีปัญหาในคนอื่น ๆ อีก ที่ทำให้นักเรียนต้องตัดสินใจออกกลางคัน

ด้วยเหตุนี้ ประเทศไทยจึงประสบปัญหาทางการศึกษาที่ยังแก้ไม่ตก คือ นักเรียนส่วนมากมุ่งเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย แต่มหาวิทยาลัยรับนักเรียนได้จำนวนจำกัด ผลก็คือปีหนึ่ง ๆ จะมีนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่สอบเข้าเรียนที่ไหนไม่ได้เป็นจำนวนมาก ๆ เขาเหล่านั้นต้องได้รับความผิดหวัง ซึ่งอาจจะเป็นอันตรายต่อสังคมและประเทศ ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนและผู้ปกครองไม่ทราบข้อเท็จจริง เกี่ยวกับการเลือกศึกษาต่อ และการเลือกอาชีพ จึงเลือกไปไม่ตรงกับความเป็นจริง คือไม่ได้คำนึงถึงความสามารถทางสติปัญญา ความถนัด โอกาสที่จะศึกษาต่อ และโอกาสที่จะได้ทำงานหลังจากสำเร็จการศึกษาแล้ว ทั้งไม่คอยคำนึง

ถึงฐานะทางการเงินของตน จึงต้องประสมความผิดหวัง ถ้าหากว่าผู้ถูกยแะแน่วให้
 กำปรึกษาแก่ักเรียนแล้ว ก็จะช่วยให้นักเรียนได้คำนึงถึงระดับความสามารถและเข้าใจตนเอง
 ได้ดีขึ้น อันจะช่วยไประสมความสำเร็จในอนาคตได้ เพราะจุดมุ่งหมายของการให้กำปรึกษา
 หารือนั้น ก็คือการช่วยให้นักเรียนได้เข้าใจตนเอง บริการให้กำปรึกษาหารือนั้น จะช่วยให้
 นักเรียนแต่ละคนรู้จักปรับปรุงทัศนคติ ความหวัง กำนนิยม และความหนักแน่นของตนให้
 เข้ากับสภาพแวดล้อมในปัจจุบันและอนาคต

การเลือกศึกษาของนักเรียนนั้น ถ้านักเรียนเลือกได้อย่างเหมาะสมกับความสามารถ
 ของตน ก็จะมีโอกาสประสมความสำเร็จในการเรียน และมีประสิทธิภาพพอที่จะประกอบอาชีพได้
 อย่างเหมาะสม) แต่ปัจจุบันนี้ นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นจำนวนมาก มักจะ
 ประสบปัญหาในการเลือกศึกษาต่อ และการเลือกอาชีพ เพราะไม่ทราบว่าตนควรจะศึกษาต่อ
 ในแขนงวิชาใดจึงจะเหมาะสม บางคนเลือกศึกษาต่อในแขนงวิชาที่ตนไม่มีความถนัด และ
 ไม่มีความสามารถ ผลสุดท้ายก็จะประสมความผิดหวัง เพราะนักเรียนต่างก็มุ่งหวังที่จะได้
 เข้าศึกษาต่อในระดับสูง ๆ ตามความสนใจ และกำนิยมของตนที่มีอยู่ต่อวิชานั้น ๆ โดยมีได้
 คำนึงถึงองค์ประกอบอื่น ๆ) ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับกำนิยมทางการศึกษา
 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่มีต่อสาขาวิชาต่าง ๆ การศึกษาวิจัยในครั้งนี้จะไ้ทราบ
 ถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ทำให้กำนิยมทางการศึกษาของนักเรียนแตกต่างกัน ผลจากการวิจัย
 ในครั้งนี้ จะไ้เป็นแนวทางในการจัดการศึกษา และขณะเดียวกันก็จะเป็นการช่วยส่งเสริม
 ในการจัดบริการแนะแนวให้ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ชัชชัย ชัยจิรฉายากุล การศึกษาองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกเรียน
 วิชาสายสามัญและสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม"
 ปริญญาโท การศึกษามหาบัณฑิต หน้า ๕.

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้ มีความมุ่งหมายดังต่อไปนี้

๑. เพื่อศึกษากำหนดนโยบายทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่มีต่อสาขาวิชาต่าง ๆ ๑๖ สาขาวิชา ดังนี้

- ๑.๑ การศึกษา ✓
- ๑.๒ เกษตรศาสตร์ ✓
- ๑.๓ เทคโนโลยี
- ๑.๔ นิติศาสตร์
- ๑.๕ บริหารธุรกิจ
- ๑.๖ พาณิชยศาสตร์และการบัญชี
- ๑.๗ แพทย์ศาสตร์
- ๑.๘ พยาบาล
- ๑.๙ รัฐศาสตร์
- ๑.๑๐ วิทยาศาสตร์ ✓
- ๑.๑๑ วิศวกรรมศาสตร์
- ๑.๑๒ ศิลปศาสตร์
- ๑.๑๓ ศิลปากร
- ๑.๑๔ เศรษฐศาสตร์
- ๑.๑๕ สถาปัตยกรรมศาสตร์
- ๑.๑๖ สังคมสงเคราะห์ศาสตร์

๒. เพื่อศึกษาอันดับความสำคัญของค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่มีต่อสาขาวิชาต่าง ๆ

๓. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ตามหัวข้อต่อไปนี้

๓.๑ เพศ

๓.๒ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

๓.๓ สถานภาพทางครอบครัว

๓.๔ การศึกษาของบิดามารดา

๓.๕ ภูมิสำเนา

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้ ผู้วิจัยหวังว่าจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้าต่อไป

๑. เป็นแนวทางแก่ครูในการปรับปรุงแก้ไขค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนให้เหมาะสมกับสภาพอันแท้จริง

๒. เป็นแนวทางแก่โรงเรียนในการจัดบริการแนะแนวการศึกษาและอาชีพให้แก่ นักเรียนให้ได้ดีที่สุด

๓. ช่วยให้ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา ได้ทราบแนวโน้ม ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียน อันจะได้เป็นแนวทางในการจัดการศึกษาต่อไป

ข้อตกลงเบื้องต้น

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งข้อตกลงเบื้องต้นของการศึกษาไว้ดังต่อไปนี้

๑. แต่ละสาขาวิชาที่ใช้ในแบบสอบถามนั้น เป็นตัวแทนค่านิยมทางการศึกษาของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕

๒. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่ใช้เป็นกลุ่มประชากรในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ทุกคนมี ค่านิยมทางการศึกษาประจำตัวอยู่แล้ว

๓. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่ใช้เป็นกลุ่มประชากรในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ตอบแบบ สอบถามด้วยความจริงใจ ปราศจากอคติใด ๆ และเป็นที่เชื่อถือได้

๔. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่เป็นกลุ่มประชากรในการศึกษาค้างนี้ มีความสามารถในการประมาณค่าความรู้สึกรู้สึกของตนที่เกี่ยวกับค่านิยมทางการศึกษาในแต่ละสาขาวิชาได้เป็นอย่างดี

๕. ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่ใช้เป็นกลุ่มประชากรในการศึกษาค้างนี้ เป็นตัวแทนค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ในจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยทุกคน

ขอบเขตของการศึกษาค้างนี้

ในการศึกษาค้างนี้ เป็นการศึกษาหาค่านิยมในการเลือกศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ปีการศึกษา ๒๕๑๓ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเฉพาะกลุ่มตัวอย่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ปีการศึกษา ๒๕๑๓ ในโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกองโรงเรียนรัฐบาล กรมวิสามัญศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย รวม ๑๕ จังหวัด ซึ่งมีโรงเรียนต่าง ๆ ๒๓ โรงเรียน ดังนี้

- | | |
|--------------------------------|-------------------|
| ๑. โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์ | จังหวัดกาฬสินธุ์ |
| ๒. โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน | จังหวัดขอนแก่น |
| ๓. โรงเรียนกัลยาณวัตร | จังหวัดขอนแก่น |
| ๔. โรงเรียนชัยภูมิ | จังหวัดชัยภูมิ |
| ๕. โรงเรียนสตรีชัยภูมิ | จังหวัดชัยภูมิ |
| ๖. โรงเรียนปิยะมหาราชาลัย | จังหวัดนครพนม |
| ๗. โรงเรียนราชสีมาวิทยาลัย | จังหวัดนครราชสีมา |
| ๘. โรงเรียนบุรีรัมย์วิทยาลัย | จังหวัดบุรีรัมย์ |
| ๙. โรงเรียนศรีบุรีรัมย์ | จังหวัดบุรีรัมย์ |
| ๑๐. โรงเรียนสารคามพิทยาคม | จังหวัดมหาสารคาม |
| ๑๑. โรงเรียนณคณาภิ | จังหวัดมหาสารคาม |

๑๒. โรงเรียนร้อยเอ็ดวิทยาลัย	จังหวัดร้อยเอ็ด
๑๓. โรงเรียนสตรีศึกษา	จังหวัดร้อยเอ็ด
๑๔. โรงเรียนสโสมรวิทยาลย์	จังหวัดเลย
๑๕. โรงเรียนสกลราชวิทยานุกูล	จังหวัดสกลนคร
๑๖. โรงเรียนศรีสะเกษวิทยาลัย	จังหวัดศรีสะเกษ
๑๗. โรงเรียนสุรวิทยาคาร	จังหวัดสุรินทร์
๑๘. โรงเรียนสิรินธร	จังหวัดสุรินทร์
๑๙. โรงเรียนปทุมเทพวิทยาคาร	จังหวัดหนองคาย
๒๐. โรงเรียนอุดรพิทยานุกูล	จังหวัดอุดรธานี
๒๑. โรงเรียนสตรีราชินูทิศ	จังหวัดอุดรธานี
๒๒. โรงเรียนนารีนุกูล	จังหวัดอุบลราชธานี
๒๓. โรงเรียนเบญจมมหาราช	จังหวัดอุบลราชธานี

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้สะดวกแก่การศึกษาค้นคว้า จึงกำหนดความหมายของคำต่าง ๆ ไว้ ดังนี้

๑. คำนิยาม หมายถึง ความรู้สึกซึ่งประกอบไปด้วย ความชอบ ความพอใจ ความสนใจ และความต้องการต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ถ้าความรู้สึกเหล่านี้เกิดขึ้นต่อสิ่งใด สิ่งนั้นก็จะมีค่านิยมต่อผู้นั้น ดังนั้น คำนิยามจึงเป็นสิ่งที่คนสนใจ สิ่งที่คุณปรารถนาจะได้ ปรารถนาจะเป็น ค่านิยมรวมไปถึงจุดมุ่งหมายและความต้องการในชีวิต

๒. คำนิยามทางการศึกษา หมายถึง ความสนใจ ความต้องการ และความปรารถนา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่มีต่อสาขาวิชาต่าง ๆ ที่นำมาให้นักเรียนพิจารณาเลือก

๓. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ปีการศึกษา ๒๕๑๓ ในโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมวิสามัญศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ซึ่งมีจังหวัดต่าง ๆ ๑๕ จังหวัด ดังนี้ กาฬสินธุ์ ขอนแก่น ชัยภูมิ นครพนม นครราชสีมา บุรีรัมย์ มหาสารคาม ร้อยเอ็ด เลย สกลนคร ศรีสะเกษ สุรินทร์ หนองคาย อุดรธานี และอุบลราชธานี

✓ ๔. สาขาวิชา หมายถึง รายชื่อวิชาที่นำมาให้นักเรียนพิจารณาเลือก มี ๑๖ สาขาวิชา ดังนี้ การศึกษา เกษตรศาสตร์ เทคนิค นิติศาสตร์ บริหารธุรกิจ พาณิชยศาสตร์และการบัญชี แพทยศาสตร์ พยาบาล รัฐศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ ศิลปศาสตร์ ศิลปการเกษตรศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ และสังคมสงเคราะห์ศาสตร์

✓ ๕. ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา หมายถึง ผลการสอบไล่ของนักเรียนในชั้นประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.ศ.๓)

๕.๑ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาค่ำ หมายถึง ผลการสอบไล่ของนักเรียนที่ได้คะแนนร้อยละ ๕๐ - ๖๔ 1 - 1.๑ 2.00 - 3.๑ 3. - 4.๑

๕.๒ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษานกลาง หมายถึง ผลการสอบไล่ของนักเรียนที่ได้คะแนนร้อยละ ๖๕ - ๗๔

๕.๓ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง หมายถึง ผลการสอบไล่ของนักเรียนที่ได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป

✓ ๖. สถานภาพทางครอบครัว หมายถึง การมีชีวิตอยู่หรือถึงแก่กรรมของบิดามารดา และสภาพการแต่งงานของบิดามารดา

๖.๑ บิดามารดามีชีวิต หมายถึง ปัจจุบันนี้มีบิดามารดาของนักเรียนยังมีชีวิตอยู่

๖.๒ บิดามารดาถึงแก่กรรม หมายถึง ปัจจุบันนี้มีบิดามารดาของนักเรียนถึงแก่กรรมแล้ว

✓ ๖.๓ บิดามารดาอยู่ด้วยกัน หมายถึง ปัจจุบันนี้ทั้งบิดามารดายังมีชีวิตอยู่และอยู่ร่วมกันในสถานที่แห่งเดียวกัน

๖.๔ บิดามารดาหย่าร้าง หมายถึง บิดามารดาขาดจากการเป็นสามีภรรยาตามกฎหมาย

✓ ๖.๕ บิดามารดาแยกกันอยู่ หมายถึง ปัจจุบันนี้มีบิดามารดาแยกกันอยู่คนละแห่งแต่ยังคงสภาพสามีภรรยา

๗. การศึกษาของบิตามารดา หมายถึง ระดับความรู้ของบิตามารดา

๗.๑ ระดับการศึกษาต่ำมาก หมายถึง บิดาหรือมารดา มีระดับการศึกษาไม่เกินประโยคประถมศึกษาตอนต้น (ป.๔)

๗.๒ ระดับการศึกษาต่ำ หมายถึง บิดาหรือมารดา มีระดับการศึกษาสูงกว่าชั้นประโยคประถมศึกษาตอนต้น (ป.๔) แต่ต่ำกว่าชั้นประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.ศ.๓ หรือ ม.๖) หรือเทียบเท่า

๗.๓ ระดับการศึกษานานกลาง หมายถึง บิดาหรือมารดา มีระดับการศึกษาชั้นประโยคมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า ถึง ประโยคชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.ศ.๔ หรือ ม.๔) หรือเทียบเท่า

๗.๔ ระดับการศึกษาสูง หมายถึง บิดาหรือมารดา มีระดับการศึกษาสูงกว่าประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย

๗.๕ การศึกษาของบิดาสูงกว่ามารดา หมายถึง ระดับการศึกษาของบิดาสูงกว่าระดับการศึกษาของมารดา

๗.๖ การศึกษาของมารดาสูงกว่าบิดา หมายถึง ระดับการศึกษาของมารดาสูงกว่าระดับการศึกษาของบิดา

๗.๗ การศึกษาของบิดาและมารดาเท่ากัน หมายถึง ทั้งบิดาและมารดา มีระดับการศึกษาอยู่ในระดับเดียวกัน

๘. ภูมิลำเนา หมายถึง สถานที่อยู่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ในปัจจุบัน

๘.๑ ในเขตเทศบาล หมายถึง ปัจจุบันนี้นักเรียนอาศัยอยู่ในเขตเทศบาล โดยพิจารณาตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๘๖

๘.๒ ในเขตสุขาภิบาล หมายถึง สถานที่อยู่ในปัจจุบันของนักเรียนอยู่ในเขตสุขาภิบาล โดยพิจารณาตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๔๘๕ และกฎหมายว่าด้วยการสุขาภิบาล

๘ , นอกเขตเทศบาลและสุขาภิบาล หมายถึง สถานที่อยู่ในปัจจุบันของนักเรียนอยู่นอกจากเขตที่กล่าวไว้ในข้อ ๘.๑ และ ๘.๒

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาก่อนหน้า และขอสมมุติฐาน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาก่อนหน้า

เพื่อช่วยให้การศึกษาก่อนหน้านี้ สัมฤทธิ์ผลตามความมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยได้ศึกษาก่อนหน้าจากเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพราะเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ นี้ มีส่วนช่วยให้ผู้วิจัยเกิดความเข้าใจในปัญหาต่าง ๆ และเห็นแนวทางในการวิจัยได้ชัดเจน เอกสารและงานวิจัยที่ได้อ่านก่อนหน้านี้นี้

การนิยามของบุคคลเป็นสิ่งสำคัญ เพราะบุคคลจะพิจารณาทัศนคติสิ่งใด ๆ ด้วยกานิยมของตนเองที่มีอยู่ ② เฮนรี บี การ์เรตต์ กล่าวว่า กานิยมหมายถึงสิ่งต่าง ๆ ที่บุคคลปรารถนา เมื่อกานิยมเกิดเป็นพฤติกรรมโดยบุคคลหรือสังคมใด เราเรียกว่า ความต้องการตามความรู้สึกโดยทั่วไปแล้ว จะรู้สึกว่าการนิยามเป็นสิ่งที่มาก่อนความต้องการ กานิยมเป็นเสมือนสิ่งนำทางให้แกความต้องการ เมื่อบุคคลต้องการสิ่งหนึ่งสิ่งใดก็เพราะว่าสิ่งนั้นเป็นกานิยมของเขา หรือสิ่งนั้นมีเกียรติคุณอยู่ในตัวของมันเอง บุคคลแต่ละคนจะวางกานิยมของตนไว้ซึ่งกานิยมที่วางไว้นั้นอาจจะเกิดขึ้นจากการนึกคิดขึ้นมาเอง หรืออาจจะเกิดจากการที่เขาหมายใจเอาไว้

การริสัน และ เกรย์ กล่าวว่า กานิยมนั้นสามารถแบ่งออกได้หลายประเภท แต่กานิยมที่สำคัญและมีอยู่ในบุคคลทั่วไปแล้ว จะมีเพียง ๖ ประเภท ตามที่ เอ็ดเวิร์ด สแปรงเกอร์ ได้แบ่งไว้ ดังนี้ กานิยมทางวิชาการ กานิยมทางเศรษฐกิจ กานิยมทางการเมือง กานิยมทางสังคม กานิยมทางสุนทรียภาพ และกานิยมทางศาสนา กานิยมทั้ง ๖ ประเภทนี้ถือว่าเป็นแบบของชีวิต^๒

^๑ Henry E. Garrett., General Psychology p. 573.

^๒ Karl C. Garrison, and other, Educational Psychology, p. 167.

๙ โรเบิร์ต พอล บีช ไขว้จับเกี่ยวกับระบบค่านิยม ทักษะ และสิ่งดึงดูดใจในระหว่างบุคคล จากการวิจัยพบว่า ยิ่งบุคคลได้รับสิ่งต่าง ๆ จากผู้อื่นที่คล้ายกับตนมากเท่าไร สิ่งเหล่านั้นจะเป็นแรงดึงดูดใจให้เขามีแนวโน้มเหมือนกับผู้อื่นมากยิ่งขึ้น แต่สิ่งที่เขาได้รับมาจากผู้อื่นนั้นจะต้องตรงกับทัศนคติและระบบค่านิยมที่เขามีอยู่ โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว ค่านิยมของผู้ใดจะแสดงออกมาตามทัศนคติของเขา บุคคลจะมีค่านิยมเหมือนกับผู้อื่นก็ต่อเมื่อเขาเกิด ๒ คน มีระบบค่านิยมที่คล้ายคลึงกัน และมีพฤติกรรมที่ตอบกันในระยะเวลานาน

๑๐ กาโรลีน อีดิท ริตเตอร์ ไขว้ศึกษาค่านิยมของนิสิตในวิทยาลัยของสหรัฐอเมริกา ๑๔ แห่ง รวมจำนวนนิสิต ๔,๐๐๐ คน โดยศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของค่านิยมที่มีต่อ เพศ อายุ และวิชาเอก จากการวิจัยพบว่า นิสิตชายจะมีค่านิยมทางค่านิยมทางปรัชญา และการปกครองเป็นแบบเก่า ส่วนค่านิยมทางค่านิยมทางศิลปะและศาสนานั้น นิสิตชายจะมีค่านิยมแบบใหม่มากกว่านิสิตหญิง นิสิตชายจะมีค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับวิชาเอกต่างกันด้วย ส่วนเรื่องอายุนั้น พบว่า นิสิตในวิทยาลัยที่มีระดับอายุต่างกัน ไม่มีผลทำให้ค่านิยมแตกต่างกันแต่อย่างใด

๑๑ โจเซฟ บีช ไขว้ศึกษาเปรียบเทียบการขัดแย้งระหว่างค่านิยมของนิสิตในวิทยาลัยกับนิสิตในมหาวิทยาลัยที่นิสิตเลือกเข้าศึกษา การวิจัยครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างจากนิสิตในมหาวิทยาลัยใหญ่ ๆ ๒ แห่ง และนิสิตในวิทยาลัยเล็ก ๆ ๒ แห่ง รวมนิสิตที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง ๓๑๔ คน ผลการวิจัยพบว่า โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว ประสิทธิภาพที่ได้รับจากการศึกษาอยู่ในวิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัย จะมีผลกระทบกระเทือนต่อค่านิยมของนิสิตน้อยมาก ประเภทค่านิยมของนิสิตในวิทยาลัย กับค่านิยมของนิสิตในมหาวิทยาลัย จะไม่แตกต่างกัน ค่านิยมทางการเมืองและค่านิยมทางสุนทรียภาพจะถูกต้องที่ ส่วนค่านิยมทางศาสนาและค่านิยมทางวิชาการจะมีการเปลี่ยนแปลง และในระหว่างที่นิสิตศึกษาอยู่ในวิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัยนั้น นิสิตหญิงมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยน

๑๒ Robert Paul Beech, "Value Systems, Attitudes and Interpersonal Attraction." Dissertation Abstracts, p. 1125.

๑๓ Carolyn Edith Ritter, "American College Student Values : Their Relationships To Selected Personal And Academic Variables." Dissertation Abstracts, p. 2806.

กำหนดมากกว่านิสิตชาย

✱/โรเบิร์ต มิลตัน มัวร์ ได้ศึกษาเกี่ยวกับความเปลี่ยนแปลงค่านิยมทางวิถีชีวิตในวิทยาลัยสตรี ในการศึกษารั้วนี้ใช้นิสิตปีที่ ๑ จำนวน ๒๐ คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่มเท่า ๆ กัน คือ กลุ่มนิสิตที่มีความเปลี่ยนแปลงค่านิยมต่ำ และกลุ่มนิสิตที่มีความเปลี่ยนแปลงค่านิยมสูง ผลการศึกษพบว่า กลุ่มนิสิตที่มีความเปลี่ยนแปลงค่านิยมต่ำ ชายที่จะพูดเกี่ยวกับเรื่องของศีลธรรม ศาสนา คุณงามความดีของผู้อื่น และมีความเห็นใจและเกรงใจผู้อื่น ส่วนกลุ่มนิสิตที่มีความเปลี่ยนแปลงค่านิยมสูง จะไม่พูดเกี่ยวกับเรื่องของศีลธรรมและศาสนา ไม่ชอบให้ความสนิทสนมกับผู้อื่น และจะไม่พูดเรื่องไมตรีของผู้อื่น ส่วนเรื่องความถนัดทางการเรียน อุปนิสัยทางการเรียน บุคลิกภาพ และการเลือกเพื่อนสนิท นิสิตทั้งสองกลุ่มมีค่านิยมไม่แตกต่างกัน^๒

✱ พิลิป เอ. เพอร์โรน ได้วิจัยเรื่องค่านิยมและการเลือกอาชีพของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น การวิจัยครั้งนี้ใช้นักเรียนชั้นปีที่ ๗ และปีที่ ๘ รวม ๘๖ คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง รวมทั้งกำหนดของบิคารมารดาของนักเรียนเหล่านั้นด้วย จากผลการวิจัยพบว่า ทั้งบิคารมารดาและนักเรียนต่างมีความเห็นตรงกันว่า ค่านิยมทางอาชีพเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด และอาชีพนั้นจะต้องมีรายได้ดี มีความมั่นคงในอนาคตอีกด้วย^๓

✱ เวย์น เลวิส ลาร์สัน ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมและการเลือกเกี่ยวกับการศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษา การวิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนมัธยมศึกษาในรัฐอริซัน จำนวน ๑๒๕ คน รวมทั้งบิคารมารดาของนักเรียนเหล่านั้นด้วย ผลการวิจัยจาก

^๑ Joe David Schubert, "Impact of Selected College on Student's Values" Dissertation Abstracts, p. 91.

^๒ Robert Milton Moore, Value change Among junior College Students" Dissertation Abstracts, p. 126.

^๓ Phillip A. Perrone., "Values and Occupational Preferences of Junior High School Girls" The Personnel and Guidance Journal, pp. 254-257.

แบบสอบถามว่า ก่านิยมของนักเรียนที่เหมือนกับก่านิยมของสมาชิกในครอบครัวอย่างมีนัยสำคัญ จะมีความสัมพันธ์กับก่านิยมและการเลือกศึกษาของนักเรียน ก่านิยมในทางการงาน และก่านิยมในการพึ่งพาอาศัยผู้อื่นของมารดาที่เหมือนกับสมาชิกในครอบครัวอย่างมีนัยสำคัญ จะมีส่วนทำให้นักเรียนมีก่านิยม เช่นนั้น เหมือนกับมารดา ส่วนก่านิยมในความสำเร็ของบิดาที่เหมือนกับสมาชิกในครอบครัวอย่างมีนัยสำคัญ จะมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับความมุ่งหวังทางการศึกษาของนักเรียน ก่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนจะผันแปรไปตามแบบก่านิยมของสมาชิกในครอบครัว

๑. นีลเคอร์ ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาคำของนักเรียนในโรงเรียนมัธยม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาอยู่ในระดับต่ำ แต่มีความสนใจต่ออาชีพในอนาคตอย่างแท้จริง จะมีโอกาสได้เข้าศึกษาต่อในระดับวิทยาลัย มากกว่านักเรียนที่ไม่มีความสนใจต่อวิชาชีพใด ๆ จากผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าอาชีพที่นักเรียนตั้งจุดมุ่งหมายไว้จะมีความสัมพันธ์กับการศึกษาในชั้นวิทยาลัย เป็นอย่างมาก

๒. เวแกนค์ ได้ศึกษาเกี่ยวกับสิ่งคลี่ใจที่นำไปสู่จุดมุ่งหมายและความสำเร็ทางการศึกษาของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ประสบความสำเร็จทางด้านการศึกษานั้น จะใช้ความสนใจ ทักษะ และประสบการณ์ของตน เป็นเกริ่นนำตนไปสู่จุดมุ่งหมาย ส่วนนักเรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จทางด้านการศึกษานั้น การนำตนไปสู่จุดมุ่งหมายขึ้นอยู่กับบิดามารดาญาติพี่น้อง เพื่อน หรือบุคคลอื่น จากการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่ประสบผลสำเร็จทางการศึกษาสามารถนำตนเองได้ ส่วนนักเรียนที่ไม่ประสบผลสำเร็จทางการศึกษาย่อมต้องขึ้นอยู่กับบุคคลอื่น

๑ Wayne Lewis Larson "The Relationship between Values and Educational Choice of High School Students," Dissertation Abstracts, p. 685.

๒ F.I. Seeder, "College Achievement of lower Group Secondary School Students," Journal of Education Research, pp. 497-505.

๓ G. Weigand, "Goal Aspiration and Academic Success," Personal and Guidance Journal, pp. 458-461.

ในปี ค.ศ. ๑๙๕๔ เวทซ์, คลาร์ก และ โจนส์ ได้ศึกษาวิจัยถึงความสัมพันธ์ของการเลือกสาขาที่จะศึกษาต่อการเตรียมตัวของนักเรียนเพื่อเข้าเรียนในสาขาที่ตนเลือก พบว่านักเรียนหญิงที่กำหนดสาขาในการศึกษาต่อไว้แล้วจะมีการกระตือรือร้นเตรียมตัวเพื่อบังคับเข้าเรียนในสาขาที่ตนมุ่งหวังไว้ และนักเรียนหญิงเหล่านี้จะมีผลการเรียนดีกว่านักเรียนชายที่ไม่มีเป้าหมายในการศึกษาต่อ

จอห์น โรเบิร์ต โคchran ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์เกี่ยวกับความเข้าใจตนเองกับแรงจูงใจทางด้านการเรียน และระดับของความมุ่งหวังทางอาชีพของนักเรียน โดยศึกษาจากนักเรียนชั้นปีที่ ๕ และ ๑๒ ผลปรากฏว่า แรงจูงใจทางด้านการเรียนและระดับของความมุ่งหวังทางอาชีพของนักเรียนที่เตรียมตัวจะเรียนสายอาชีพ และสายสามัญ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ^๒

โกแนลด์ อี ซูเปอร์ ได้สรุปข้อคิดเห็นไว้ว่า ในสังคมปัจจุบันนี้นักเรียนต่างมุ่งหวังที่จะเข้าศึกษาต่อในระดับวิทยาลัย ความสนใจของนักเรียนที่มีต่อการศึกษาในวิทยาลัยเป็นส่วนใหญ่จะขึ้นอยู่กับอิทธิพลของครอบครัว นักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางสังคมต่ำ และเศรษฐกิจต่ำ มีแนวโน้มที่จะมุ่งหวังประกอบอาชีพที่สูงกว่าอาชีพเดิมของบิดามารดา ส่วนนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่อยู่ในระดับกลาง มีความเป็นอิสระ นักเรียนจะเลือกอาชีพในระดับเดียวกับอาชีพของบิดามารดา^๓

✓ ลอย เฮนเดอร์สัน คณบดี ได้วิจัยเกี่ยวกับความมุ่งหวังและการกำหนดทางด้านการศึกษาและอาชีพของนักเรียนชายในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน ๔๘๒ คน ในรัฐหลุยเซียนา พบว่าครอบครัวของนักเรียนมีอิทธิพลต่อการมุ่งหวังและการกำหนดทางด้านการ

^๑ H. Weitz M. Clarke, and O. Jone, "The Relationships Between Choice of a Major field of Study and Academic Preparation and Performance," Educational and Psychological Measurement p. 28-38.

^๒ John Robert Cochran, "The Relationship of the Self-Concept to School Motivation and Level of Occupational Aspiration" Dissertation Abstracts, p. 2958.

^๓ Donald E. Super, The Psychology of Careers, p. 243.

การศึกษาและการอาชีพของนักเรียนอย่างมาก บิดาของนักเรียนจะมีอิทธิพลต่อนักเรียนเกี่ยวกับการเลือกอาชีพ ส่วนมารดาจะมีอิทธิพลต่อการเลือกศึกษาต่อมากกว่าบิดา ส่วนเพื่อน ๆ มีอิทธิพลรองลงไป^๑

✓ ๒. เบลล์, ดอคเตอร์ และ สเตราส์ ได้ศึกษาเรื่องสถานภาพทางสังคมและการมุ่งหวังทางการศึกษาและอาชีพ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาในรัฐวิสคอนซิน จำนวน ๔๖๗ คน โดยให้นักเรียนเหล่านี้ตอบแบบสอบถาม จากผลการวิเคราะห์แบบสอบถามปรากฏว่า สถานภาพทาง ๆ ทางสังคมจะมีอิทธิพลที่สำคัญต่อการมุ่งหวังทางการศึกษา และอาชีพของนักเรียน^๒

๓. อีเบลล์ และ แพตเทต ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความมุ่งหวังของนักเรียนมัธยมศึกษาที่มีต่ออนาคตของตน ในการวิจัยได้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายและหญิง จำนวน ๔๙๒ คน ผลการวิจัยพบว่า ทั้งนักเรียนชาย หญิง เลือกอาชีพที่คล้ายคลึงกับบิดามารดาของตนมีจำนวนปานกลาง^๓

๔. ในปี ค.ศ. ๑๙๕๕ ริชาร์ด เอ็ม สเตฟเฟนสัน ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความมุ่งหวังและการวางแผนทางอาชีพของนักเรียน เกรด ๕ จำนวน ๔๔๓ คน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่มาจากรวมครัวที่มีค่าประกอบอาชีพชั้นสูง ก็จะตั้งความมุ่งหวังและต้องการประกอบอาชีพชั้นสูงเช่นกัน การวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า อาชีพของบิดามีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพ

^๑ Loy Henderson Dobbins, "Educational and Occupational Aspirations and Expectations of High School Senior Boys in Five Louisiana Parishes," Dissertation Abstracts, p. 2958.

^๒ Sewell, W.H., A.O. Haller, and M.A. Strous, "Social Status and Educational and Occupational Aspiration," American Sociological Review, pp. 67-73.

^๓ Lonnie B., Ezell, and Henry H. Tatate, "High School Students Look to the Future," Journal of Educational Research, pp. 217-222.

ของนักเรียนชาย

✓ วาร์เรน ดี กริบบอนส์ และ พอล อาร์ โลเนส ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลง
 กำนิยมทางอาชีพของนักเรียนชายและหญิงในช่วงระยะ ๕ ปี คือ ก.ค. ๑๙๔๘ - ๑๙๕๓
 ในการวิจัยครั้งนี้ได้ขอมูลจากนักเรียนชายหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเมืองบอสตัน จำนวน
 ๑๑๑ คน ปรากฏว่า ในช่วงระยะเวลา ๕ ปี กำนิยมทางอาชีพของนักเรียนชายหญิงจะมีการ
 เปลี่ยนแปลง นักเรียนหญิงจะมีกำนิยมต่ออาชีพที่เกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์และการบริการ
 สังคม ส่วนนักเรียนชายจะมีกำนิยมต่ออาชีพที่มีเกียรติ ^๒

๐ ✕ วอลเตอร์ รอย กูค ได้ศึกษาวิจัยองค์ประกอบต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กับการเลือกอาชีพ
 ของนักเรียนชายวัยรุ่น ในการศึกษานี้ได้กลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และ
 ตอนปลาย ในรัฐวิสคอนซิน จำนวน ๓๔๔ คน ผลปรากฏว่า การเลือกอาชีพของนักเรียนจะ
 มีความสัมพันธ์กับฐานะทางเศรษฐกิจ ความมุ่งหวัง สติปัญญา และความสนใจต่ออาชีพ
 สภาพการแต่งงานของบิดามารดาและสัมพันธ์ภาพในครอบครัวจะไม่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพ
 ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ^๓

เอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาแล้วนั้น เป็นผลงานการวิจัยในต่างประเทศ ซึ่งเกี่ยวข้องกับ
 เรื่องที่ผู้วิจัยจะศึกษากันว่า สำหรับในประเทศไทยก็มีผู้ศึกษาและวิจัยไว้อย่างพอที่จะ
 นำมาประกอบการศึกษากันได้ ดังนี้

เสียงไว ฟิงพระเกียรติ ได้สำรวจความสนใจของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

^๑ Richard M. Stephenson, "Occupational Aspiration and Plans of 443 Ninth Graders," The Journal of Educational Research, pp. 27-35.

^๒ Warren D. Gribbons, and Paul R. Lohnes., "Shift in Adolescents' Vocational Values," The Personnel and Guidance Journal, pp. 248-252.

^๓ Walter Roy Cook., "Factors Associated with the Occupational Choices of Young Man," Dissertation Abstracts, p. 799.

พ.ศ. ๒๕๐๐ โดยให้นักเรียนตอบแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนต้องการเป็นแพทย์ ตามความนิยมของคนทั่วไป นักเรียนมีความรู้ในเรื่องอาชีพอยู่ในวงจำกัด ความกึกกั่นและความสนใจในกานอาชีพของบิดามารดาเป็นอิทธิพลสำคัญมากที่จะโน้มน้าวความสนใจของนักเรียน ให้เห็นความสำคัญของการประกอบอาชีพนั้น ๆ และเกิดความสนใจที่จะศึกษาเล่าเรียน เพื่อ ออกไปประกอบอาชีพนั้น

เทอดศักดิ์ รัตนณี ได้สำรวจความต้องการในการศึกษาต่อของนักเรียนมัธยมศึกษา ตอนปลาย ปีการศึกษา ๒๕๐๓ จังหวัดนราธิวาส ในการวิจัยครั้งนี้ที่จะสำรวจความสนใจ ของนักเรียนที่มติดอนศึกษาชั้นอุดมศึกษา ผลการวิจัยปรากฏว่า สถาบันอุดมศึกษาที่นักเรียน ชายและหญิง เลือกศึกษาต่อมากที่สุด คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งมีจำนวนร้อยละ ๓๗.๑๓ สำหรับวิชาที่นักเรียนชาย เลือกศึกษามากที่สุด คือ วิศวกรรมศาสตร์ ซึ่งมีจำนวนร้อยละ ๓๗.๕๐ ส่วนนักเรียนหญิงนั้นจะเลือกเรียนวิชาพาณิชยศาสตร์และการบัญชีมากที่สุด โดยมีจำนวนร้อยละ ๒๑.๕๕

สมทรง ศรีตลาดยัน ได้วิจัยเกี่ยวกับทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่มีต่อ การศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา การวิจัยครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนต่าง ๆ ในจังหวัด- พระนครศรีอยุธยา รวม ๑๓ โรงเรียน โดยให้นักเรียนตอบแบบสอบถาม จำนวนแบบสอบถามที่ส่งไปให้ นักเรียนตอบ ๔๕๐ ฉบับ ปรากฏว่าแบบสอบถามที่นำมาวิจัยได้ ๔๕๒ ฉบับ ผลการวิจัยพบว่า สถาบันอุดมศึกษาที่นักเรียนต้องการศึกษาคอนั้น อันดับแรกคือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อันดับที่สองคือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และอันดับที่สามคือ มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ นักเรียนที่เรียนแผนกวิทยาศาสตร์สนใจอาชีพแพทย์มากที่สุด ส่วนนักเรียนที่เรียนแผนกศิลปะ

เพียงใจ พึ่งพระเกียรติ การสำรวจความสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลาย วิทยานิพนธ์เพื่อรับปริญญาตรี ศึกษาศาสตร์ ๒๓ หน้า.

๒ เทอดศักดิ์ รัตนณี การสำรวจความต้องการในการศึกษาต่อของนักเรียนมัธยมศึกษา
ตอนปลาย จังหวัดนราธิวาส วิทยานิพนธ์เพื่อรับปริญญาตรี ศึกษาศาสตร์ ๕๕ หน้า.

สนใจอาชีพมากที่สุดในสาขาที่นักเรียนเลือกอาชีพนั้น ส่วนใหญ่แล้วเลือกอาชีพนั้น ๆ ด้วยใจรัก รองลงมาที่เลือกด้วยความต้องการจะทำตนให้เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น และมีนักเรียนจำนวนน้อยจากที่เลือกอาชีพเดียวกับบิดามารดา

ฐิติน วุฒิทรัพย์ ได้สำรวจความต้องการการศึกษาต่อของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา ๒๕๑๘ ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผลปรากฏว่า นักเรียนเป็นส่วนใหญ่จะไม่มี ความมุ่งหมายเฉพาะว่าจะเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยใด ส่วนใหญ่แล้วต้องการแต่เพียงเข้า ศึกษาในมหาวิทยาลัยเท่านั้น จะเป็นมหาวิทยาลัยใดก็ได้ ถ้าตนได้มีโอกาสสอบเข้าได้ คำตอบ ของนักเรียนชายร้อยละ ๑๘.๖๓ ต้องการเข้าศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งเป็น เปอริแชนท์พากที่สุด ส่วนนักเรียนหญิงต้องการเข้าเรียนในวิทยาลัยวิชาการศึกษามากที่สุด ซึ่งคิดเป็นร้อยละ ๑๐.๖๓ นักเรียนชายต้องการเรียนวิศวกรรมศาสตร์มากที่สุด นักเรียนหญิง ต้องการเรียนมากที่สุด ๒

วิไลลักษณ์ เกื้อนเพ็ญศรี ได้สำรวจความต้องการศึกษาต่อของนักเรียนมัธยมศึกษา ปีที่ ๕ ปีการศึกษา ๒๕๑๐ จังหวัดนนทบุรี โดยให้นักเรียน ๒๔ คนตอบแบบสอบถาม ผลปรากฏว่า นักเรียนชายที่เรียนแผนกวิทยาศาสตร์จะเลือกเรียนวิศวกรรมศาสตร์ เป็นอันดับ ที่หนึ่ง ซึ่งคิดเป็นร้อยละ ๒๗ ส่วนนักเรียนหญิงจะเลือกเรียนวิทยาศาสตร์ เป็นอันดับที่หนึ่ง คือร้อยละ ๓๘.๓๘ นักเรียนชายที่เรียนแผนกศิลป์จะเลือกเรียนวิชารัฐศาสตร์ เป็นอันดับหนึ่ง ซึ่งมีจำนวนร้อยละ ๕๐ ส่วนนักเรียนหญิงจะเลือกเรียนอักษรศาสตร์มากที่สุด ซึ่งมีจำนวน ร้อยละ ๔๕.๔๕ และการวิจัยครั้งนี้พบว่า อาชีพที่นักเรียนชายและหญิงต้องการมากที่สุดก็คือ

สมทรง กรีตลาพันธ์ ทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่ต้องการศึกษา
ในสถาบันอุดมศึกษา วิทยานิพนธ์เพื่อรับปริญญาตรี ศึกษาศาสตร์ ๕๖ หน้า.

ฐิติน วุฒิทรัพย์ การสำรวจความต้องการในการศึกษาต่อของนักเรียนมัธยมศึกษา
ตอนปลาย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา วิทยานิพนธ์เพื่อรับปริญญาตรี ศึกษาศาสตร์ ๖๐ หน้า.

รับราชการ ซึ่งมีจำนวนร้อยละ ๔๑.๒๕^๑

๑ วงศ์อนันต์ ยุทธพงศ์ ได้วิจัยความต้องการเพื่อทราบความสนใจและทัศนคติเกี่ยวกับการเลือกศึกษาต่อ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา ๒๕๑๑ ในจังหวัดนครปฐม โดยให้นักเรียน ๒๑๔ คน ตอบแบบสอบถาม ๓๘ ข้อ ผลการวิจัยปรากฏว่า ในแผนกวิทยาศาสตร์ นักเรียนชายเลือกเรียนพาณิชยศาสตร์และการบัญชีเป็นอันดับแรก ก่อมีร้อยละ ๒๓.๒๐ ส่วนนักเรียนหญิงเลือกเรียนแพทยศาสตร์เป็นอันดับแรก ก่อมีร้อยละ ๕๐.๐๐ ส่วนในแผนกศิลปะทั้งชายและหญิงเลือกเรียนอักษรศาสตร์เป็นอันดับแรก และรัฐศาสตร์เป็นอันดับรอง คำตอบของนักเรียนเกี่ยวกับโอกาสของนักเรียนในการเลือกศึกษาต่อ นั้น นักเรียนแผนกวิทยาศาสตร์และแผนกศิลปะทั้งชายและหญิงตอบว่า เลือกเองตามความสมัครใจมากที่สุด ถ้าตอบรองลงมา ก็คือ เลือกตามความเห็นของครู และตามความเห็นของบิดามารดา ตามลำดับ^๒

๒ เฉลิมรัช อุบลพงษ์ ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเลือกเรียนต่อของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และบทบาทของโรงเรียนในการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมจังหวัดชัยนาท ปีการศึกษา ๒๕๑๐ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการศึกษา ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เลือกเรียนต่อมัธยมศึกษา ๔, ๕ สายสามัญ ประสงค์เลือกเรียนต่อวิชาแพทย์มากที่สุด รองลงมาได้แก่การปกครอง^๓

๓ สลักดา สุวรรณรัตน์ ได้ศึกษาวิจัยแรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพของนักเรียน

^๑ วิไลศักดิ์มา เกื้อนเพ็ญศรี การสำรวจความต้องการในการศึกษาต่อของนักเรียนมัธยมศึกษา ปีที่ ๕ จังหวัดนนทบุรี วิทยานิพนธ์ รัฐศาสตร์ ๔๔ หน้า.

^๒ วงศ์อนันต์ ยุทธพงศ์ ความต้องการศึกษาต่อของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดนครปฐม ปีการศึกษา ๒๕๑๑ วิทยานิพนธ์ เพื่อรับปริญญาตรี รัฐศาสตร์ ๔๑ หน้า.

^๓ เฉลิมรัช อุบลพงษ์ การศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเลือกเรียนต่อของนักเรียนมัธยมศึกษา ปีที่ ๓ และบทบาทของโรงเรียนในการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมจังหวัดชัยนาท วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต ๑๐๔ หน้า.

ในโรงเรียนประเภทการช่างอุตสาหกรรม โดยใ้แบบสอบถามรวบรวมข้อมูลจากนักเรียน
๒๔ คน ปรากฏว่า

๑. นักเรียนที่เข้าเรียนประเภทการช่างอุตสาหกรรมนั้น มีผลการสอบได้
ในระดับประโยกมัธยมศึกษาตอนต้น ดังนี้ ไ้คะแนนร้อยละ ๕๐ - ๖๐ มีจำนวน ๖๐%
ไ้คะแนนร้อยละ ๖๐ - ๗๐ มีจำนวน ๒๐% และไ้คะแนนร้อยละ ๗๐ ขึ้นไป มีจำนวน ๒๐%

๒. นักเรียนที่เข้าเรียนในโรงเรียนการช่างอุตสาหกรรมส่วนใหญ่เื่องมาจาก
แรงจูงใจ ในลักษณะของงาน เกียรติยศ ชื่อเสียง และความก้าวหน้า ประสิทธิภาพ
ตามลำดับ

กัญญ์ สาร ไ้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสำเร็จในการศึกษาชั้นมหาวิทยาลัยโดย
เปรียบเทียบกับการศึกษาในชั้นเตรียมอุดมศึกษา โดยวิจัยจากนิสิตปริญญาตรีที่วจากจุฬาลงกรณ-
มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๔๔ - ๒๕๐๓ ผลปรากฏว่า นิสิตที่เรียนจบจากมหาวิทยาลัย
จะมีผลการ เรียนในระดับเตรียมอุดมศึกษาไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๕๖

สพพบ มัธยมวัง ไ้เ้การวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาแนว โนม์ของการ เลือกรับนศ
สายสามัญและสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จังหวัดสุโขทัย ปีการศึกษา ๒๕๐๒
จากผลการศึกษาวิจัยพบว่า นักเรียนเลือกรับนศ โดยพิจารณาเหตุผลจากโอกาสที่จะร่ำรวย

ฉัตร สุวรรณรัตน์ แรงจูงใจในการ เข้าศึกษาวิชาชีพและความมั่นใจที่จะออกไป
ประกอบอาชีพของนักเรียนในโรงเรียนประเภทการช่างอุตสาหกรรม ปริญญาโททางการศึกษา
มหาวิทยาลัย ๑๙๗ หน้า.

กัญญ์ สาร ความสำเร็จในการศึกษาชั้นมหาวิทยาลัย เปรียบเทียบกับการศึกษา
ชั้นเตรียมอุดมศึกษาของนิสิตระดับปริญญาตรีที่ออกจากจุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย ปีการศึกษา
๒๕๔๔ - ๒๕๐๓ ๒๕๒ หน้า.

และเหมาะสมกับระดับสติปัญญาของตนเอง เป็นประการสำคัญ

จากเอกสารและผลงานการวิจัยในต่างประเทศ ทำให้ทราบว่า บุคคลจะมีกำนิมทางการศึกษาและอาชีพสอดคล้องกับสังคมของตน กำนิมต่อการเลือกศึกษาต่อและอาชีพของนักเรียนแต่ละคนขึ้นอยู่กับสิ่งต่อไปนี้ การมีโอกาสได้รับใช้สังคม ความพอใจในอาชีพนั้น รายได้สูง การได้รับยกย่องจากสังคม ความมั่นคงของอาชีพ ความมีเกียรติ และเป็นอิสระ บิดามารคามีความสำคัญต่อการเลือกศึกษาต่อและอาชีพ บิดาจะมีอิทธิพลมากที่สุดต่อการเลือกอาชีพของนักเรียน ส่วนมารดาจะมีอิทธิพลต่อการเลือกเรียนต่อของนักเรียนมากกว่าบิดา กำนิมของนักเรียนจะผันแปรไปตามแบบกำนิมของสมาชิกในครอบครัว ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนจะมีอิทธิพลต่อการเลือกศึกษาต่อ นักเรียนที่มีระดับสติปัญญาสูงมีแนวโน้มจะเลือกอาชีพชั้นสูง ส่วนนักเรียนที่มีระดับการศึกษาต่ำ ก็จะเลือกอาชีพที่ฝึกฝนในระดับต่ำ นอกจากอิทธิพลดังกล่าวแล้ว อิทธิพลที่มีความสำคัญต่อการเลือกศึกษาต่อและอาชีพของนักเรียนต่อไปก็คือ สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว

สำหรับ เอกสารและการวิจัยในประเทศไทยนั้น พบว่า สิ่งที่มีอิทธิพลสูงใจในการเลือกศึกษาต่อของนักเรียนนั้น ก็คือ เกียรติยศ ชื่อเสียง รายได้ และชื่อเสียงของสถาบันการศึกษา เป็นเหตุผลอันค้ำแรก สิ่งทีรองลงไปก็ได้แก่ ลักษณะของวิชา ความก้าวหน้า ความถนัดของนักเรียน และความสนใจ นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีแนวโน้มสนใจวิชาชีพชั้นสูงซึ่งต้องเรียนในระดับวิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัย ส่วนในด้านอาชีพนั้นก็มุ่งหวังในอาชีพชั้นสูง เช่น อาชีพแพทย์ นักปกครอง และรับราชการ

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับกำนิมนี้ เป็นที่สนใจและแพร่หลายมากในหมู่นักจิตวิทยา นักมานุษยวิทยา และนักการศึกษา ทั้งนี้เพราะกำนิมมีอิทธิพลต่อการแสดงออกของพฤติกรรมของมนุษย์ กำนิมบ่งชี้คุณภาพของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จึงมีส่วนนำไปสู่การเลือกหรือชอบสิ่งนั้น

สมพงษ์ มั่นระวัง การศึกษาแนวโน้มของการเลือกเรียนต่อสายสามัญและสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จังหวัดสุโขทัย ปีการศึกษา ๒๕๑๒ ปรวิญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต ๑๑๑ หน้า.

มากกว่าสิ่งอื่น ดังนั้น ในต่างประเทศจึงได้มีการศึกษาในเรื่องก่านิยมกันอย่างกว้างขวาง แต่ผลการวิจัยในต่างประเทศนั้น ไม่อาจที่จะนำมาเป็นผลสรุปกับนักเรียนไทยได้ เพราะต่างกันทั้งสภาพสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และแนวทางในการจัดการศึกษา แต่อย่างไรก็ตาม ผลที่ได้จากการวิจัยในต่างประเทศนั้น จะเป็นสิ่งที่ช่วยให้นักวิจัยได้เห็นแนวทางในการศึกษาภาคนั้นว่า

การศึกษาวิจัยที่ได้กระทำมาแล้วภายในประเทศนั้น ส่วนใหญ่จะศึกษาเกี่ยวกับการเลือกเรียนต่อ และการเลือกอาชีพของนักเรียน ตลอดจนองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อนักเรียนเกี่ยวกับการเลือกเรียนต่อและการเลือกอาชีพ มิได้ศึกษาละเอียดถึงถึงก่านิยมทางการศึกษาอันแท้จริงที่มิต้องหาวิชาต่าง ๆ ดังนั้น ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาวิจัยโดยตรง เฉพาะตัวนักเรียนในส่วนที่เกี่ยวข้องก่านิยมทางการศึกษา โดยพิจารณาารวมถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับตัวเด็กนักเรียนโดยตรง เช่น เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา สถานภาพทางครอบครัว การศึกษาของบิดามารดา และภูมิดำเนา

สมมุติฐานในการศึกษา

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานไว้ ดังต่อไปนี้

๑. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีก่านิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๒. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่างกัน มีก่านิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๓. นักเรียนที่ยังมีชีวิตอยู่ และนักเรียนที่บิดาถึงแก่กรรม มีก่านิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๔. นักเรียนที่มารดายังมีชีวิตอยู่ และนักเรียนที่มารดาถึงแก่กรรม มีก่านิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๕. นักเรียนที่สภาพการแต่งงานของบิดามารดาต่างกัน มีก่านิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๖. นักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาต่างกัน มีก่านิยมทางการศึกษาเหมือนกัน

๗. นักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษาต่างกัน มีกานิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๘. นักเรียนที่บิดา มีระดับการศึกษาสูงกว่ามารดา หรือมารดา มีระดับการศึกษาสูงกว่าบิดา หรือระดับการศึกษาของบิดามารดาเท่ากัน มีกานิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๙. นักเรียนที่มีภูมิลำเนาต่างกัน มีกานิยมทางการศึกษาเหมือนกัน.

วิธีดำเนินการศึกษาก่อนว่า

ในการศึกษาก่อนว่าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการ เป็นลำดับขั้น ดังต่อไปนี้

๑. กำหนดแหล่งข้อมูล และจำนวนมวลประชากร เพื่อใช้ในการศึกษาวิจัย
๒. สร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
๓. ดำเนินการรวบรวมข้อมูล
๔. การจัดการทำกับข้อมูล

แหล่งข้อมูลและมวลประชากร เพื่อใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาก่อนว่าครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ปีการศึกษา ๒๕๑๓ ในโรงเรียนรัฐบาล ส่วนภูมิภาค สังกัดกรมวิสามัญศึกษา ในภาคตะวันออก เฉียงเหนือของประเทศไทย ซึ่งมีจังหวัดต่าง ๆ รวม ๘ จังหวัด และมีรายชื่อจังหวัด โรงเรียน และจำนวนนักเรียน แสดงไว้ในตารางต่อไปนี้

ตาราง ๑. แสดงจังหวัด โรงเรียน ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง

จังหวัด	โรงเรียน
๑. กาฬสินธุ์	กาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์
๒. ขอนแก่น	ขอนแก่นวิทยายน
..	กัลยาณวัตร
๓. ชัยภูมิ	ชัยภูมิ
	สตรีชัยภูมิ
๔. นครพนม	นิมะหารราชาลัย

ตาราง ๑. (ต่อ)

จังหวัด	โรงเรียน
๕. นครราชสีมา	ราชสีมาวิทยาลัย
๖. บุรีรัมย์	บุรีรัมย์วิทยาลัย กริบุรีรัมย์
๗. มหาสารคาม	สารคามพิทยาคม
๘. ร้อยเอ็ด	ผดุงนารี ร้อยเอ็ดวิทยาลัย สตรีศึกษา
๙. เลย	สโสมสรวิทยาลัย
๑๐. สกลนคร	สกลราชวิทยานุกูล
๑๑. ศรีสะเกษ	ศรีสะเกษวิทยาลัย
๑๒. สุรินทร์	สุรินทร์วิทยาการ สิรินธร
๑๓. หนองคาย	ปทุมเทพวิทยาคาร
๑๔. บุกรธานี	บุกรพิทยานุกูล สตรีราชินุกูล
๑๕. บุตรราชธานี	นารีนุกูล เบญจมหาราช

จากตาราง ๑. พบว่า มีจังหวัดที่ใช้ในการศึกษาวิจัย ๕ จังหวัด จังหวัดเหล่านี้ตั้งอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย และมีโรงเรียนทั้งสิ้น ๒๓ โรงเรียน ซึ่งเป็นจำนวนโรงเรียนรัฐบาลในส่วนภูมิภาคทั้งหมด ที่มีอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

ตาราง ๒. แสดงจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ปีการศึกษา ๒๕๑๓
ที่ไว้เป็นกลุ่มตัวอย่างของแต่ละโรงเรียน

โรงเรียน	จำนวนนักเรียน ม.ก.๕ ทั้งหมด			จำนวนนักเรียน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง			ร้อยละ
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	
๑. การสินธุ์วิทยาสรรพ์	๑๖	๔	๒๐	๑๖	๔	๒๐	๑๐๐
๒. ขอนแก่นวิทยายน	๒๓	๓๖	๕๙	๑๙	๑๑	๓๐	๓๐.๓๐
๓. กัดยาดหว์ตร	๓	๑๔	๑๗	๕	๑๔	๑๙	๙๐.๔๓
๔. รัชภูมิ	๑๓	๒	๑๕	๑๖	๕	๒๑	๙๑.๓๐
๕. สตรีรัชภูมิ	๒	๑๐	๑๒	๒	๑๐	๑๒	๑๐๐
๖. นิยมหาราชาลัย	๑๔	๑๑	๒๕	๑๐	๖	๑๖	๕๕.๑๓
๗. ราชสีห์วิทยาลัย	๑๒๙	—	๑๒๙	๑๙	—	๑๙	๑๔.๓๓
๘. บุรีรัมย์วิทยาลัย	๒๑	๕	๒๖	๙	๓	๑๒	๔๖.๓๐
๙. ธีรบุรีรัมย์	—	๑๐	๑๐	—	๑๐	๑๐	๑๐๐
๑๐. สว่างวิทยาคม	๒๔	๘	๓๒	๑๕	๔	๑๙	๕๙.๓๖
๑๑. มงคลนารี	๔	๕	๙	๓	๕	๘	๘๘.๘๐
๑๒. วิทยเจ็ดวิทยาลัย	๒๑	๑๓	๓๔	๑๐	๑๐	๒๐	๕๘.๘๒
๑๓. สตรีศึกษา	๔	๙	๑๓	๔	๘	๑๒	๙๑.๕๓
๑๔. สโมสรวินิจฉัย	๓๘	๑๐	๔๘	๑๕	๙	๒๔	๕๐
๑๕. สกลราชวิทยานุกูล	๒๑	๒๐	๔๑	๒๑	๑๓	๓๔	๘๒.๙๕
๑๖. ธีรสังเขปวิทยาลัย	๖	๖	๑๒	๖	๖	๑๒	๑๐๐
๑๗. สุรวิทยาคาร	๒๔	๙	๓๓	๑๖	๕	๒๑	๕๑.๕๓
๑๘. สิรินคร	๔	๓๙	๔๓	๔	๑๙	๒๓	๕๐.๕๒

ตาราง ๒. (ต่อ)

โรงเรียน	จำนวนนักเรียน ม.ก.๕ ทั้งหมด			จำนวนนักเรียน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง			ร้อยละ
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	
๑๙. ปทุมเทววิทยาลัยการ	๒๒	๑๒	๓๔	๑๒	๑๐	๒๒	๖๒.๓๘
๒๐. อุดรพิทยานุกูล	๑๖	๒๐	๓๖	๑๓	๑๔	๒๗	๖๒.๕๓
๒๑. สตรีราชินุกูล	๕	๑๓	๑๘	๒	๑๑	๑๓	๗๒.๒๒
๒๒. นารีนุกูล	๑๖	๑๖	๓๒	๘	๑๕	๒๓	๕๓.๕๓
๒๓. เบญจมาหารราช	๔๓	๒๐	๖๓	๘	๑๔	๒๒	๓๓.๖๕
รวม	๕๕๕	๓๒๕	๘๘๐	๒๒๕	๒๑๕	๔๔๐	๕๕.๘๓

จากตาราง ๒. พบว่า นักเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล
ทุกโรง ที่สังกัดอยู่ในส่วนภูมิภาค ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย จำนวนนักเรียน
ชายที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง ๒๒๕ คน คิดเป็น ๓๓.๕๓% ของนักเรียนทั้งหมด จำนวนนักเรียนหญิง
๒๑๕ คน คิดเป็น ๕๕.๘๕% ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด รวมนักเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง
ทั้งสิ้น ๔๔๐ คน คิดเป็น ๕๕.๘๓% ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด

ข้อมูลนี้ ได้จากเอกสารฝ่ายวางแผน แผนงบประมาณสถิติและชีวประวัติ สำนักงาน
เลขาธิการกรม กรมวิสามัญศึกษา สํารวจเมื่อ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๑๓.

ภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง

จากจำนวนนักเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง ๔๔๐ คน นั้น เมื่อพิจารณาแยกตามผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา สถานภาพทางครอบครัว การศึกษาของบิดามารดา และภูมิลำเนา แล้วจะได้ดังนี้

ก. ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่ำ	จำนวน	๔๔ คน	คิดเป็นร้อยละ	๒๑.๓๖
นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษานกลาง	"	๒๔๓ "	"	๖๓.๕๐
นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง	"	๔๔ "	"	๑๑.๑๓

ข. สถานภาพทางครอบครัว

นักเรียนที่บิดายังมีชีวิตอยู่	จำนวน	๔๐๑ คน	คิดเป็นร้อยละ	๙๑.๑๓
นักเรียนที่บิดาถึงแก่กรรม	"	๓๙ "	"	๘.๘๗
นักเรียนที่มารดายังมีชีวิตอยู่	"	๔๒๒ "	"	๙๕.๙๑
นักเรียนที่มารดาถึงแก่กรรม	"	๑๘ "	"	๔.๐๙

ค. สภาพการแต่งงานของบิดามารดา

นักเรียนที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน	จำนวน	๓๔๓ คน	คิดเป็นร้อยละ	๗๘.๘๘
นักเรียนที่บิดามารดาหย่าร้าง	"	๒๒ "	"	๕.๐
นักเรียนที่บิดามารดาแยกกันอยู่	"	๗๕ "	"	๑๖.๑๒

ง. ระดับการศึกษาของบิดา

นักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาต่ำมาก	จำนวน	๑๓๑ คน	คิดเป็นร้อยละ	๒๙.๗๘
นักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาต่ำ	"	๗๗ "	"	๑๗.๕๐
นักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษานกลาง	"	๑๘๖ "	"	๔๒.๐๔
นักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาสูง	"	๔๖ "	"	๑๐.๖๘

จ. ระดับการศึกษาของมารดา

นักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาต่ำมาก	จำนวน	๒๔๓ คน	คิดเป็นร้อยละ	๕๕.๕๐
นักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาต่ำ	"	๔๕ "	"	๑๐.๓๐
นักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษานกลาง	"	๘๓ "	"	๑๘.๘๐

นักเรียนที่มามีระดับการศึกษาสูง จำนวน ๑๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๓.๔๐

ด. เปรียบเทียบระดับการศึกษาของบิดากับมารดา

นักเรียนที่มีบิดามีระดับการศึกษาสูงกว่ามารดา จำนวน ๒๑๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๙.๐๙

นักเรียนที่มามีระดับการศึกษาสูงกว่าบิดา " ๓๘ " " ๘.๖๓

นักเรียนที่มีบิดามารดามีระดับการศึกษาเท่ากัน " ๑๘๖ " " ๔๒.๒๘

ข. ภูมิลำเนาปัจจุบันของนักเรียน

นักเรียนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตเทศบาล จำนวน ๒๔๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๖.๙๑

นักเรียนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตสุขาภิบาล " ๔๐ " " ๑๘.๑๘

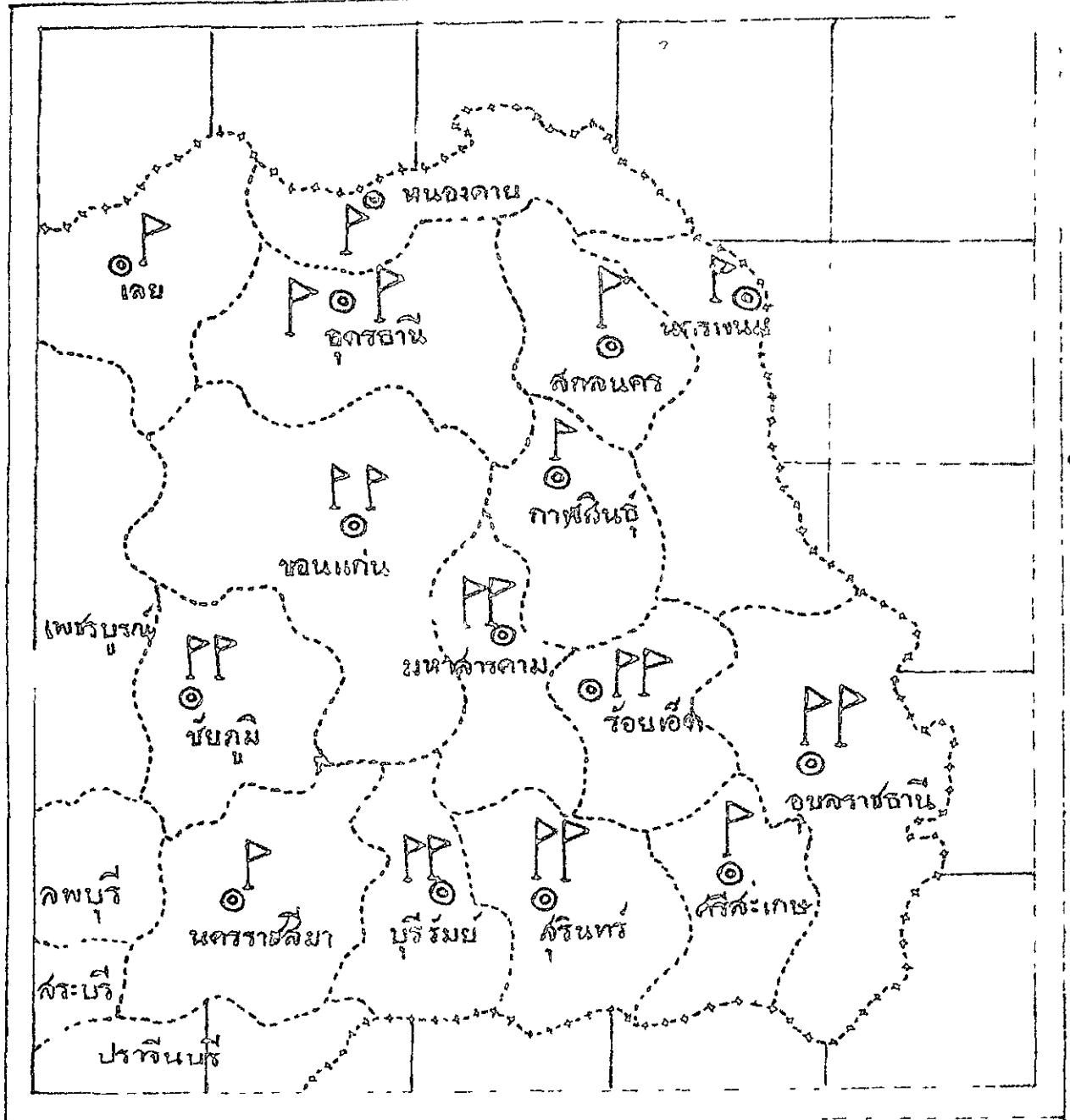
นักเรียนที่มีภูมิลำเนาอยู่นอกเขตทั้งเทศบาลและสุขาภิบาล ๑๑๔ " " ๒๖.๙๑

จากรายละเอียดที่กล่าวมาแล้ว จึงสรุปได้ว่า กลุ่มนักเรียนตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ส่วนใหญ่จะมีลักษณะดังนี้ มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาปานกลาง บิดามารดามีชีวิตอยู่และอยู่ในสภาพครอบครัวที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน สำหรับระดับการศึกษาของบิดามารดา นั้นพบว่า บิดามีระดับการศึกษาปานกลาง แต่มารดามีระดับการศึกษาต่ำมาก และเมื่อเปรียบเทียบระดับการศึกษาของบิดามารดาแล้ว บิดาจะมีระดับการศึกษาสูงกว่ามารดา ส่วนภูมิลำเนานั้นนักเรียนส่วนใหญ่จะมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตเทศบาล

แผนที่แสดงจังหวัดและโรงเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง

๑๐๒

๑๐๓



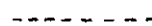
ที่ตั้งจังหวัด



โรงเรียนรัฐบาล



เขตจังหวัด



เขตประเทศ



การสร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามซึ่งผู้เขียนสร้างขึ้นเอง เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล โดยมีวิธีการเป็นดังนี้ ๆ ดังต่อไปนี้

๑. ศึกษาจนกว่าจากเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ เพื่อหาเครื่องมือที่เหมาะสม
๒. สร้างแบบสอบถาม ซึ่งเป็นแบบ คิว ซอร์ต เทกนิค (Q-Sort Technique) ผู้วิจัยได้แนวทางในการสร้างแบบ คิว ซอร์ต เทกนิค จากการศึกษาไมโครฟิล์ม ที่เป็นผลงานการวิจัยของ แมรี แองเกล^{*} และศึกษาจากเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
๓. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้ว เสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษา เพื่อตรวจแก้ไขส่วนบกพร่องในกระบวนบางข้อให้ตรงความชัดเจนขึ้น
๔. นำแบบสอบถามที่ตรวจแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับมวลประชากร เพื่อทดสอบ ความเข้าใจ ส่วนเนื้อหา และคำสั่งในแบบสอบถาม กลุ่มนักเรียนตัวอย่างที่ใช้ทดลอง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนมัธยมสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร หอง ๕/๓ จำนวน ๓๕ คน
๕. วาดผลการทดลองในข้อ ๔ นำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้ได้แบบสอบถามที่พอเหมาะใช้ในการวิจัยต่อไป (ดังปรากฏในภาคผนวก)

ลักษณะของแบบสอบถาม

แบบสอบถามที่ใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย แบ่งออกเป็น ๓ ตอน คือ ตอนที่ ๑ สอดถามรายละเอียดเกี่ยวกับส่วนตัวของนักเรียน เป็นแบบเติมข้อความ และเลือกตอบ ซึ่งประกอบไปด้วยชื่อโรงเรียน วัชหัก เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา สถานภาพทางครอบครัว การศึกษาของบิดามารดา และภูมิลำเนา โดยให้นักเรียนเติมข้อความในช่องว่าง และขีดเครื่องหมาย ✓

^{*} Mary Angel "The Stability of the Self-Concept in Adolescence University Microfilms.

- ลงใน ☐ ให้ตรงกับความเป็นจริง

ตอนที่ ๒ เป็นคำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม และรายละเอียดของแต่ละวิชา
ทั้ง ๑๖ วิชา ซึ่งนักเรียนจะต้องตอบในตอนที่ ๓

ตอนที่ ๓ เป็นตารางแบบ คิว สอร์ต เทคนิค (Q Sort Technique) ที่นักเรียน
จะต้องนำหมายเลขหน้าวิชา ตามคำชี้แจงในตอนที่ ๒ มาใส่ ตารางทั้งหมดจะมี ๑๖ ช่อง
เท่ากับจำนวนวิชาที่ให้นักเรียนเลือก โดยแบ่งออกเป็น ๙ อันดับ เริ่มต้นจาก อยากรู้เรียน
มากที่สุด อยากรู้เรียนปานกลาง และอยากรู้เรียนน้อยที่สุด

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

๑. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงดีแล้วไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างทดลอง ซึ่งเป็น
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ห้อง ๔/๑ โรงเรียนมัธยมสาธิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๓ จำนวน ๔๐ คน ทั้งนี้เพื่อจุดประสงค์ในการวิเคราะห์
หาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ โดยทดสอบ ๒ ครั้ง ในกลุ่มตัวอย่างทดลองเดียวกันนี้ แต่มี
ระยะเวลาต่างกัน ๒๑ วัน คือ ทดสอบครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๑๓ และครั้งที่ ๒
เมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๑๓ แล้วนำผลที่ได้จากการทดสอบทั้ง ๒ ครั้ง มาหาความ
เชื่อมั่น โดยวิธีทดสอบสัมประสิทธิ์นัยสำคัญของอันดับ (Test of Significance for
Rank order Coefficient) โดยวิธีสูตร

$$R = 1 - \frac{6\sum d^2}{N(N^2-1)}$$

ผลการวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ได้ค่าความเชื่อมั่น .๘๕๑ เป็นค่าที่มีความ
เชื่อมั่นสูง แสดงว่าแบบสอบถามที่ใช้นี้เป็นเครื่องมือที่เชื่อถือได้

๒. ผู้วิจัยได้ติดต่อขอความอนุเคราะห์จากปลัดกระทรวงศึกษาธิการ โดยขอให้กระทรวงศึกษาธิการแจ้งไปยังศึกษาธิการจังหวัดทุกจังหวัด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย เพื่อขอความร่วมมือจากศึกษาธิการจังหวัดให้ส่งแบบสอบถามต่อไปยังโรงเรียนรัฐบาลในสังกัด ดำเนินการทดสอบกลุ่มตัวอย่าง โดยปฏิบัติตามก้าชี้แจงที่แจ้งไว้สำหรับเป็นแนวทางในการดำเนินการทดสอบ

๓. ผู้วิจัยได้รับความร่วมมืออย่างดีจากกระทรวงศึกษาธิการ โดยที่กระทรวงศึกษาธิการได้มีหนังสือที่ ศธ.๐๒๐๑/๓๓๔๖ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๓ เพื่อขอความร่วมมือจากศึกษาธิการจังหวัดเป็นผู้ดำเนินการ ศึกษาธิการจังหวัดต่าง ๆ ได้รวบรวมแบบสอบถามส่งคืนมายังหัวหน้ากองกลาง สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

๔. ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามจากหัวหน้ากองกลาง มาดำเนินการวิจัยต่อไป ระยะเวลาในการจัดส่งและรวบรวมแบบสอบถาม เริ่มแต่วันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๑๓ ถึงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๑๓ จำนวนแบบสอบถามที่ส่งไป ๔๔๕ ฉบับ จำนวนแบบสอบถามที่ได้รับกลับมา ๔๔๔ ฉบับ คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐

การจัดกระทำข้อมูล

เมื่อได้รับแบบสอบถามกันแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการ เป็นขั้น ๆ ดังนี้

๑. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของคำตอบในแบบสอบถาม จากจำนวนแบบสอบถาม ๔๔๕ ฉบับ ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์นำไปใช้ในการวิจัย ๔๔๐ ฉบับ คิดเป็นร้อยละ ๙๖.๓๐

๒. ลงรหัสที่จำเป็นจะต้องใช้เพื่อให้เข้ากับระบบการจัดกระทำข้อมูลด้วย เครื่องจักรกลสถิติ (I.B.M.)

๓. ถ่ายทอดข้อมูลจากแบบกรู๊ปของข้อมูลลงบัตรสถิติ

๔. หากความถี่โดยแยกตาม เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา สถานภาพทางกรรมกรวิ การศึกษาของบิดามารดา และภูมิสำเนา ด้วย เครื่องจักรกลสถิติ I.B.M.

๔. ให้นำหนักคะแนนตามอันดับถ้านิยมที่นักเรียนเลือกในวิชาต่าง ๆ ทั้ง ๑๒ วิชา ดังนี้

อันดับที่ ๑ มี ๑ วิชา ให้นำหนักคะแนน ๙ คะแนน

อันดับที่ ๒ มี ๒ วิชา ให้นำหนักคะแนนวิชาละ ๖ คะแนน

อันดับที่ ๓ มี ๓ วิชา ให้นำหนักคะแนนวิชาละ ๕ คะแนน

อันดับที่ ๔ มี ๔ วิชา ให้นำหนักคะแนนวิชาละ ๔ คะแนน

อันดับที่ ๕ มี ๕ วิชา ให้นำหนักคะแนนวิชาละ ๓ คะแนน

อันดับที่ ๖ มี ๖ วิชา ให้นำหนักคะแนนวิชาละ ๒ คะแนน

อันดับที่ ๗ มี ๗ วิชา ให้นำหนักคะแนนวิชาละ ๑ คะแนน

๖. หาคะแนนเฉลี่ยของแต่ละวิชาในข้อมูลแต่ละประเภท แล้วแยกออกเป็น เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา สถานภาพทางครอบครัว การศึกษาของบิดามารดา และภูมิฐานะ แล้วให้ค่าอันดับของแต่ละวิชา โดยพิจารณาจากค่าของคะแนนเฉลี่ย จัดเรียงจากสูงไปหาต่ำ

๗. รั้งค่าอันดับ (Ranking) ของแต่ละวิชา ตามคะแนนเฉลี่ยโดยวิธีการทางสถิติ คือเรียงจากน้อยไปหามาก ถ้าคะแนนเฉลี่ยน้อยเป็นลำดับที่ ๑

๘. วิเคราะห์ข้อมูลขั้นสุดท้าย โดยใช้สูตรทางสถิติ

๙. เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลควมการาง

สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. หาคะแนนเฉลี่ย (Mean) ของแต่ละวิชา โดยใช้สูตร^๓

$$\bar{X} = \frac{\sum fx}{N}$$

๒. หากาสหสัมพันธ์ของลำดับกำหนดในการเลือกวิชาต่าง ๆ ของนักเรียน โดยใช้สูตร

$$R = 1 - \frac{6\sum d^2}{N(N^2-1)}$$

๓. หากความแตกต่างของกานิยมระหว่างกลุ่มของข้อมูลในแต่ละประเภท โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนของลำดับที่ (Analysis of Variance by Ranks) ตามวิธีการของ Kruskal and Wallis ซึ่งเรียกว่า H Test ตามสูตร^๔

$$H = \frac{12}{N(N+1)} \sum_{i=1}^k \frac{R_i^2}{N_i} - 3(N+1)$$

ในการหาค่าที่เข้ากัน ใช้สูตร

$$H = \frac{\frac{12}{N(N+1)} \sum_{i=1}^k \frac{R_i^2}{N_i} - 3(N+1)}{1 - \frac{\sum T}{N(N^2-1)}}$$

^๔ Helen M. Walker, Joseph Lev, op.cit. pp. 436-438.

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

$\bar{X}$	แทนคะแนนเฉลี่ย
Σfx	แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมด
N	แทนจำนวนนักเรียนในแต่ละกลุ่ม
f'	แทนค่าสัมพันธ
d	แทนความแตกต่างของลำดับที่
R	แทนลำดับที่ของวิชา
H	แทนการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ
N_1	แทนจำนวนนักเรียนในแต่ละกลุ่ม
R_1	แทนผลรวมของลำดับที่ในแต่ละกลุ่ม
k	แทนจำนวนกลุ่ม
T	แทนจำนวนลำดับที่ซ้ำกัน

บทที่ ๔

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้แบ่งผลการวิจัยออกตามความมุ่งหมายของการศึกษากันทั่ว โดยแบ่งการวิจัยออกเป็น ๑๐ ตอน คือ

- ตอนที่ ๑ เป็นผลการวิจัยศึกษาหาความนิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มีต่อสาขาวิชาต่าง ๆ ทั้ง ๑๖ วิชา โดยพิจารณาถึงลำดับความสำคัญ
- ตอนที่ ๒ เป็นผลการทดสอบสมมุติฐานข้อที่ ๑ คือ เปรียบเทียบความนิยมทางการศึกษาของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง
- ตอนที่ ๓ เป็นผลการทดสอบสมมุติฐานข้อที่ ๒ คือ เปรียบเทียบความนิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่างกัน
- ตอนที่ ๔ เป็นผลการทดสอบสมมุติฐานข้อที่ ๓ คือ เปรียบเทียบความนิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มีอายุน้อยและมากถึงแก่กรรม
- ตอนที่ ๕ เป็นผลการทดสอบสมมุติฐานข้อที่ ๔ คือ เปรียบเทียบความนิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มีมารดาที่มีชีวิตอยู่และมารดาถึงแก่กรรม
- ตอนที่ ๖ เป็นผลการทดสอบสมมุติฐานข้อที่ ๕ คือ เปรียบเทียบความนิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มีบิดามารดาอยู่ด้วยกัน หย่าร้าง และแยกกันอยู่
- ตอนที่ ๗ เป็นผลการทดสอบสมมุติฐานข้อที่ ๖ คือ เปรียบเทียบความนิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มีบิดามีระดับการศึกษาต่างกัน
- ตอนที่ ๘ เป็นผลการทดสอบสมมุติฐานข้อที่ ๗ คือ เปรียบเทียบความนิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มีมารดามีระดับการศึกษาต่างกัน
- ตอนที่ ๙ เป็นผลการทดสอบสมมุติฐานข้อที่ ๘ คือ เปรียบเทียบความนิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มีระดับการศึกษาของบิดาสูงกว่ามารดา ระดับการศึกษาของมารดาสูงกว่าบิดา ระดับการศึกษาของบิดามารดาเท่ากัน
- ตอนที่ ๑๐ เป็นผลการทดสอบสมมุติฐานข้อที่ ๙ คือ เปรียบเทียบความนิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มีภูมิลำเนาต่างกัน

ตอนที่ ๑

ตาราง ๓ แสดงจำนวนนักเรียนที่เลือกวิชาในแต่ละวันชัย

รายวิชา	กานิยม วันชัยที่ ๑	กานิยม วันชัยที่ ๒	กานิยม วันชัยที่ ๓	กานิยม วันชัยที่ ๔	กานิยม วันชัยที่ ๕	กานิยม วันชัยที่ ๖	กานิยม วันชัยที่ ๗
การศึกษา	๒๔	๒๒	๔๕	๑๓๐	๗๑	๓๐	๒๔
เกษตรศาสตร์	๔๓	๘๗	๔๖	๑๑๖	๗๒	๑๓	๑๓
เทคนิค	๓	๓๗	๗๑	๑๒๗	๑๐๔	๔๒	๕๖
นิติศาสตร์	๓๐	๑๐๔	๑๓๕	๕๕	๔๕	๑๕	๔
บริหารธุรกิจ	๑	๒๔	๗๓	๑๕๖	๑๒๓	๕๗	๑๖
พาณิชย์ศาสตร์	๒๔	๓๕	๔๔	๑๒๓	๕๑	๔๕	๒๒
แพทยศาสตร์	๔๕	๕๕	๕๗	๕๕	๔๔	๔๔	๕๖
พยาบาล	๒๕	๒๒	๔๕	๔๒	๔๖	๖๓	๗๓
รัฐศาสตร์	๒๕	๕๖	๑๓๑	๕๓	๓๕	๒๐	—
วิทยาศาสตร์	๓๗	๗๐	๔๔	๑๑๐	๔๓	๕๕	๑๗
วิศวกรรมศาสตร์	๒๕	๕๗	๕๗	๔๖	๔๐	๖๖	๒๕
ศิลปศาสตร์	๒๔	๓๒	๕๕	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๖	๒๐
ศิลปากร	๗	๒๖	๓๕	๕๓	๔๕	๑๐๐	๔๖
เกษตรศาสตร์	๑๐	๖๐	๑๐๔	๑๔๗	๗๔	๒๕	๖
สถาปัตยกรรมศาสตร์	๖	๓๗	๕๕	๑๐๔	๑๑๓	๕๕	๒๓
สังคมสงเคราะห์ศาสตร์	๔	๓๒	๕๖	๕๗	๑๐๗	๗๕	๒๑

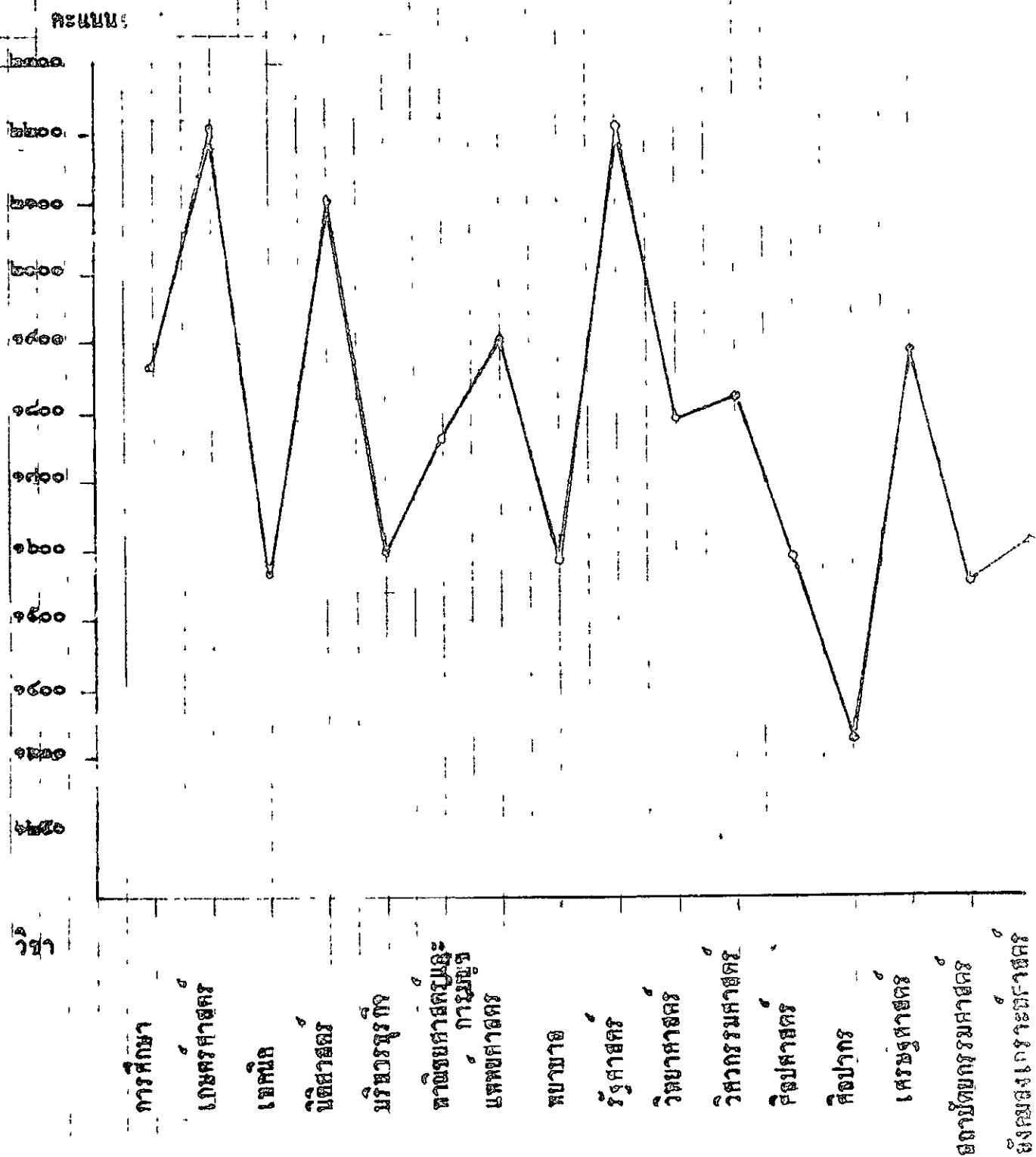
ตาราง ๓. ปรากฏว่า แต่ละวิชาได้รับเลือกให้อยู่ในวันชัยต่าง ๆ ทั้ง ๗ วันชัย แตก
จำนวนครั้งมากน้อยต่างกัน เว้นแต่วิชารัฐศาสตร์ ไม่ได้รับเลือกให้อยู่ในวันชัยที่ ๗ เลย วิชาที่
ได้รับเลือกในวันชัยที่ ๑ ด้วยจำนวนครั้งมากที่สุด คือ แพทยศาสตร์ (๔๕ ครั้ง) ส่วนวิชาที่ไ้
รับเลือกเป็นวันชัยที่ ๗ ด้วยจำนวนครั้งมากที่สุดคือ ศิลปากร (๔๖ ครั้ง)

ตาราง ๔. แสดงลำดับที่ของน้ำหนักคะแนนในแต่ละสาขาวิชา

ลำดับที่	วิชา	รวมคะแนน
๑	รัฐศาสตร์	๒๖๐๓
๒	นิติศาสตร์	๒๑๐๖
๓	เกษตรศาสตร์	๒๐๒๒
๔	แพทยศาสตร์	๑๙๐๖
๕	เศรษฐศาสตร์	๑๘๙๐
๖	การศึกษาศาสตร์	๑๘๕๒
๗	วิศวกรรมศาสตร์	๑๘๒๗
๘	วิทยาศาสตร์	๑๗๙๕
๙	พาณิชย์ศาสตร์และการบัญชี	๑๗๖๑
๑๐	สังคมสงเคราะห์ศาสตร์	๑๖๑๖
๑๑	บริหารธุรกิจ	๑๔๙๙
๑๒	พยาบาล	๑๔๘๕
๑๓	ศิลปศาสตร์	๑๔๘๒
๑๔	เทคนิควิทยา	๑๔๖๘
๑๕	สถาปัตยกรรมศาสตร์	๑๔๔๑
๑๖	ศิลปการ	๑๓๙๙

ตาราง ๔. แสดงให้เห็นว่า ทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีค่าเฉลี่ยสูงสุดต่อ
 วิชา รัฐศาสตร์ รองลงมาได้แก่ นิติศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนวิชาที่
 นักเรียนมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ๒ วิชา คือ ศิลปการ และสถาปัตยกรรมศาสตร์ ตามลำดับ

ภาพ ๑ แผนภาพแสดงการเลือกวิชาที่ ๑๖ วิชา ของนักเรียนชายหญิง



สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๑

เมื่อให้นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างชาย หญิง เล็งกริยาวทั้ง ๑๖ วิชา ให้อยู่ในอันดับค่านิยม ๗ อันดับแล้ว ปรากฏว่า

ก. วิชาที่นักเรียนชายหญิงเลือกเป็นอันดับที่ ๑ ค่ายจำนวนครั้งมากที่สุด คือ แพทยศาสตร์

ข. วิชาที่นักเรียนชายหญิงเลือกเป็นอันดับที่ ๗ ค่ายจำนวนครั้งมากที่สุด คือ ศิลปากร

เมื่อนำวิชาทั้ง ๑๖ วิชา มาเปรียบเทียบกันตามน้ำหนักคะแนนที่ได้รับจากนักเรียนในกลุ่มชายหญิงแล้ว จะเห็นว่า

ก. วิชาที่นักเรียนชายหญิงเลือกเป็นลำดับที่ ๑ (๒๒๐๓ คะแนน) คือ รัฐศาสตร์
ลำดับที่ ๒ วิชานิศาสตร์ (๒๑๐๒ คะแนน) และเกษตรศาสตร์เป็นลำดับที่ ๓ (๒๐๒๒ คะแนน)

ข. วิชาที่นักเรียนชายหญิงเลือกเป็นลำดับสุดท้าย ลำดับที่ ๑๖ คือ ศิลปากร

(๑๓๒๕ คะแนน)

ตอนที่ ๒

ตาราง ๕. แสดงจำนวนนักเรียนชายที่เลือกวิชาในแต่ละอันับ

รายชื่อวิชา	กานึม อันับที่ ๑	กานึม อันับที่ ๒	กานึม อันับที่ ๓	กานึม อันับที่ ๔	กานึม อันับที่ ๕	กานึม อันับที่ ๖	กานึม อันับที่ ๗
การศึกษา	๕	๑๑	๔๕	๘๒	๕๐	๑๙	๑๓
เกษตรศาสตร์	๓๙	๒๑	๕๒	๕๐	๓๗	๔	๒
เทคนิก	๓	๓๕	๔๙	๓๕	๓๘	๑๘	๓
นิติศาสตร์	๑๘	๒๙	๓๒	๔๐	๑๘	๓	๑
บริหารธุรกิจ	—	๑๐	๓๒	๒๓	๓๗	๓๑	๘
พาณิชยศาสตร์	๒	๙	๔๑	๒๕	๒๑	๒๕	๑๔
แพทยศาสตร์	๓๑	๓๕	๔๐	๒๒	๒๒	๑๘	๑๓
พยาบาล	—	๒	๘	๔๐	๒๓	๔๑	๒๑
รัฐศาสตร์	๔๕	๕๒	๓๒	๓๔	๑๑	๓	—
วิทยาศาสตร์	๒	๓๗	๔๘	๒๒	๓๒	๑๙	๓
วิศวกรรมศาสตร์	๒๓	๔๔	๓๒	๔๑	๒๒	๑๒	๑
ศิลปศาสตร์	๒	๓	๑๕	๕๐	๒๒	๓๔	๑๑
ศิลปากร	๑	๘	๑๔	๓๙	๔๐	๒๐	๒๒
เกษตรศาสตร์	๒	๓๐	๒๔	๓๔	๓๓	๑๕	๒
สถาปัตยกรรมศาสตร์	๔	๓๐	๔๐	๒๕	๔๙	๓๒	๕
สังคมสงเคราะห์	—	๑๑	๓๗	๔๓	๒๙	๔๘	๑๓

ตาราง ๕. แสดงให้เห็นว่า การแจกแจงจำนวนนักเรียนชายในแต่ละวิชา ได้รับเลือก ให้อยู่ในอันับต่าง ๆ ทั้ง ๗ อันับ เว้นแต่บริหารธุรกิจ พยาบาล และสังคมสงเคราะห์ ไม่ได้รับเลือกในอันับ ๑ เลย และวิชารัฐศาสตร์ซึ่งไม่ได้รับเลือกให้อยู่ในอันับที่ ๗ เลย วิชา ที่ได้รับเลือกในอันับที่ ๑ ทั่วจำนวนครั้งมากที่สุด (๒๓ ครั้ง) ก็วิศวกรรมศาสตร์ ส่วนวิชาที่ ได้รับเลือกในอันับที่ ๗ ทั่วจำนวนครั้งมากที่สุด (๒๒ ครั้ง) ก็วิชาศิลปากร

ตาราง ๖. แยกลำดับที่ของน้ำหนักคะแนนในแต่ละสาขาวิชา ของนักเรียนชาย

ลำดับที่	วิชา	รวมคะแนน
๑	รัฐศาสตร์	๑๑๕๐
๒	เกษตรศาสตร์	๑๑๖๐
๓	วิศวกรรมศาสตร์	๑๑๓๕
๔	นิติศาสตร์	๑๑๒๕
๕	แพทยศาสตร์	๑๐๐๒
๖	เกษตรศาสตร์	๙๖๑
๗	วิทยาศาสตร์	๙๕๕
๘	เทคนิค	๙๓๓
๙	สถาปัตยกรรมศาสตร์	๘๘๔
๑๐	การศึกษาศาสตร์	๘๘๔
๑๑	พาณิชยศาสตร์และการบัญชี	๘๑๖
๑๒	บริหารธุรกิจ	๗๘๕
๑๓	สังคมสงเคราะห์ศาสตร์	๗๕๔
๑๔	ศิลปศาสตร์	๖๘๘
๑๕	ศิลปากร	๕๘๘
๑๖	พยาบาล	๕๖๔

ตาราง ๖. จะเห็นว่านักเรียนชายมีกํานั้มนสูงสุดต่อวิชาวิทยาศาสตร์ รองลงมาได้แก่ วิชาเกษตรศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ ตามลำดับ

สำหรับวิชาที่นักเรียนชายมีกํานั้มนต่ำในลำดับที่ ๑๖ และ ๑๕ คือ พยาบาล และศิลปากร ตามลำดับ

ตาราง ๗. แสดงจำนวนนักเรียนหญิงที่เลือกวิชาในแต่ละอัน

รายชื่อวิชา	กำหนด อันที่ ๑	กำหนด อันที่ ๒	กำหนด อันที่ ๓	กำหนด อันที่ ๔	กำหนด อันที่ ๕	กำหนด อันที่ ๖	กำหนด อันที่ ๗
การศึกษา	๙	๕๑	๕๔	๔๔	๒๑	๑๑	๑๑
เกษตรศาสตร์	๔	๒๒	๔๔	๒๒	๕๕	๙	๑๑
เทคนิค	—	๒	๒๒	๕๒	๒๒	๓๔	๓
นิติศาสตร์	๑๒	๓๔	๒๓	๕๙	๒๓	๑๒	๓
บริหารธุรกิจ	๑	๑๔	๔๑	๙๙	๕๑	๒๒	๔
พาณิชย์ศาสตร์	๑๙	๓๐	๕๔	๕๔	๓๐	๑๒	๔
แพทยศาสตร์	๔๓	๒๐	๑๓	๓๓	๒๙	๓๐	๒๙
พยาบาล	๒๙	๒๐	๓๓	๔๒	๒๓	๑๒	๑๒
รัฐศาสตร์	๒๐	๔๔	๕๕	๕๙	๒๔	๑๓	—
วิทยาศาสตร์	๑๑	๓๓	๓๐	๔๔	๔๙	๓๒	๑๐
วิศวกรรมศาสตร์	๒	๑๓	๒๙	๕๕	๕๔	๕๐	๒๒
ศิลปศาสตร์	๒๒	๒๙	๔๓	๕๐	๓๔	๓๒	๙
ศิลปากร	๒	๑๔	๒๔	๕๔	๔๙	๔๐	๒๔
เกษตรศาสตร์	๔	๓๐	๕๔	๒๔	๔๑	๑๔	—
สถาปัตยกรรม	๒	๙	๑๙	๔๓	๒๔	๒๒	๑๔
สังคมสงเคราะห์	๔	๒๑	๕๙	๕๐	๓๔	๓๑	๔

ตาราง ๗. แสดงให้เห็นว่า การแจกแจงจำนวนนักเรียนหญิงในแต่ละวิชาได้รับเลือกให้อยู่ในอันที่ต่าง ๆ ทั้ง ๗ อัน เว้นแต่วิชาเทคนิคซึ่งไม่ได้รับเลือกในอันที่ ๑ เลย และวิชารัฐศาสตร์และเศรษฐศาสตร์ซึ่งไม่ได้รับเลือกให้อยู่ในอันที่ ๗ เลย วิชาที่ได้รับเลือกในอันที่ ๑ ควบจำนวนครั้งมากที่สุด (๕๓ ครั้ง) คือ วิชาแพทยศาสตร์ วิชาที่ได้รับเลือกในอันที่ ๗ ควบจำนวนครั้งมากที่สุด (๓๙ ครั้ง) คือ วิชาเทคนิค

ตาราง ๘. แสดงลำดับที่ของน้ำหนักคะแนนในแต่ละสาขาวิชาของนักเรียนหญิง

ลำดับที่	วิชา	รวมคะแนน
๑	พยาบาล	๑๐๒๑
๒	รัฐศาสตร์	๑๐๑๓
๓	การศึกษาศาสตร์	๙๙๗
๔	นิติศาสตร์	๙๗๓
๕	พาณิชยศาสตร์และการบัญชี	๙๔๔
๖	เกษตรศาสตร์	๙๒๙
๗	แพทยศาสตร์	๙๐๐
๘	ศิลปศาสตร์	๘๙๔
๙	เกษตรศาสตร์	๘๖๒
๑๐	สังคมสงเคราะห์ศาสตร์	๘๖๑
๑๑	วิทยาศาสตร์	๘๕๐
๑๒	บริหารธุรกิจ	๘๑๐
๑๓	ศิลปการ	๗๗๗
๑๔	วิศวกรรมศาสตร์	๖๙๓
๑๕	สถาปัตยกรรมศาสตร์	๖๘๗
๑๖	เทคนิค	๖๗๕

ตาราง ๘. ปรากฏว่า นักเรียนหญิงมีกํานิยมสูงสุดต่อวิชา พยาบาล รองลงมาคือ รัฐศาสตร์ และการศึกษาศาสตร์ ตามลำดับ

วิชาที่นักเรียนหญิงมีกํานิยมในสองอันดับสุดท้าย ได้แก่ เทคนิค และสถาปัตยกรรมศาสตร์ ตามลำดับ

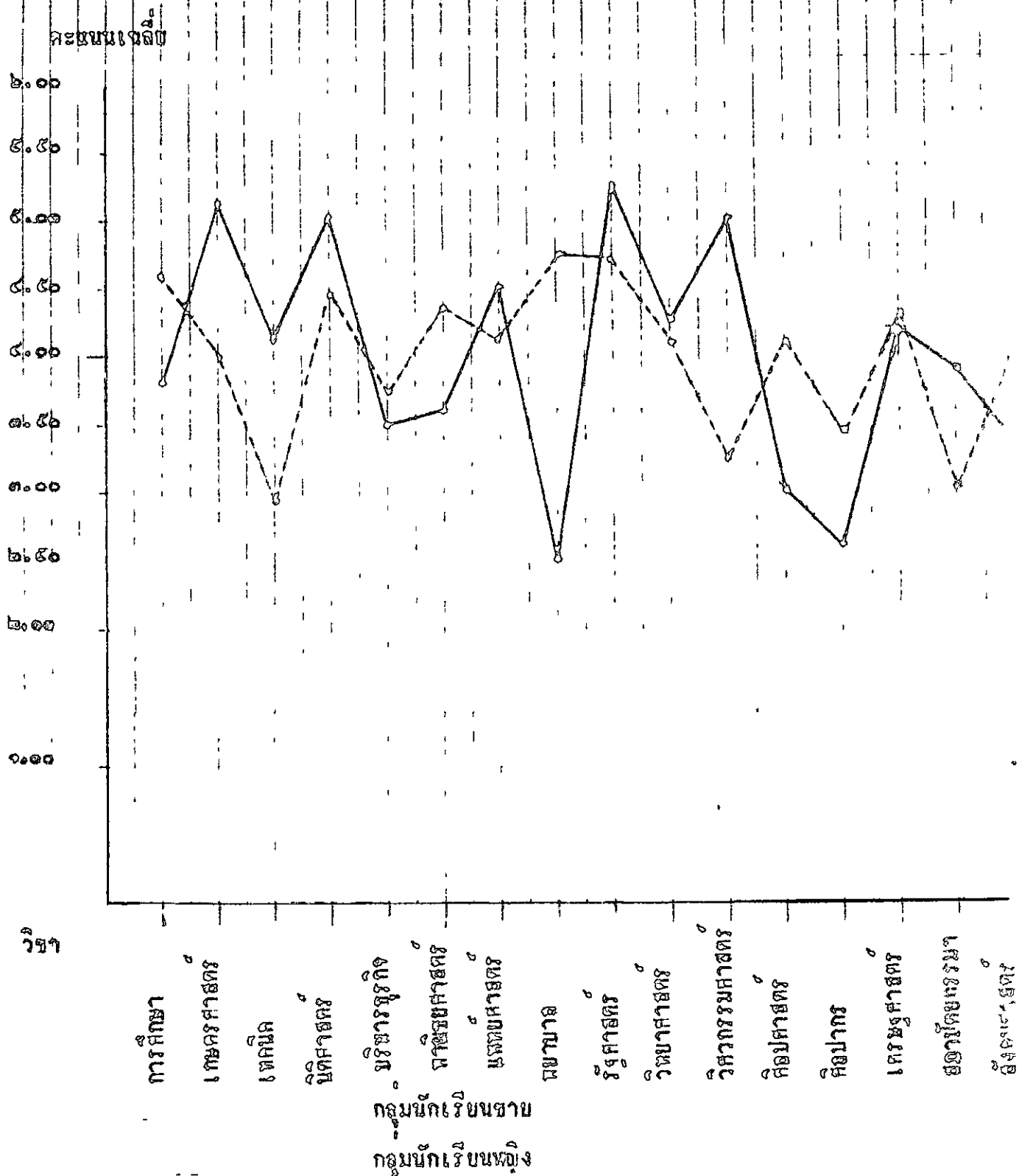
แสดงการเปรียบเทียบการเข้ามาของเทคโนโลยีต่าง ๆ และผลกระทบที่เกิดขึ้น

[illegible]

ตาราง ๑๐. เป้าประสงค์ ๓๒ จำแนกจัดลำดับจากสูงไปต่ำแล้ว กระบวนการผลิต (๕.๒-๔) ได้แก่วิชารัฐศาสตร์ กระบวนการผลิต
ทำศก (๒.๕๐๖) ได้แก่วิชา ๑ กระบวนการผลิต ๑ ได้แก่วิชา รัฐศาสตร์ เป็นภาาเรียนผลิตได้วิชาเดียวกัน
นี้ในลำดับที่ ๒

กะแบบเฉลี่ยฉบับที่ ๒ โดแก้ววิชา เกษตรศาสตร์ (๘.๑๘๘) ซึ่งเป็นภาคนิยมของนักเรียนชาย สำหรับนักเรียนหญิงจะภาคนิยมต่อวิชาเดียวกันใน
๘ กะแบบเฉลี่ยฉบับที่ ๓ โดแก้ววิชา วิศวกรรมศาสตร์ (๘.๑๘๐) ซึ่งเป็นภาคนิยมของนักเรียนชาย ส่วนนักเรียนหญิงนิยมภาคนิยมต่อวิชาในลำดับที่ ๒๗
กะแบบเฉลี่ยฉบับที่ ๓๒ โดแก้ววิชา พยาบาล (๒.๘๐๖) ซึ่งเป็นภาคนิยมของนักเรียนชาย ส่วนนักเรียนหญิงจะภาคนิยมต่อวิชาเดียวกันในลำดับที่ ๕

ภาพ ๖ สภาพแสดงการเปรียบเทียบการเลือกวิชาของกลุ่มนักเรียนชาย และกลุ่มนักเรียนหญิง



สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตอนที่ ๒

เมื่อให้นักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง เลือกวิชาทั้ง ๑๖ วิชา ได้อยู่ในอันดับค่านิยม ๙ อันดับแล้ว ปรากฏว่า

ก. วิชาที่นักเรียนชายเลือกเป็นอันดับที่ ๑ คือ วิศวกรรมศาสตร์ ส่วนวิชาที่นักเรียนชายเลือกเป็นอันดับที่ ๙ คือ ศิลปากร

ข. วิชาที่นักเรียนหญิงเลือกเป็นอันดับที่ ๑ คือ แพทยศาสตร์ ส่วนวิชาที่นักเรียนหญิงเลือกเป็นอันดับที่ ๙ คือ เทคนิค

เมื่อนำวิชาทั้ง ๑๖ วิชา มาเปรียบเทียบกันตามลำดับคะแนนที่ได้รับจากนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างแล้ว จะเห็นว่า

ก. วิชาที่นักเรียนชายเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือ รัฐศาสตร์ รองลงมาคือเกษตรศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนวิชาที่ได้รับเลือกเป็นลำดับที่ ๑๖ ซึ่งเป็นลำดับสุดท้าย คือ พยาบาล

ข. วิชาที่นักเรียนหญิงเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือ พยาบาล รองลงมาคือรัฐศาสตร์ และการศึกษา ตามลำดับ ส่วนวิชาที่ได้รับเลือกเป็นลำดับสุดท้าย คือ เทคนิค

เมื่อพิจารณาคำนิยมตามคะแนนเฉลี่ย ๓๒ จำนวน ของวิชาเหล่านี้ในกลุ่มนักเรียนชาย และกลุ่มนักเรียนหญิงเลือก พบว่า วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเป็นลำดับที่ ๑ ได้แก่วิชารัฐศาสตร์ ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนชาย ส่วนกลุ่มนักเรียนหญิงวิชาเดียวกันนี้มีคะแนนเฉลี่ยในลำดับที่ ๒

วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเป็นลำดับที่ ๓๒ ได้แก่วิชาพยาบาล ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนชาย ส่วนกลุ่มนักเรียนหญิงวิชาเดียวกันนี้มีคะแนนเฉลี่ยในลำดับที่ ๕

สหสัมพันธ์ของลำดับคำนิยมของนักเรียนชายและหญิง มีความสัมพันธ์หรือแปรผันร่วมกันน้อยที่สุด ($r = .0๔๔$)

ผลการวิเคราะห์ทางสถิติพบว่า คำนิยมทางการศึกษาของนักเรียนชายและหญิง ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

$$(H = .000 \quad P < .0๑)$$

ตาราง ๑๒ แสดงลำดับความเรียงทางการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ทางโรงเรียนพัฒนศึกษาได้ดำเนินการศึกษาทางกับ

จากตาราง ๑๒. ปรากฏว่า กลุ่มแม่เรียนเพิ่มเติมสุขภาพทั้ง ๑ และ ๒ มีความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์สูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เรียนเพิ่มเติมสุขภาพทั้ง ๑ และ ๒ และเกณฑ์การตัดสินผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของทั้งสองกลุ่มเพิ่มเติมสุขภาพทั้ง ๑ และ ๒ เกินกว่าร้อยละ ๗๕

สำหรับคุณหมอกเรียนพบคุณสมฤทัยทางการศึกษาสูง จะได้ออก แพทย์ศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑
วิชาที่เป็นลำดับสุดท้ายของคณะใดแก่วิชาที่ติดปากร

६६

[illegible]

จากตาราง ๑๓. จะเห็นว่า มีคะแนนเฉลี่ยทางเพศ ๔๔ คู่ๆ ละคะแนนเฉลี่ยสูงสุด (๕.๙๘๕) เป็นของหญิงคนเดียวที่ทางการศึกษาสูง ซึ่งได้ศึกษา แพทย์ศาสตร์ สำหรับบุคคลที่มีผลสัมฤทธิ์ปานกลางจะมีโอกาสเรียนต่อวิชา เคมีกับ ๑.๕ และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ จะมีโอกาสเรียนต่อวิชาเคมีกับ ๐ ในลำดับที่ ๔๐

คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า ๒ (๕.๖๔๔) ได้แก้ไขวิธีการสอน ซึ่งเป็นภาวการณ์ของคณะมนตรีศึกษา (๕.๖๔๔) สำหรับนักเรียน
 และกลุ่มของคณะมนตรีศึกษา ซึ่งจะมีการศึกษาสูงจะมีภาวการณ์ของคณะมนตรีศึกษา (๕.๖๔๔) ในลำดับที่ ๒
 และลำดับที่ ๔

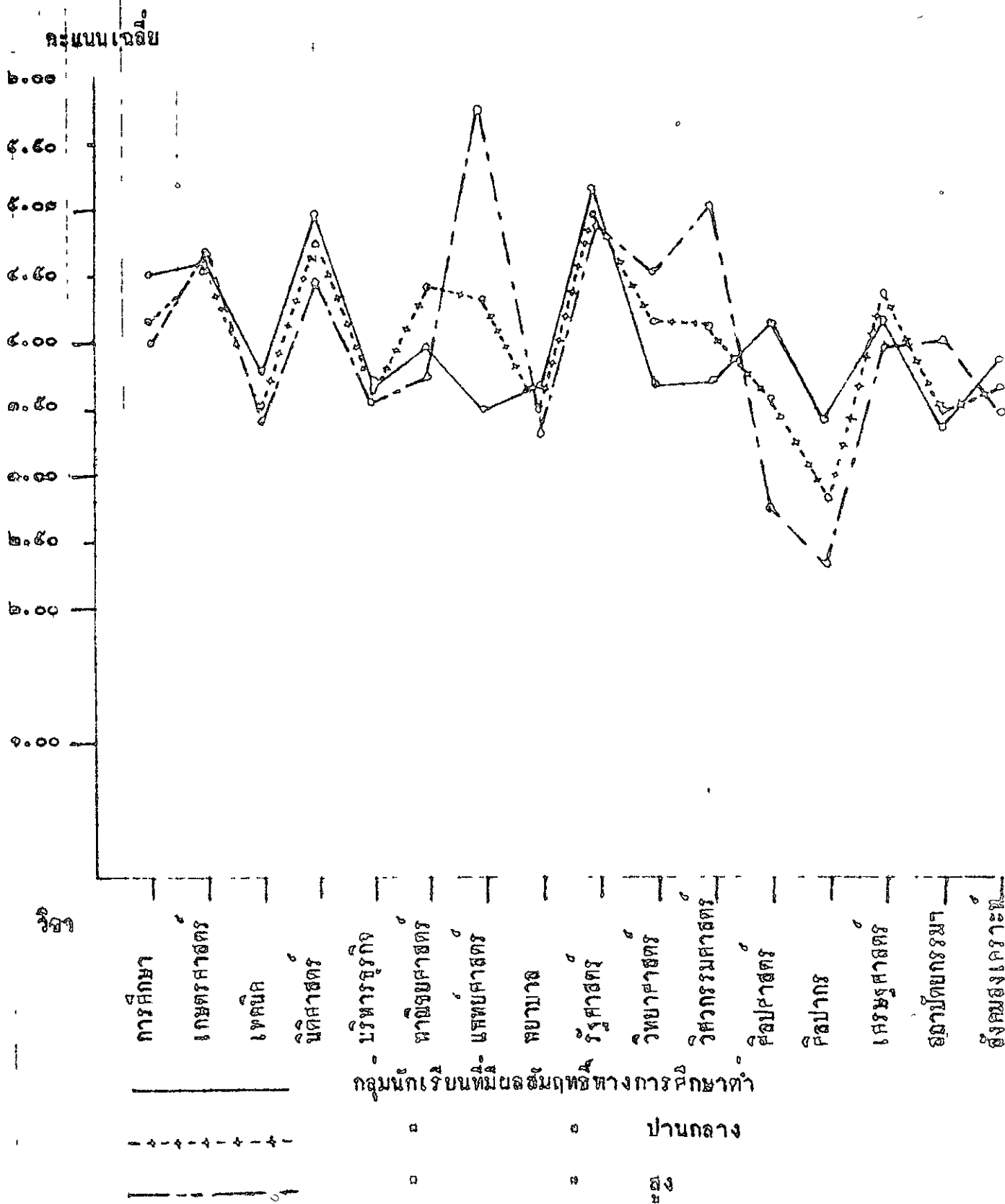
คะแนนเฉลี่ยลำดับสุดท้าย (๔๔) ได้แก่วิชาศิลปะการ (๒.๓๐๖) ซึ่งเป็นค่านิยมของอุดมบัณฑิตพึง
จะมีภาววิเศษวิชาในลำดับที่ ๔๖ และอุดมบัณฑิตทำค่านิยมวิชาเดียวกันเป็นลำดับที่ ๔๓.
คะแนนเฉลี่ยลำดับสุดท้าย (๔๔) ได้แก่วิชาศิลปะการ (๒.๓๐๖) ซึ่งเป็นค่านิยมของอุดมบัณฑิตพึง
จะมีภาววิเศษวิชาในลำดับที่ ๔๖ และอุดมบัณฑิตทำค่านิยมวิชาเดียวกันเป็นลำดับที่ ๔๓.

ตาราง ๑๘. แสดงผลทรวินิจฉัยความแตกต่างของค่านิยมทางการศึกษาระหว่างนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย

[illegible]

จากตาราง ๑๔. แต่ปรากฏว่า การนิยามทางการศึกษาของนักเรขาคณิตสมัยใหม่แตกต่างกัน ไม่เฉพาะแต่ทางคณิตศาสตร์เท่านั้น ซึ่งได้เห็นว่า ขอบเขตได้จากการวิจัยนี้ ไม่เหมาะสมพอที่จะจัดแย่งสมมุติฐานทางใจแก่กันพอ "นักเรขาคณิตสมัยใหม่" ทางการศึกษาทางนิยามทางการศึกษาเหมือนกัน การเดิกริษาเรียนของนักเรขาคณิตสมัยใหม่ต่างกันมาจากคำจำกัดความของวิชาการศึกษา

ภาพที่ ๓ เปรียบเทียบการเลือกวิชาของกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาดัง



สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๓

กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ๓ ระดับ เลือกวิชา ๑๖ วิชา ในลำดับที่ต่างกัน ดังนี้

ก. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาค่ำ เลือกเป็นลำดับที่ ๑ ได้แก่ รัฐศาสตร์ ลำดับที่ ๒ นิติศาสตร์ และลำดับที่ ๓ คือ เกษตรศาสตร์ วิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์ ได้รับเลือกเป็นลำดับที่ ๑๖

ข. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษานกลาง เลือกเป็นลำดับที่ ๑ ได้แก่ รัฐศาสตร์ ลำดับที่ ๒ นิติศาสตร์ และลำดับที่ ๓ เกษตรศาสตร์ วิชาศิลปกรรมได้รับเลือกเป็นลำดับที่ ๑๖

ค. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง เลือกเป็นลำดับที่ ๑ ได้แก่ แพทยศาสตร์ ลำดับที่ ๒ วิศวกรรมศาสตร์ และลำดับที่ ๓ คือ รัฐศาสตร์ วิชาศิลปกรรมได้รับเลือกเป็นลำดับที่ ๑๖

เมื่อพิจารณาคำนิยมตามคะแนนเฉลี่ย ๔๔ จำนวนของวิชาทั้ง ๑๖ วิชา ที่กลุ่มนักเรียนเหล่านี้เลือก ปรากฏว่า

ก. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเป็นลำดับที่ ๑ คือ แพทยศาสตร์ ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง ส่วนกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาค่ำ และปานกลาง วิชาเดียวกันนี้มีคะแนนเฉลี่ยเป็นลำดับที่ ๔๐ และ ๑๕ ตามลำดับ

ข. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเป็นลำดับที่ ๔๔ คือ ศิลปกรรม ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง ส่วนกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาค่ำและปานกลาง วิชาเดียวกันนี้มีคะแนนเฉลี่ยเป็นลำดับที่ ๔๓ และ ๔๖ ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ทางสถิติ พบว่า คำนิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่างกัน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐

$$(H = .0042 \text{ } P < .00)$$

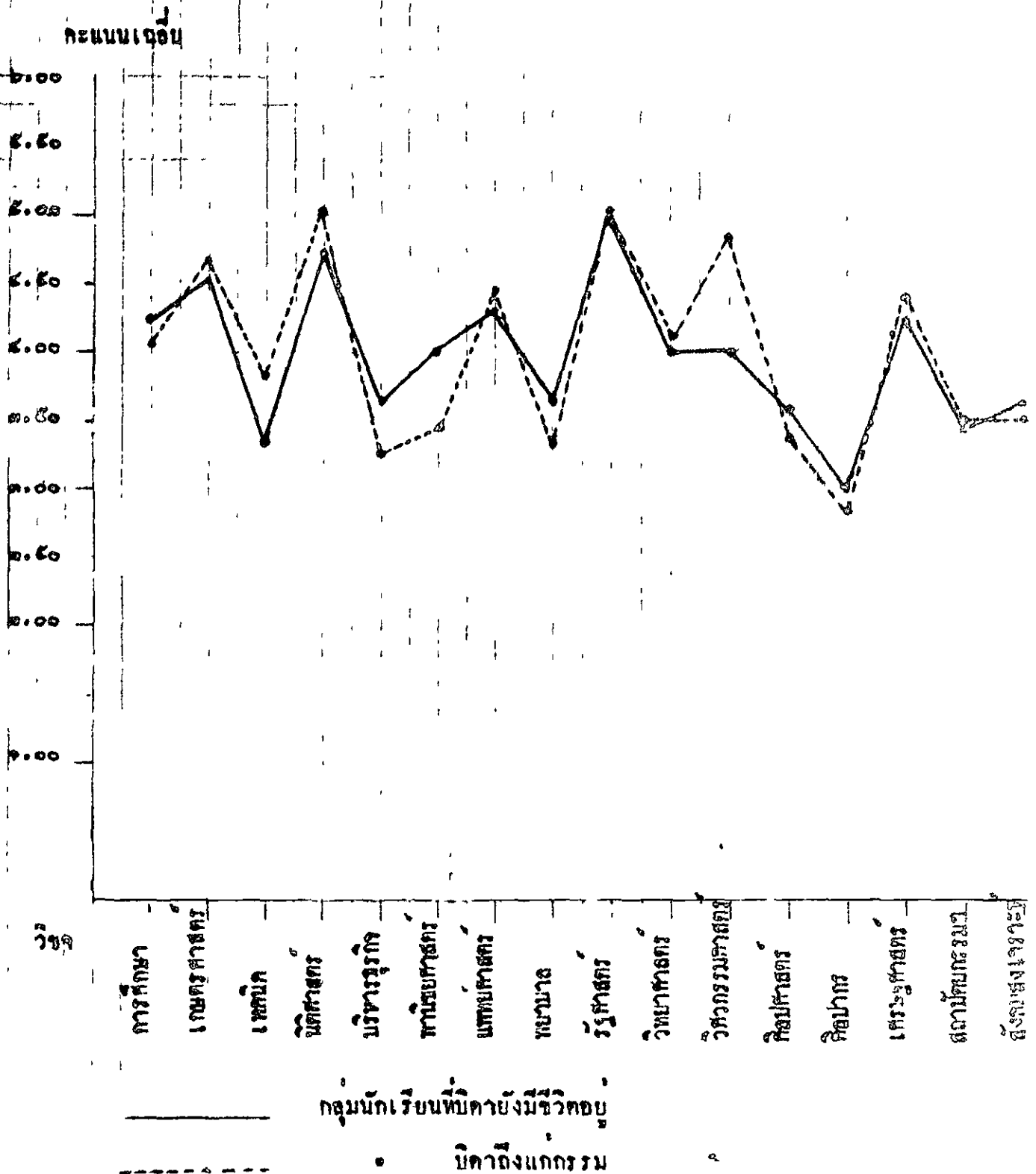
ตาราง ๑๗. แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของงานการศึกษาระหว่างโรงเรียนดัดดัดวิทยุ และวิทยาลัยเกษตรกรรม

[illegible]

P.V.8

จากตาราง ๑๗. ผลปรากฏว่า กานิยมทางการศึกษาของกลุ่มนักเรียนเพศชายมีชีวิตอยู่ และกลุ่มนักเรียนเพศหญิงแยกกัน
อย่างเห็นได้ชัดถึงระดับความเชื่อมั่น .๐๑ ซึ่งชี้ให้เห็นว่า ขอบเขตใดจากการวิจัยครั้งนี้ ไม่พบผลแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ
นักเรียนเพศชายมีชีวิตอยู่ และนักเรียนหญิงถึงแก่กรรมทางการศึกษาเพิ่มขึ้น นั่นก็ก่
และบิดาถึงแก่กรรมมาจากสาเหตุของมรดกบุตรสาวคนเดียว.

ภาพ ๔ แผนภาพแสดงการเปรียบเทียบการเลือกวิชาของกลุ่มนักเรียนที่มีความขยันหมั่นเพียรและถึงแก่กรรม



ตาราง ๑๙. แสดงการเปรียบเทียบลำดับกานิยมตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชาของกณุนักเรียนที่มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทย และมหาวิทยาลัยเกษตร

รายชื่อวิชา	เลขที่เรียน	หน่วยกิต	เกรด	จำนวนหน่วยกิต	รวม	เฉลี่ย	เกรดเฉลี่ย
รายวิชา	วิชาคณิตศาสตร์	๔	๒	๘	๘	๘	๘
	วิชาวิทยาศาสตร์	๔	๒	๘	๘	๘	๘
	วิชาภาษาไทย	๔	๒	๘	๘	๘	๘
	วิชาสังคมศึกษา	๔	๒	๘	๘	๘	๘
	วิชาศิลปะ	๔	๒	๘	๘	๘	๘
	วิชาสุขศึกษา	๔	๒	๘	๘	๘	๘
	วิชาพลศึกษา	๔	๒	๘	๘	๘	๘
	วิชาภาษาอังกฤษ	๔	๒	๘	๘	๘	๘
	วิชาคอมพิวเตอร์	๔	๒	๘	๘	๘	๘
	วิชาเลือกเสรี	๔	๒	๘	๘	๘	๘
รวม	๔๐	๒๐	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐
รวม	วิชาคณิตศาสตร์	๔	๒	๘	๘	๘	๘
	วิชาวิทยาศาสตร์	๔	๒	๘	๘	๘	๘
	วิชาภาษาไทย	๔	๒	๘	๘	๘	๘
	วิชาสังคมศึกษา	๔	๒	๘	๘	๘	๘
	วิชาศิลปะ	๔	๒	๘	๘	๘	๘
	วิชาสุขศึกษา	๔	๒	๘	๘	๘	๘
	วิชาพลศึกษา	๔	๒	๘	๘	๘	๘
	วิชาภาษาอังกฤษ	๔	๒	๘	๘	๘	๘
	วิชาคอมพิวเตอร์	๔	๒	๘	๘	๘	๘
	วิชาเลือกเสรี	๔	๒	๘	๘	๘	๘
รวม	๔๐	๒๐	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐

จากตาราง ๑๕. จะพบว่า มีคะแนนเฉลี่ยทั้งหมด ๓๒ ตัว คะแนนเฉลี่ยสูงสุด (๕.๒๒๒) ได้แก่วิชาารัฐศาสตร์ คะแนนเฉลี่ยต่ำสุด (๒.๕๓๓) ได้แก่วิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์ พงกานียมสูงสุดและต่ำสุดเป็นกานียมของกลมเนกเรียนพบารดาถึงแก่กรรม.

สำหรับกลุ่มแรก เรียบแผนการดำเนินงานเพื่อพัฒนาความรู้ทางสัตวศาสตร์ ในลำดับที่ ๒ และคำนึงถึงมหาวิทยาลัย สหวิทยาการเกษตร ในลำดับที่ ๒๕

ตาราง ๒๐. แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยทางการศึกษาของนักเรียนที่สมัครเข้าเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

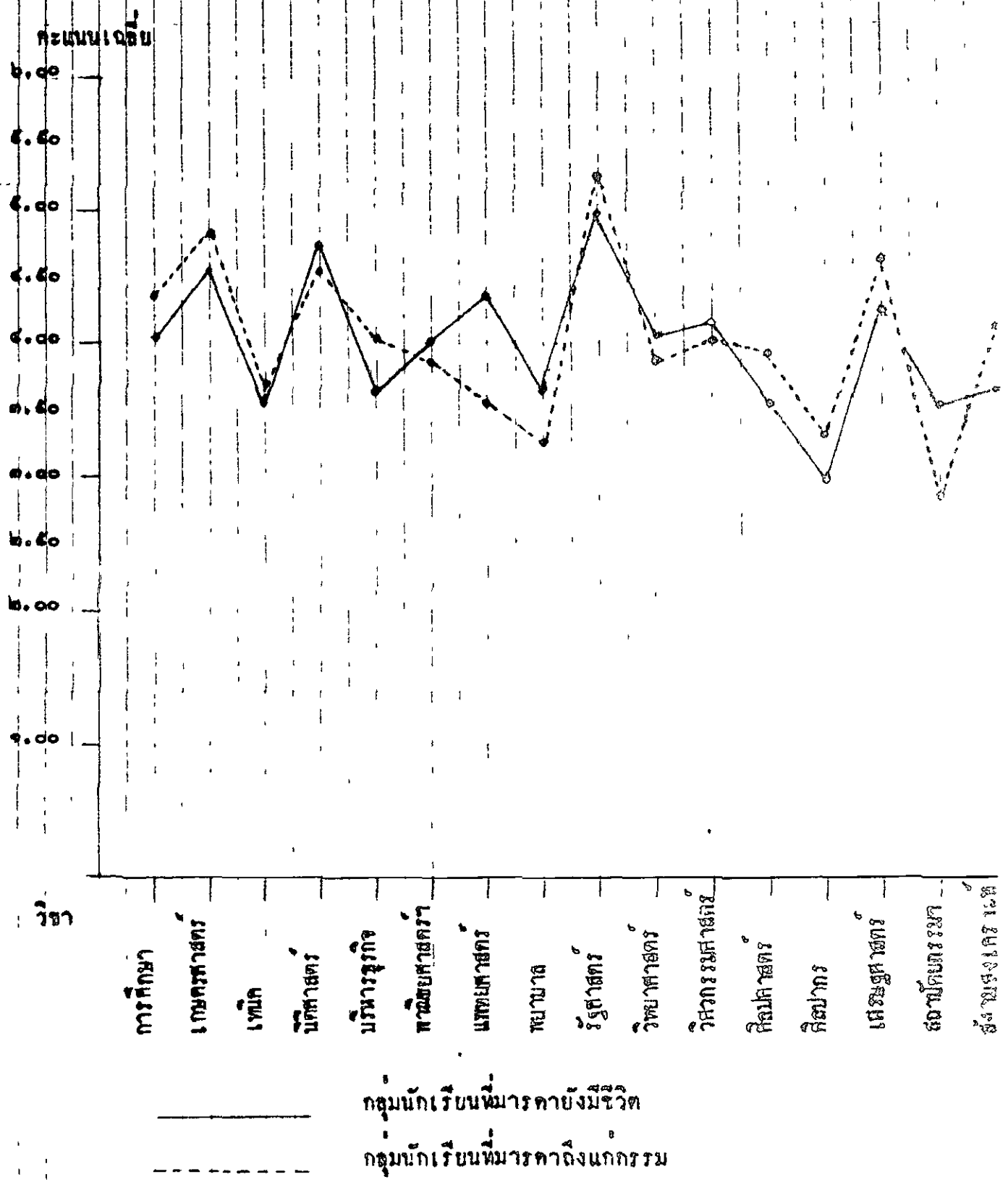
รายวิชา	คะแนนสอบ			ค่าเฉลี่ย			ค่าเฉลี่ย			ค่าเฉลี่ย			ค่าเฉลี่ย			ค่าเฉลี่ย		
	คะแนนสอบ	ค่าเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ย	คะแนนสอบ	ค่าเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ย	คะแนนสอบ	ค่าเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ย	คะแนนสอบ	ค่าเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ย	คะแนนสอบ	ค่าเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ย	คะแนนสอบ	ค่าเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ย
คณิตศาสตร์	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐
วิทยาศาสตร์	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐
ภาษาอังกฤษ	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐
สังคมศึกษา	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐
ศิลปะ	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐
การศึกษาค้นคว้า	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐
รวม	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐
รวม	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐

P < .๐๑

จากการวิจัยพบว่า ผลการวิจัยเกี่ยวกับความแตกต่างของค่าเฉลี่ยทางการศึกษาของนักเรียนที่สมัครเข้าเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า นักเรียนที่สมัครเข้าเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีความรู้ความสามารถในการเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นสูงกว่านักเรียนที่สมัครเข้าเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ไม่ได้สมัครเข้าเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ ซึ่งชี้ให้เห็นว่า โรงเรียนที่สมัครเข้าเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีความรู้ความสามารถในการเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นสูงกว่าโรงเรียนที่สมัครเข้าเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ไม่ได้สมัครเข้าเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

ภาพ ๕

แผนภาพแสดงการเปรียบเทียบการเลือกวิชาเรียนของกลุ่มนักเรียนนารดาบึงบัว และอังกะกร



สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตอนที่ ๕

กลุ่มนักเรียนที่มารดายังมีชีวิตอยู่ และกลุ่มนักเรียนที่มารดาถึงแก่กรรม เลือกวิชา ๑๖ วิชา ในลำดับที่ต่างกัน ดังนี้

ก. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มารดายังมีชีวิตอยู่ เลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือ รัฐศาสตร์ ลำดับที่ ๒ นิติศาสตร์ และลำดับที่ ๓ เกษตรศาสตร์ วิชาที่เลือกได้รับเลือกเป็นลำดับที่ ๑๖ ซึ่งเป็นลำดับสุดท้าย

ข. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มารดาถึงแก่กรรมเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือ รัฐศาสตร์ ลำดับที่ ๒ เกษตรศาสตร์ และลำดับที่ ๓ คือ เศรษฐศาสตร์ วิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์ ได้รับเลือกเป็นลำดับที่ ๑๖ ซึ่งเป็นลำดับสุดท้าย

เมื่อพิจารณาคำนิยมตามคะแนนเฉลี่ย ๓๒ จำนวนของวิชาทั้ง ๑๖ วิชาที่กลุ่มนักเรียน ๒ กลุ่มเลือก ปรากฏว่า

ก. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเป็นลำดับที่ ๑ คือ รัฐศาสตร์ ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนที่มารดาถึงแก่กรรม ส่วนกลุ่มนักเรียนที่มารดายังมีชีวิตอยู่ วิชานี้มีคะแนนเฉลี่ยเป็นลำดับที่ ๒

ข. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเป็นลำดับที่ ๓๒ คือ สถาปัตยกรรมศาสตร์ ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนที่มารดาถึงแก่กรรม ส่วนกลุ่มนักเรียนที่มารดายังมีชีวิตอยู่ วิชานี้มีคะแนนเฉลี่ยในลำดับที่ ๒๔

สหสัมพันธ์ของลำดับคำนิยมของกลุ่มนักเรียนที่มารดายังมีชีวิตอยู่ และกลุ่มนักเรียนที่มารดาถึงแก่กรรม มีความแปรผันร่วมกันมาก ($r^2 = .๗๓๐$)

ผลการวิเคราะห์ทางสถิติ พบว่า คำนิยมทางการศึกษาของกลุ่มนักเรียนที่มารดา ยังมีชีวิตอยู่และถึงแก่กรรม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑

$$(H = .๐๐๕๖ \quad P < .๐๑)$$

ตอนที่ ๒

ตาราง ๒๐. แสดงค่าสัมประสิทธิ์ทางสถิติของข้อมูลนักเรียนที่มีความรู้ความสามารถทางคณิตศาสตร์ และแยกกันตาม

รายวิชา	รัฐศาสตร์	นิติศาสตร์	เกษตรศาสตร์	แพทยศาสตร์	สัตวศาสตร์	วิทยาศาสตร์	พาณิชยศาสตร์	วิศวกรรมศาสตร์	สังคมศาสตร์	บริหารธุรกิจ	พยาบาล	ศิลปศาสตร์	เกษตร	ศิลปกรรม	ศิลปศึกษา
ลำดับที่ของข้อมูลนักเรียนที่มีความรู้ความสามารถทางคณิตศาสตร์	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕
ลำดับที่ของข้อมูลนักเรียนที่มีความรู้ความสามารถทางคณิตศาสตร์	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕
ลำดับที่ของข้อมูลนักเรียนที่มีความรู้ความสามารถทางคณิตศาสตร์	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕

จากตาราง ๒๐. จะเห็นว่า ทั้งสามกลุ่ม คือ กลุ่มนักเรียนที่มีความรู้ความสามารถทางคณิตศาสตร์ และกลุ่มนักเรียนที่มีความรู้ความสามารถทางคณิตศาสตร์ จะมีการเรียนการสอนวิชา รัฐศาสตร์ คำศัพท์ ๒ ที่คือวิชา นิติศาสตร์ และคำศัพท์ ๓ คือ เกษตรศาสตร์ เพิ่มขึ้นตามกลุ่ม. สำหรับวิชาที่นักเรียนทั้งสามกลุ่มร่วมกันเรียนคือกลุ่มที่ ๑๒ ได้แก่วิชาศิลปะการ.

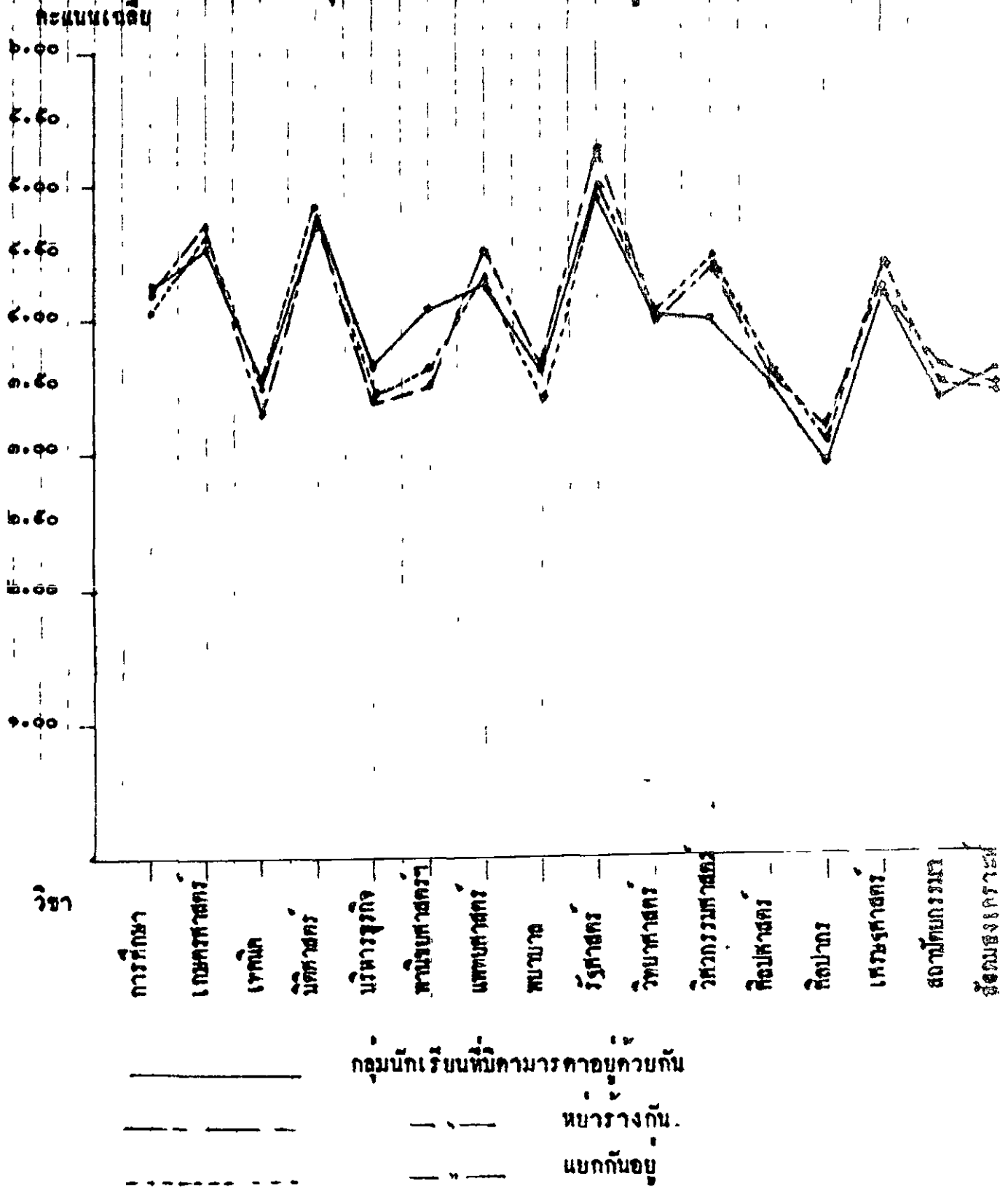
ตาราง ๒๒. แสดงการเปรียบเทียบค่ากัมมันต์เคมีและวิชาของกัมมันต์เคมีที่เรียนเกี่ยวกับการควบคุมภัยพิบัติ และแยกกันโดย

รายวิชา	เคมี	เคมีอินทรีย์	เคมีอนินทรีย์	เคมีวิเคราะห์	เคมีสิ่งแวดล้อม	เคมีเกษตร	เคมีเภสัช	เคมีปิโตรเลียม	เคมีพอลิเมอร์	เคมีชีวเคมี	เคมีอุตสาหกรรม	เคมีสิ่งแวดล้อม	เคมีเภสัช	เคมีอินทรีย์	เคมีอนินทรีย์	เคมีวิเคราะห์	เคมีสิ่งแวดล้อม	เคมีเกษตร	เคมีเภสัช	เคมีปิโตรเลียม	เคมีพอลิเมอร์	เคมีชีวเคมี	เคมีอุตสาหกรรม
กัมมันต์เคมี	๒๒.๑๑	๒๒.๑๒	๒๒.๑๓	๒๒.๑๔	๒๒.๑๕	๒๒.๑๖	๒๒.๑๗	๒๒.๑๘	๒๒.๑๙	๒๒.๒๐	๒๒.๒๑	๒๒.๒๒	๒๒.๒๓	๒๒.๒๔	๒๒.๒๕	๒๒.๒๖	๒๒.๒๗	๒๒.๒๘	๒๒.๒๙	๒๒.๓๐	๒๒.๓๑	๒๒.๓๒	๒๒.๓๓
กัมมันต์เคมี	๒๒.๑๑	๒๒.๑๒	๒๒.๑๓	๒๒.๑๔	๒๒.๑๕	๒๒.๑๖	๒๒.๑๗	๒๒.๑๘	๒๒.๑๙	๒๒.๒๐	๒๒.๒๑	๒๒.๒๒	๒๒.๒๓	๒๒.๒๔	๒๒.๒๕	๒๒.๒๖	๒๒.๒๗	๒๒.๒๘	๒๒.๒๙	๒๒.๓๐	๒๒.๓๑	๒๒.๓๒	๒๒.๓๓
กัมมันต์เคมี	๒๒.๑๑	๒๒.๑๒	๒๒.๑๓	๒๒.๑๔	๒๒.๑๕	๒๒.๑๖	๒๒.๑๗	๒๒.๑๘	๒๒.๑๙	๒๒.๒๐	๒๒.๒๑	๒๒.๒๒	๒๒.๒๓	๒๒.๒๔	๒๒.๒๕	๒๒.๒๖	๒๒.๒๗	๒๒.๒๘	๒๒.๒๙	๒๒.๓๐	๒๒.๓๑	๒๒.๓๒	๒๒.๓๓

จากตาราง ๒๒. จะพบว่า มีคะแนนเฉลี่ยทั้งหมด ๒๒ ตัว คะแนนเฉลี่ยสูงสุด (๒.๓๓) ได้แก่วิชาวัสดุศาสตร์ ซึ่งเป็นภาาเรียนของกัมมันต์เคมีที่
มีความสามารถทาง สำหรับกลุ่มที่มีความสามารถแยกกันโดยวิชาเคมีในลำดับที่ ๒ และกลุ่มที่เรียนเกี่ยวกับการควบคุมภัยพิบัติ จะมีความสามารถทาง
ในลำดับที่ ๓

คะแนนเฉลี่ยค่าเฉลี่ย (๒.๓๓) ในภาาวิชาเคมี ซึ่งเป็นการเรียนของกัมมันต์เคมีที่เรียนเกี่ยวกับการควบคุมภัยพิบัติ
จะมีความสามารถทางในลำดับที่ ๒๒ และกลุ่มที่เรียนภาาวิชาเคมีจะมีความสามารถทางในลำดับที่ ๒๒

ภาค ๖ เสนาพแสดงการเปรียบเทียบการเลือกวิชาของกลุ่มนักเรียนที่มีความรู้ค่าอยู่ด้วยกัน มีตามารดา
 พยาร่าง และกลุ่มนักเรียนที่มีความรู้ค่าแยกกันอยู่



สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตอนที่ ๒

กลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน กลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาหย่าร้าง และกลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาแยกกันอยู่ เลือกวิชา ๑๒ วิชาไว้ในลำดับที่ ดังนี้

ก. วิชาที่กลุ่มนักเรียนทั้ง ๓ กลุ่มเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือ รัฐศาสตร์ ลำดับที่ ๒ นิติศาสตร์ และลำดับที่ ๓ เกษตรศาสตร์

ข. วิชาที่กลุ่มนักเรียนทั้ง ๓ กลุ่มเลือกเป็นลำดับที่ ๑๒ ซึ่งเป็นลำดับสุดท้าย คือ ศิลปากร

เมื่อพิจารณาคำนิยมตามคะแนนเฉลี่ย ๔๔ จำนวนของวิชาทั้ง ๑๒ วิชาที่กลุ่มนักเรียนเหล่านี้เลือก ปรากฏว่า

ก. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเป็นลำดับที่ ๑ คือ รัฐศาสตร์ ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาหย่าร้าง ส่วนกลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน และกลุ่มที่บิดามารดาแยกกันอยู่ วิชาเดียวกันนี้มีคะแนนเฉลี่ยในลำดับที่ ๓ และ ๒ ตามลำดับ

ข. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเป็นลำดับที่ ๔๔ ได้แก่ วิชาศิลปากร ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน ส่วนกลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาหย่าร้าง และกลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาแยกกันอยู่ วิชานี้มีคะแนนเฉลี่ยในลำดับที่ ๔๖ และ ๔๗ ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ทางสถิติ พบว่า คำนวณทางการศึกษาของกลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน หย่าร้าง และแยกกันอยู่ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

$$(H = .๐๙๙๑ \quad P < .๐๑)$$

ตาราง ๒๔. แสดงลำดับการดำเนินงานของคณะกรรมาธิการศึกษาทางทันตกรรม

[illegible]

จากศกศทราง ๒๔; จะเห็นว่า กรมนี้ก็เริ่มมีบทบาทมากขึ้น ๒ วิชาเกษตรศาสตร์ และ
ลำดับ ๓ วิชานิติศาสตร์ กรมนี้ก็เริ่มมีบทบาทมากขึ้น ๑, ๒, และ ๓ เพิ่มขึ้น คือ วิชา รัฐศาสตร
นิติศาสตร์ และเกษตรกรรม ทั้ง ๔ กรม จะได้วิวัฒนาการเป็น ๑๑ เพิ่มขึ้น.

สำหรับงานวิจัยที่ ๑๖ ซึ่งเน้นด้านคุณภาพนั้น ได้ ๕ หัวข้อปรากฏ ดังนี้ ๔ ประเด็นได้ใจความด้วยภาษาเฉพาะกิจ.

ตาราง ๒๔. แสดงการเปรียบเทียบลำดับความนิยมตามกะแผนเฉลี่ยในแต่ละวิชาของกลุ่มโรงเรียนที่มีความรู้ด้านการ

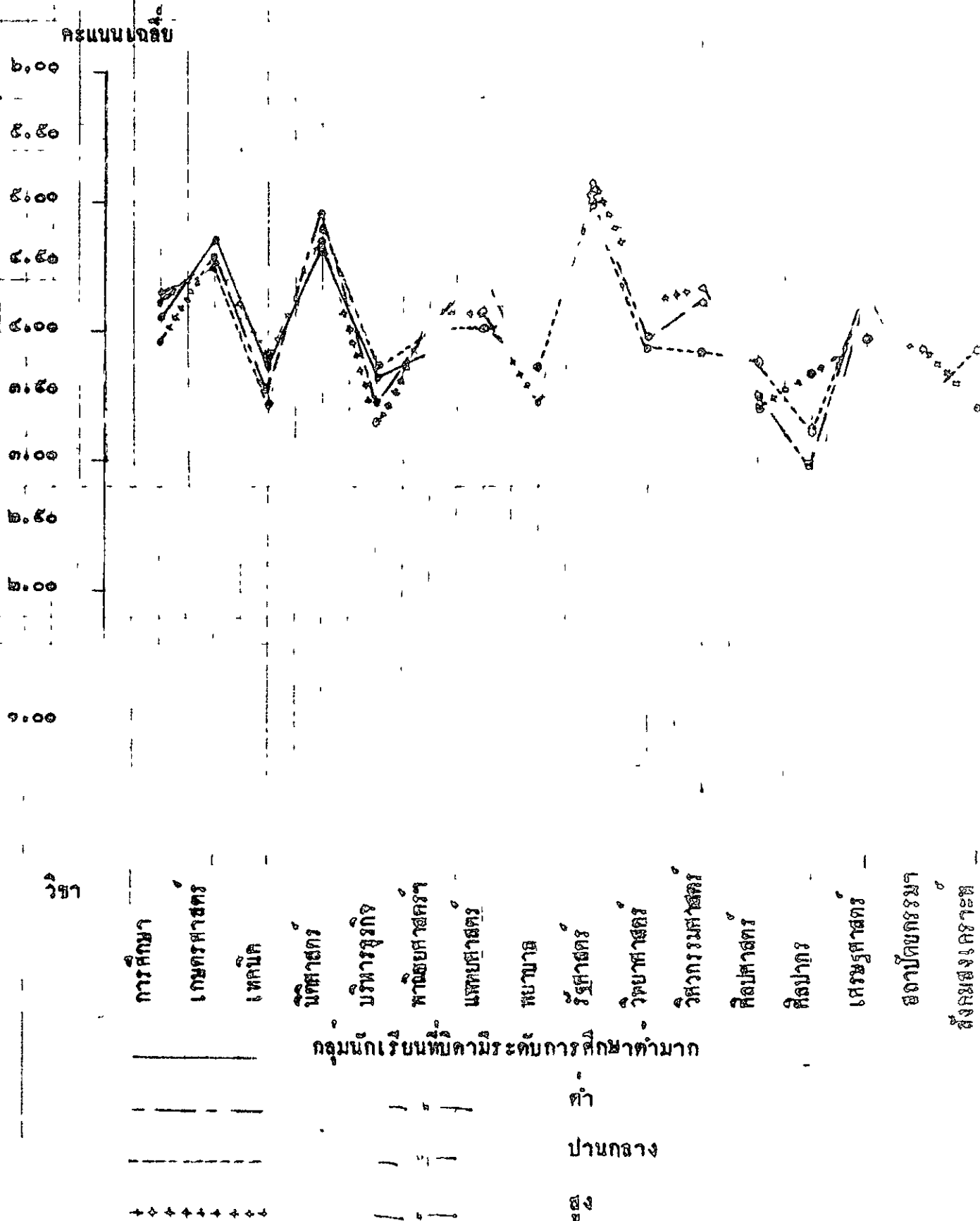
[illegible]

จากตาราง ๒๕. จะพบว่า มีคะแนนเฉลี่ยทั้งหมด ๒๔ ตัว คะแนนเฉลี่ยสูงสุด (๔.๑๑) ได้แก่วิชารัฐศาสตร์ ซึ่งเป็นภาคนิยมของคณะศึกษาศาสตร์ และวิชาภาษาอังกฤษ ส่วนกลุ่มศึกษาศาสตร์มีความรู้เกี่ยวกับการศึกษามาก, คำ และภาษาอังกฤษ เกือบทั้งในลำดับที่ ๔, ๒ และ ๓ ตามลำดับ

คะแนนเฉลี่ยต่ำสุด (๒.๑๖) ได้แก่วิชา คณิตศาสตร์ ซึ่งเป็นภาคนิยมของคณะศึกษาศาสตร์ ส่วนกลุ่มศึกษาศาสตร์มีความรู้เกี่ยวกับคณิตศาสตร์มากที่สุด

ถ้า ภาคนิยม และสูง จะมีภาคนิยมต่อวิชาเดียวกัน ในลำดับที่ ๒๓, ๒๒ และ ๒๑ ตามลำดับ.

ภาพ ๗ แผนภาพแสดงการเปรียบเทียบการใช้วิชาของนักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาต่างกัน



สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตอนที่ ๗

กลุ่มนักเรียนที่มีความีระดับการศึกษา ๔ ระดับ เลือกวิชา ๑๖ วิชาไว้ในลำดับที่
ดังนี้

ก. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มีความีระดับการศึกษาต่ำมากเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือ
รัฐศาสตร์ ลำดับที่ ๒ เกษตรศาสตร์ และลำดับที่ ๓ นิติศาสตร์

ข. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มีความีระดับการศึกษาต่ำ ปานกลาง และสูง เลือกเป็น
ลำดับที่ ๑ คือ รัฐศาสตร์ ลำดับที่ ๒ นิติศาสตร์ และลำดับที่ ๓ เกษตรศาสตร์ เหมือนกัน
ทั้ง ๓ กลุ่ม

ค. วิชาที่กลุ่มนักเรียนทั้ง ๔ กลุ่ม เลือกเป็นลำดับที่ ๑๖ ซึ่งเป็นลำดับสุดท้าย คือ
ศิลปากร

เมื่อพิจารณากำนิยมตามคะแนนเฉลี่ย ๒๔ จำนวน ของวิชาทั้ง ๑๖ วิชา
ที่กลุ่มนักเรียนเหล่านี้เลือก ปรากฏว่า

ก. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเป็นลำดับที่ ๑ คือ รัฐศาสตร์ ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียน
ที่มีความีระดับการศึกษาสูง ส่วนกลุ่มนักเรียนที่มีความีระดับการศึกษาต่ำมาก ต่ำ และปานกลาง
วิชาเดียวกันนี้มีคะแนนเฉลี่ยในลำดับที่ ๕ ๒ และ ๓ ตามลำดับ

ข. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเป็นลำดับที่ ๒๔ คือ ศิลปากร ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียน
ที่มีความีระดับการศึกษาต่ำมาก ส่วนกลุ่มนักเรียนที่มีความีระดับการศึกษาต่ำ ปานกลาง และสูง
วิชานี้มีคะแนนเฉลี่ยในลำดับที่ ๒๓, ๒๒ และ ๒๑ ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ทางสถิติ พบว่า กำนิยมทางการศึกษาของกลุ่มนักเรียนที่มีความี
ระดับการศึกษาต่างกัน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

$$(H = .๐๑๔ \quad P < .๐๑)$$

ตาราง ๒๔. แสดงการเปรียบเทียบลำดับการนิยามตามกระแสนิยมในแต่ละวิชาของหลักสูตรการเรียนที่มีการมีระดับการศึกษาต่างกัน

รายวิชา	คณิตศาสตร์	วิทยาศาสตร์	ภาษาอังกฤษ	สังคมศึกษา	ศิลปะ	สุขศึกษา	การงานอาชีพ	การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย	การศึกษาระดับปริญญาตรี
คณิตศาสตร์	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒
วิทยาศาสตร์	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒
ภาษาอังกฤษ	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒
สังคมศึกษา	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒
ศิลปะ	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒
สุขศึกษา	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒
การงานอาชีพ	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒
การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒
การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒
การศึกษาระดับปริญญาตรี	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒	๔.๒๕๒

จากตาราง ๒๔. จะพบว่า มีคะแนนเฉลี่ยทั้งภาค ๒๔ ตัว คะแนนเฉลี่ยสูงสุด (๔.๒๕๒) โดยเฉลี่ยวิชาวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็นภาคนิยมของหลักสูตรการเรียนที่มีการมีระดับการศึกษาต่ำสุด ส่วนหลักสูตรการเรียนที่มีการมีระดับการศึกษาต่ำสุด (๒.๕๕๔) โดยเฉลี่ยวิชา ศิลปการ ซึ่งเป็นภาคนิยมของหลักสูตรการเรียนที่มีการมีระดับการศึกษาต่ำสุด และสูง จะมีค่าเฉลี่ยวิชาเดียวกันในลำดับที่ ๒๓, ๕๕ และ ๒๑ ตามลำดับ

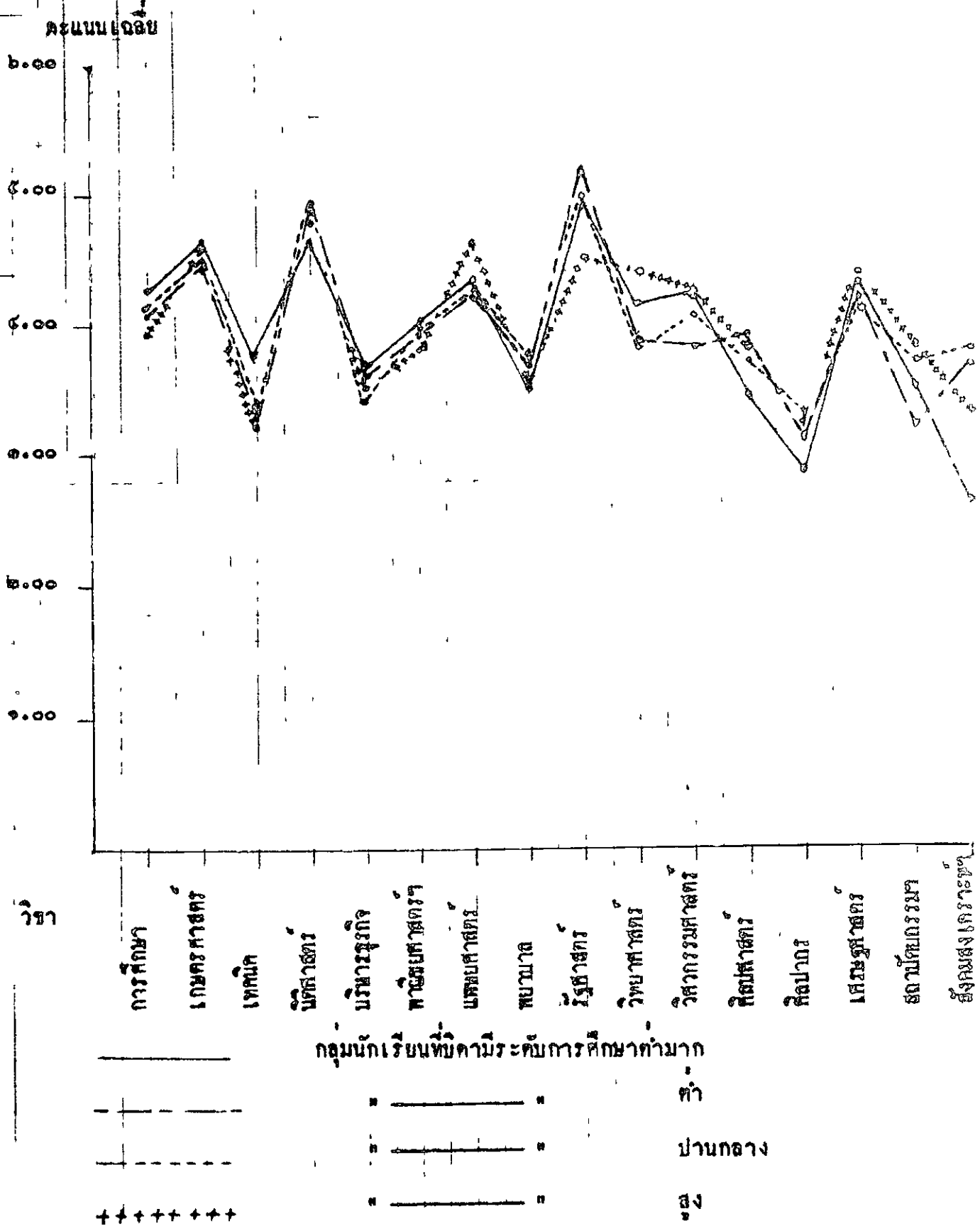
การศึกษาคำ ปานกลาง และสูง จะมีค่าเฉลี่ยวิชาเดียวกันในลำดับที่ ๒๓, ๕๕ และ ๒๑ ตามลำดับ

ตาราง ๒๕. แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของการศึกษาของกณัฏก์เรียนมหาวิทยาลัยระดับปริญญาโททางกัม

[illegible]

จากตาราง ๒๙ ผลปรากฏว่า การนิยามทางการศึกษาของกมลสมภักดิ์ เรียบเรียงตามระดับการศึกษามากำหนดค่าปานกลาง และสูง ไม่มีความแตกต่าง
กับเขื่อนขันธ์กาบแก้วเสด็จในระดับความเชื่อมั่น ๐.๐๑ ซึ่งพอเห็นได้ว่า ขอบเขตที่ได้ออกมาจากงานวิจัยครั้งนี้ ไม่เหมาะสมที่จะแบ่งระดับทางสังคมได้เท่า
นัก เรียบเรียงตามระดับการศึกษาทั้งนี้ค่าความเชื่อมั่นทางการศึกษาได้แก่ ๐.๐๑ นั่นก็คือ คำศัพท์การศึกษาระดับสูงที่เราเรียงแบ่งแยกเรียงทางสังคม มาจากคำศัพท์ของ
มวลชลประชาการเดียวกัน.

ภาพ ๔ แผนภาพแสดงการเปรียบเทียบการเลือกวิชาของนักเรียนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน



สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตอนที่ ๔

กลุ่มนักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษา ๔ ระดับ เลือกวิชา ๑๖ วิชาไว้ในลำดับที่
ดังนี้

ก. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษาต่ำมาก ต่ำ และปานกลาง เลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือ รัฐศาสตร์ ลำดับที่ ๒ นิติศาสตร์ และลำดับที่ ๓ เกษตรศาสตร์ เหมือนกัน ทั้ง ๓ กลุ่ม

ข. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษาสูง เลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือ รัฐศาสตร์ ลำดับที่ ๒ แพทยศาสตร์ และลำดับที่ ๓ เกษตรศาสตร์

ค. วิชาที่กลุ่มนักเรียนทั้ง ๔ กลุ่ม เลือกเป็นลำดับที่ ๑๖ ซึ่งเป็นลำดับสุดท้าย คือ ศิลปากร

เมื่อพิจารณาคำนิยมถามคะแนนเฉลี่ย ๖๔ จำนวน ของวิชาทั้ง ๑๖ วิชา ที่กลุ่มนักเรียนเหล่านี้เลือก ปรากฏว่า

ก. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเป็นลำดับที่ ๑ คือ รัฐศาสตร์ ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษาต่ำ ส่วนกลุ่มนักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษาต่ำ ปานกลาง และสูง วิชานี้มีคะแนนเฉลี่ยในลำดับที่ ๓, ๒ และ ๑๑ ตามลำดับ

ข. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเป็นลำดับที่ ๖๔ คือ ศิลปากร ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษาต่ำมาก ส่วนกลุ่มที่มารดา มีระดับการศึกษาต่ำ ปานกลาง และสูง วิชานี้มีคะแนนเฉลี่ยในลำดับที่ ๖๓, ๕๔ และ ๖๑ ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ทางสถิติ พบว่า คำนิยมทางการศึกษาของกลุ่มนักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษาต่างกัน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

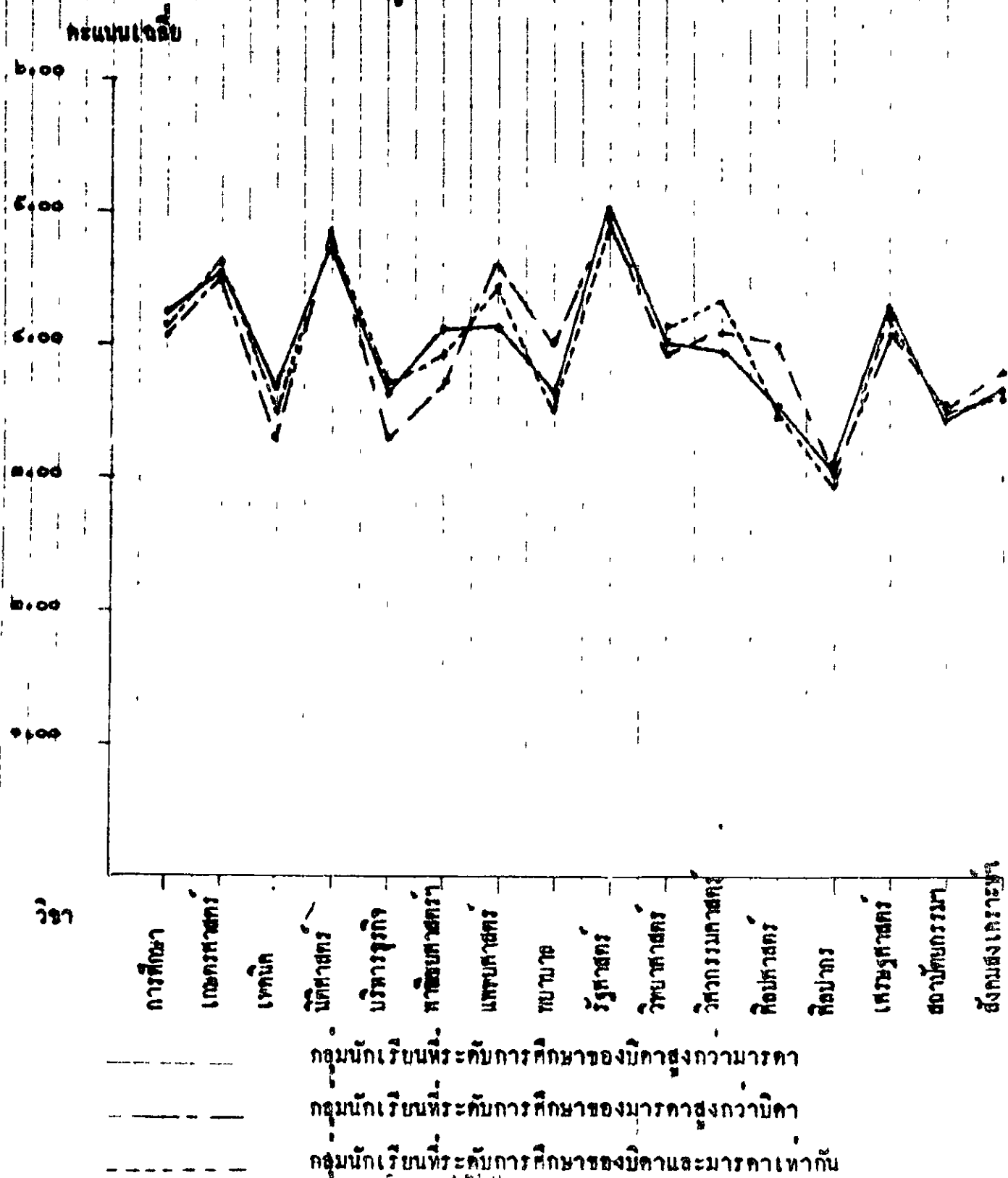
$$(H = .๑๔๓๑ \quad P = .๐๑)$$

ตาราง ๓๑. แสดงการเปรียบเทียบด้านปริมาณคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชาของคณาจารย์ในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ

รายสาขาวิชา	ภาษาเขมร	ภาษาสันสกฤต	ภาษาบาลี	ภาษาพม่า	ภาษาทิเบต	ภาษาจีน	ภาษาญี่ปุ่น	ภาษาเกาหลี	ภาษาเวียดนาม	ภาษาอื่นๆ
X ระดับการศึกษาของบัณฑิต สงฆาวรรค R	ภาษาเขมร	ภาษาสันสกฤต	ภาษาบาลี	ภาษาพม่า	ภาษาทิเบต	ภาษาจีน	ภาษาญี่ปุ่น	ภาษาเกาหลี	ภาษาเวียดนาม	ภาษาอื่นๆ
	ภาษาเขมร	ภาษาสันสกฤต	ภาษาบาลี	ภาษาพม่า	ภาษาทิเบต	ภาษาจีน	ภาษาญี่ปุ่น	ภาษาเกาหลี	ภาษาเวียดนาม	ภาษาอื่นๆ
X ระดับการศึกษาของฆราวาส สงฆาวรรค R	ภาษาเขมร	ภาษาสันสกฤต	ภาษาบาลี	ภาษาพม่า	ภาษาทิเบต	ภาษาจีน	ภาษาญี่ปุ่น	ภาษาเกาหลี	ภาษาเวียดนาม	ภาษาอื่นๆ
	ภาษาเขมร	ภาษาสันสกฤต	ภาษาบาลี	ภาษาพม่า	ภาษาทิเบต	ภาษาจีน	ภาษาญี่ปุ่น	ภาษาเกาหลี	ภาษาเวียดนาม	ภาษาอื่นๆ
X ระดับการศึกษาของ ภิกษุมณฑล R	ภาษาเขมร	ภาษาสันสกฤต	ภาษาบาลี	ภาษาพม่า	ภาษาทิเบต	ภาษาจีน	ภาษาญี่ปุ่น	ภาษาเกาหลี	ภาษาเวียดนาม	ภาษาอื่นๆ
	ภาษาเขมร	ภาษาสันสกฤต	ภาษาบาลี	ภาษาพม่า	ภาษาทิเบต	ภาษาจีน	ภาษาญี่ปุ่น	ภาษาเกาหลี	ภาษาเวียดนาม	ภาษาอื่นๆ

จากตาราง ๓๐. จะพบว่า คณะแผนกเกษตรทั้งหมด ๔๔ ตัว คณะเกษตร (๕,๐๔๗) ได้แก่วิชา รัฐศาสตร์ ซึ่งเป็นงานของอุดมศึกษา
ที่ระดับการศึกษาระดับอุดมศึกษา สำหรับกลุ่มโรงเรียนที่ระดับการศึกษาของมหาวิทยาลัย และกลุ่มโรงเรียนที่มีการศึกษาระดับอุดมศึกษาเท่านั้น
จะมีค่านิยมต่อวิชาเดียวกันในลำดับที่ ๒ และที่ ๓ ตามลำดับ
คณะเกษตรศาสตร์ (๒,๕๔๖) ได้แก่วิชากลุ่มเกษตรกรรมที่ดำเนินการตามระดับการศึกษาเท่านั้น สำหรับกลุ่มโรงเรียนที่ระดับ
การศึกษาระดับอุดมศึกษา และกลุ่มโรงเรียนที่ดำเนินการตามระดับการศึกษาเดียวกันในลำดับที่ ๔๗ และ ๔๘ ตามลำดับ.

ภาพ ๔ เปรียบเทียบการเปรียบเทียบการเลือกวิชาของนักเรียนที่ระดับการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษา
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น



สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตอนที่ ๕

กลุ่มนักเรียนที่มีระดับการศึกษาสูงกว่ามรดา มารดามีระดับการศึกษาสูงกว่าบิดา และบิดามารดามีระดับการศึกษาเท่ากัน เลือกวิชา ๑๖ วิชาไว้ในลำดับที่ ดังนี้

ก. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มีระดับการศึกษาสูงกว่ามรดา และกลุ่มนักเรียนที่มีบิดามารดามีระดับการศึกษาเท่ากัน เลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือ รัฐศาสตร์ ลำดับที่ ๒ นิติศาสตร์ และลำดับที่ ๓ เกษตรศาสตร์

ข. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มีมารดามีระดับการศึกษาสูงกว่าบิดา เลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือ รัฐศาสตร์ ลำดับที่ ๒ นิติศาสตร์ และลำดับที่ ๓ แพทยศาสตร์

ค. วิชาที่นักเรียนทั้ง ๓ กลุ่มเลือกเป็นลำดับที่ ๑๖ ซึ่งเป็นลำดับสุดท้าย ได้แก่ ศิลปากร

เมื่อพิจารณาคำนิยามตามคะแนนเฉลี่ย ๔๔ จำนวน ของวิชาทั้ง ๑๖ วิชา ที่กลุ่มนักเรียนเหล่านี้เลือก ปรากฏว่า

ก. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเป็นลำดับที่ ๑ คือ รัฐศาสตร์ ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนที่มีบิดามารดามีระดับการศึกษาสูงกว่ามรดา ส่วนกลุ่มนักเรียนที่มีมารดามีระดับการศึกษาสูงกว่าบิดา และกลุ่มนักเรียนที่มีบิดามารดามีระดับการศึกษาเท่ากัน วิชานี้มีคะแนนเฉลี่ยเป็นลำดับที่ ๒ และ ๓ ตามลำดับ

ข. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเป็นลำดับที่ ๔๔ คือ ศิลปากร ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนที่มีบิดามารดามีระดับการศึกษาเท่ากัน ส่วนกลุ่มนักเรียนที่มีมารดามีระดับการศึกษาสูงกว่าบิดา และกลุ่มนักเรียนที่มีบิดามารดามีระดับการศึกษาสูงกว่ามรดา วิชานี้มีคะแนนเฉลี่ยเป็นลำดับที่ ๔๓ และ ๔๒ ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ทางสถิติ พบว่า คำนิยามทางการศึกษาของนักเรียนที่มีบิดามารดามีระดับการศึกษาสูงกว่ามรดา มารดามีระดับการศึกษาสูงกว่าบิดา และบิดามารดามีระดับการศึกษาเท่ากัน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

$$(H = .๐๐๓๑ \quad P < .๐๑)$$

ตาราง ๓๔. แสดงการเปรียบเทียบค่าดัชนีตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชาของกลมกับระบบนิรมลล่ำเขตทางถนน

[illegible]

จากตาราง ๓๕. จะพบว่า มีคะแนนเฉลี่ยทั้งหมด ๘๘ ตัว
นักเรียนอยู่ในเขตสหวิทยาเขต สำหรับกลุ่มนักเรียนที่อยู่ในเขตเทศบาล
เพียงกลุ่มเดียวในลำดับที่ ๒ และ ๒ ตามลำดับ

จะแบบเดิมดีกว่าสุด (๒,๔๐๐) โดยการศึกษา ซึ่งเป็นการนิยมของคณะครูในเขตเทศบาล สำหรับกลุ่มที่อยู่ในเขตเทศบาล และกลุ่มที่อยู่ในเขตเทศบาลและสหภาพ จะมีนักเรียนในลำดับที่ ๔๕ และ ๔๗ ตามลำดับ.

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตอนที่ ๑๐

กลุ่มนักเรียนที่มีภูมิลำเนาต่างกัน เลือกวิชา ๑๖ วิชา ในลำดับที่ต่างกัน ดังนี้

ก. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตเทศบาล เลือกเป็นลำดับที่ ๑ ได้แก่ รัฐศาสตร์ ลำดับที่ ๒ นิติศาสตร์ และลำดับที่ ๓ แพทยศาสตร์

ข. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตสุขาภิบาล เลือกเป็นลำดับที่ ๑ ได้แก่ รัฐศาสตร์ ลำดับที่ ๒ นิติศาสตร์ และลำดับที่ ๓ เกษตรศาสตร์

ค. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มีภูมิลำเนานอกเขต เลือกเป็นลำดับที่ ๑ ได้แก่ รัฐศาสตร์ ลำดับที่ ๒ เกษตรศาสตร์ และลำดับที่ ๓ นิติศาสตร์

ง. วิชาที่นักเรียนทั้ง ๓ กลุ่มเลือกเป็นลำดับที่ ๑๖ ซึ่งเป็นลำดับสุดท้าย คือ ศิลปการ เมื่อพิจารณากำหนดตามคะแนนเฉลี่ย ๔๔ จำนวน ของวิชาทั้ง ๑๖ วิชา ที่กลุ่มนักเรียนเหล่านี้เลือก ปรากฏว่า

ก. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเป็นลำดับที่ ๑ คือ รัฐศาสตร์ ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตสุขาภิบาล ส่วนกลุ่มนักเรียนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตเทศบาล และนอกเขตวิชานี้มีคะแนนเฉลี่ยเป็นลำดับที่ ๖ และ ๒ ตามลำดับ

ข. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเป็นลำดับที่ ๔๗ คือ ศิลปการ ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตสุขาภิบาล ส่วนกลุ่มนักเรียนที่อยู่ในเขตเทศบาล และนอกเขต วิชานี้มีคะแนนเฉลี่ยเป็นลำดับที่ ๔๔ และ ๔๗ ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ทางสถิติพบว่า ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มีภูมิลำเนาต่างกัน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

$$(H = .๒๑๔๔ \quad P < .๐๑)$$

อภิปรายผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ ๕ ที่มีต่อสาขาวิชาต่าง ๆ และเปรียบเทียบความแตกต่างของค่านิยมทางการศึกษาของ นักเรียน โดยพิจารณาถึงองค์ประกอบที่เกี่ยวกับ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา สถานภาพ ทางครอบครัว การศึกษาของบิดามารดา และภูมิลำเนา

เพื่อให้เกิดความเข้าใจดีขึ้น ผู้วิจัยจึงนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาอภิปรายผลให้ สอดคล้องและสัมพันธ์กัน ดังนี้

นักเรียนชายหึ่งมีค่านิยมต่อวิชา วิทยาศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ นิติศาสตร์ ลำดับที่ ๒ และเกษตรศาสตร์ ลำดับที่ ๓

การที่นักเรียนชายหึ่งมีค่านิยมต่อวิชา วิทยาศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ นั้น อาจจะกล่าว ได้ว่า นักเรียนเหล่านี้มีค่านิยมสูงเกี่ยวกับอาชีพที่มีอำนาจ มีลักษณะเป็นผู้นำ มีความสนใจ เกี่ยวกับการปกครองบ้านเมือง ห่วงการที่จะเรียนรู้ในทางบริหาร การติดต่อกับต่างประเทศ การเศรษฐกิจและการคลัง การที่นักปกครองหรือผู้บริหารราชการต่าง ๆ ได้รับเกียรติยกย่องสูง มีคนเคารพยำเกรง มีอิทธิพลต่าง ๆ และมีอำนาจเศรษฐกิจ อาจจะเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้ นักเรียนมีค่านิยมสูงต่อวิชา วิทยาศาสตร์ นักเรียนที่มีค่านิยมสูงต่อวิชานี้ อาจจะคำนึงถึงการประกอบ อาชีพหลังจากสำเร็จการศึกษาแล้วด้วย เพราะผู้ที่จบ วิทยาศาสตร์ สามารถหางานทำได้ง่าย โดยเฉพาะการเข้ารับราชการในกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ ส่วนใหญ่แล้วผู้จบทาง วิทยาศาสตร์ จะเข้ารับราชการ ดังนั้น อาจจะกล่าวได้ว่านักเรียนมีค่านิยมต่ออาชีพรับราชการเป็นทุนเดิม อยู่แล้วจึงเลือก วิทยาศาสตร์ เพราะเรียนจบแล้วได้เข้ารับราชการ

ค่านิยมลำดับที่ ๒ ของนักเรียนชายหึ่งได้แก่วิชา นิติศาสตร์ การที่นักเรียนมีค่านิยม ต่อวิชานิติศาสตร์เป็นลำดับที่ ๒ นั้น อาจจะกล่าวได้ว่า นักเรียนเห็นความจำเป็นในการที่ต้อง เรียนรู้เกี่ยวกับกฎหมาย เพราะกฎหมายเป็นส่วนหนึ่งที่จะเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน และ เนื้อหาของวิชานิติศาสตร์ เกี่ยวข้องกับชีวิตของนักเรียน นักเรียนอาจจะมีค่านิยมต่อความ ยุติธรรม รักความอิสระและเป็นผู้เสียสละ ห่วงการที่จะบริการสังคม และ เมื่อพิจารณาถึง

การประกอบอาชีพเมื่อเรียนสำเร็จแล้ว ผู้จบนิเทศศาสตร์ ก็พอที่จะหางานทำได้ไม่ยากนัก โดยอาจจะเข้ารับราชการหรือประกอบกิจการที่ก่อให้เกิดความรู้ทางกฎหมาย เพราะทั้งหน่วยราชการ หน่วยงาน และเอกชน ต่างก็ยังคงต้องการผู้จบนิเทศศาสตร์ เข้าทำงานในหน่วยงานเหล่านั้น

นักเรียนชายหญิงมีค่านิยมต่อ เกษตรศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๓ การที่นักเรียนมีค่านิยมสูงต่อ เกษตรศาสตร์ อาจจะพิจารณาได้จาก นักเรียนรักธรรมชาติ ต้องการความเป็นอิสระ ตระหนักในคุณค่าของทรัพยากรธรรมชาติของประเทศ เห็นความสำคัญของการเกษตรกรรม " เพราะประเทศไทยเป็นประเทศกสิกรรม ผลเมือง ๘๐% เป็นเกษตรกรรม"^๑ ผู้จบเกษตรศาสตร์ หางานทำได้ง่าย กำลังเป็นที่ต้องการของประเทศ อาจจะเข้ารับราชการหรือทำงานเอกชน โดยเป็นเกษตรกร เป็นอาจารย์ หรือทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม

ค่านิยมลำดับสุดท้าย คือลำดับที่ ๑๖ ของนักเรียนชายหญิงได้แก่วิชา ศิลปากร การที่นักเรียนมีค่านิยมน้อยที่สุดต่อวิชานี้ อาจจะกล่าวได้ว่า นักเรียนไม่มีความถนัดในทางศิลปสร้างสรรค์ นักเรียนขาดความซาบซึ้งต่อสุนทรียภาพ ไม่ต้องการทำงานที่ก่อให้เกิดความประณีต ซาคความคิดสร้างสรรค์ ไม่ต้องการงานอาชีพที่ทำโดยลำพังตนเอง นักเรียนอาจจะเห็นว่า ศิลปากร เป็นงานอาชีพที่ไม่เด่น เป็นงานที่ต้องใช้จินตนาการ ประชาชนไม่นิยมหรือยกย่องเหมือนงานอื่น ๆ เพราะงานประเภทนี้เป็นงานที่ทำขึ้นเพื่อตนเอง มีได้รับใช้ประชาชน การที่จะได้รับเกียรติเพียงใดนั้นอยู่ที่ผลงาน อีกประการหนึ่ง นักเรียนอาจจะได้ฟังเรื่องราวของจิตรกรของโลก ซึ่งแต่ละคนต้องทำงานหนักและประสบกับความทุกข์ยาก ดังนั้นนักเรียนจึงมีค่านิยมน้อยที่สุดต่อวิชานี้

^๑ ขอนแก่นแวนบางประการ สำหรับผู้สมัคร สอบคัดเลือกเข้าศึกษามัธยมศึกษา ระดับอุดมศึกษา

เมื่อพิจารณาถึงลำดับค่านิยมสูง ๆ ของนักเรียนชายหญิงที่มีต่อสาขาวิชาต่าง ๆ แล้ว จะเห็นว่านักเรียนชายหญิงมีค่านิยมสูงต่อวิชาที่เป็นที่นิยมของคนทั่วไป และเมื่อเรียนจบแล้ว มีโอกาสที่จะทำงาน มีอิสระในการทำงาน มีรายได้ดี ได้รับการยกย่องจากสังคม และมีความก้าวหน้าในอาชีพ การที่เป็นเช่นนี้ อาจจะเนื่องมาจากนักเรียนต้นตัวในเรื่องการประกอบอาชีพ ดังนั้นนักเรียนจึงเลือกเรียนวิชาที่ตรงกับอาชีพที่ตนมุ่งหวังไว้ คือเป็นอาชีพที่ก้าวหน้าและเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานในปัจจุบัน ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ได้ผลเช่นเดียวกับการวิจัยของ ฟิลลิป เอ. เพอร์โรน^๑ และ ลัดดา สุวรรณรัตน์^๒ ที่พบว่า "นักเรียนส่วนใหญ่จะเลือกเรียน โดยพิจารณาถึงลักษณะของงาน เกียรติยศ ชื่อเสียง และรายได้ เป็นสิ่งสำคัญ"

เมื่อแยกคามเพศ พบว่า นักเรียนชายมีค่านิยมสูงสุดลำดับที่ ๑ ต่อวิชา รัฐศาสตร์ ลำดับที่ ๒ เกษตรศาสตร์ และลำดับที่ ๓ วิศวกรรมศาสตร์ สำหรับเหตุผลที่นักเรียนมีค่านิยมสูงต่อวิชา รัฐศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ นั้น คงจะเป็นเหตุผลดังที่กล่าวมาแล้ว การที่นักเรียนชายเลือกวิศวกรรมศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๓ นั้น อาจจะกล่าวได้ว่า นักเรียนมีความสามารถและถนัดในเรื่องที่เกี่ยวกับเครื่องยนตกลไก มีความสามารถในทางคำนวณ สนใจเกี่ยวกับเครื่องยนตต่าง ๆ ต้องการที่จะทำงานที่มีเกียรติเป็นที่ยกย่องของสังคม มีรายได้ดี การประกอบอาชีพหลังจากสำเร็จการศึกษาแล้วก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้นักเรียนชายมีค่านิยมสูงต่อวิชานี้ เพราะผู้ที่จบวิศวกรรมศาสตร์ กำลังเป็นที่ต้องการของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศที่กำลังพัฒนา เช่นประเทศไทย วิศวกรมีความสำคัญและจำเป็นอย่างมาก

การที่นักเรียนชายมีค่านิยมสูงต่อวิชาดังกล่าว อาจจะกล่าวได้ว่า นักเรียนชายต้องการเป็นผู้นำ เป็นนักปกครอง ต้องการมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ สนใจในเรื่องเครื่องจักรกล

^๑ Phillip A. Ferrone, Loc. Cit.

^๒ ลัดดา สุวรรณรัตน์ น.ค.

ต้องการทำงานที่เกี่ยวกับการบริหารหรือการปกครอง ชอบทำงานที่เป็นอิสระ ชอบออกทำงาน
สนาม ประการสุดท้ายก็เกี่ยวกับโอกาสที่จะมีงานทำเมื่อเรียนจบ วิชาที่นักเรียนเลือกไว้เป็น
ค่านิยมลำดับสูง ๆ เหล่านั้นเป็นงานที่มีเกียรติ มีรายได้ดี เป็นที่ยกย่องของสังคม นักเรียนชาย
มีความคุ้นตัวในเรื่องอาชีพ จึงพยายามเลือกอาชีพที่มีความก้าวหน้า และเป็นที่ต้องการของสังคม
ผลการวิจัยครั้งนี้ ปรากฏผลแตกต่างจากการวิจัยของ เทอดศักดิ์ รัตนมณี^๑ และ ชูถิ่น จุลทรัพย์^๒
เพราะทั้งสองคนวิจัยพบว่า "นักเรียนชายจะเลือกวิชาวิศวกรรมศาสตร์มากที่สุด"

ค่านิยมลำดับสุดท้าย คือลำดับที่ ๑๖ ของนักเรียนชาย คือวิชาพยาบาล ซึ่งแสดง
ให้เห็นว่า นักเรียนชายให้ค่านิยมต่อวิชานี้ตรงกับสภาพความเป็นจริง เพราะวิชาพยาบาล
โดยทั่ว ๆ ไปแล้วจะเป็นวิชาเฉพาะของนักเรียนหญิง

สำหรับนักเรียนหญิง ค่านิยมสูงสุดลำดับที่ ๑ คือแก้ววิชาพยาบาล ลำดับที่ ๒ รัฐศาสตร์
และลำดับที่ ๓ การศึกษา การที่นักเรียนหญิงเลือกวิชา พยาบาล เป็นลำดับที่ ๑ อาจจะกล่าว
ได้ว่า นักเรียนหญิงเป็นผู้ที่เสียสละ อดทน ต้องการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ กอปรไปด้วยความ
เมตตา กรุณา อุทิศตนเพื่อบริการสังคม หรืออาจจะมาจากเหตุที่ว่า พยาบาลมีเครื่องแบบที่เด่น
สะดุดตา สวมใส่ในเวลาปฏิบัติงาน เป็นที่ดึงดูดความสนใจและน่านับถือของคนทั่วไป ประการ
สุดท้ายอาจจะเกี่ยวกับการประกอบอาชีพหลังจากสำเร็จการศึกษา เพราะพยาบาล เป็นอาชีพ
ที่เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ค่านิยมลำดับที่ ๒ คือวิชา
รัฐศาสตร์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักเรียนหญิงก็มีความสนใจเกี่ยวกับการปกครองบ้านเมือง การ
ติดต่อกับต่างประเทศ การเศรษฐกิจและการคลัง เหมือนกัน วิชาการศึกษา นักเรียนหญิงมี
ค่านิยมเป็นลำดับที่ ๓ การที่นักเรียนหญิงมีค่านิยมสูงต่อวิชานี้ อาจจะมาจาก ความเป็นผู้เสียสละ

^๑ เทอดศักดิ์ รัตนมณี น.ก.

^๒ ชูถิ่น จุลทรัพย์ น.ก.

บำเพ็ญตนเพื่อประโยชน์แก่สังคม มีความสนใจและต้องการอบรมสั่งสอนให้เป็นคนมีความรู้ เห็นความสำคัญของครูซึ่งกำลังเป็นที่ต้องการของประเทศ เกี่ยวกับการอาชีพเมื่อเรียนสำเร็จ ครูก็หางานหาง่ายเป็นงานที่มีเกียรติ ได้รับการยกย่องจากบุคคลทั่วไป เป็นอาชีพที่มีความมั่นคง และก้าวหน้า ทั้งยังเสียค่าใช้จ่ายในการศึกษาน้อยกว่าสาขาวิชาอื่นอีกด้วย

ถ้าพิจารณาลำดับสุดท้ายของนักเรียนหญิง คือวิชา เทคนิค อาจกล่าวได้ว่า นักเรียนหญิง ให้ความสำคัญน้อยที่สุดต่องานที่ต้องใช้กำลัง งานกลางแจ้งหรือต้องทำงานสนาม นักเรียนหญิง อาจจะไม่มีทัศนคติทางด้านเครื่องยนตร์กลไก สภาพของงานอาจจะไม่เหมาะสมกับสภาพ ร่างกายของหญิง

จะเห็นได้ว่า กลุ่มนักเรียนชายมีค่านิยมสูงต่อวิชาที่มีอำนาจ มีอิสระ มีความก้าวหน้า มีเกียรติ มีรายได้ดี สำหรับกลุ่มนักเรียนหญิง มีค่านิยมต่อวิชาที่เกี่ยวข้องกับมนุษยธรรม คุณธรรม การเสียสละ ผลการวิจัยครั้งนี้จึงเป็นการสนับสนุนผลการวิจัยของ วาร์เรน ดี กริบบอนส์^๑ ที่พบว่า "นักเรียนหญิงมีค่านิยมเกี่ยวกับงานที่ติดต่อกับบุคคลและบริการสังคม ส่วนนักเรียนชาย จะมีค่านิยมกับงานที่มีรายได้ดี มีเกียรติ"

เมื่อนำลำดับค่านิยมในการเลือกของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมาเปรียบเทียบ แต่ละวิชาแล้ว จะพบว่า ลำดับค่านิยมจะไม่มีสหสัมพันธ์กัน ทั้งนี้เพราะทั้งกลุ่มนักเรียนชาย และหญิงต่างให้ลำดับค่านิยมในแต่ละวิชาแตกต่างกัน เช่น วิชาการศึกษา กลุ่มนักเรียนชาย ให้ลำดับค่านิยมในลำดับที่ ๑๐ แต่กลุ่มนักเรียนหญิงได้ค่านิยมในลำดับที่ ๓ วิชาวิศวกรรมศาสตร์ กลุ่มนักเรียนชายให้ค่านิยมในลำดับที่ ๓ นักเรียนหญิงได้ค่านิยมในลำดับที่ ๑๔

ถ้าจัดลำดับการเลือกแต่ละวิชาของกลุ่มนักเรียนชายและกลุ่มนักเรียนหญิงคละกันตาม คะแนนเฉลี่ยแล้ว จะพบว่า ลำดับที่ ๑ ๒ ๓ ๔ ซึ่งได้แก่วิชา รัฐศาสตร์ เกษตรศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และนิติศาสตร์ ตามลำดับ เป็นของกลุ่มนักเรียนชาย ลำดับที่ ๕ ๖ ๗ ๘

ซึ่งได้แก่วิชา พยาบาล วิทยาศาสตร์ การศึกษา และนิติศาสตร์ตามลำดับ เป็นของกลุ่มนักเรียนหญิง ซึ่งแสดงว่า วิชาที่นักเรียนชายได้คำนิยมในลำดับสูง มีน้ำหนักมากกว่าวิชาที่นักเรียนหญิงได้คำนิยมในลำดับสูง วิชา วิทยาศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยลำดับที่ ๑ เป็นของกลุ่มนักเรียนชาย ส่วนกลุ่มนักเรียนหญิงวิชานี้อยู่ในลำดับที่ ๒ จึงกล่าวได้ว่า ชายมีค่านิยมทางการปกครองมากกว่าหญิง วิชา วิศวกรรมศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยลำดับที่ ๓ เป็นของกลุ่มชาย ส่วนกลุ่มหญิงวิชานี้มีคะแนนเฉลี่ยในลำดับที่ ๒๙ ซึ่งแสดงว่า ชายชอบงานที่เกี่ยวกับเครื่องยนต์ กลไก หรืองานสนาม ส่วนหญิงไม่ชอบงานประเภทนี้

แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อจัดลำดับการเลือกตามคะแนนเฉลี่ยของแต่ละวิชาที่กลุ่มนักเรียนชาย และกลุ่มนักเรียนหญิงเลือกแล้ว จะเห็นว่าผลรวมของลำดับการเลือกวิชาทั้ง ๑๖ วิชา ในกลุ่มนักเรียนชายและกลุ่มนักเรียนหญิง ไม่แตกต่างกันเลย ซึ่งแสดงว่าโดยส่วนรวมแล้ว วิชาเหล่านี้ ได้รับเลือกจากกลุ่มนักเรียนชายและกลุ่มนักเรียนหญิงด้วยน้ำหนักคะแนนที่อยู่ในระดับใกล้เคียงกันมาก

เมื่อพิจารณาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียน พบว่า กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่ำ และกลุ่มปานกลาง มีค่านิยมลำดับที่ ๑, ๒, ๓ เหมือนกัน คือวิชา วิทยาศาสตร์ นิติศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ตามลำดับ ซึ่งอาจรวมกล่าวได้ว่า ทั้งกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่ำและปานกลาง จะมีค่านิยมสูงต่อวิชาที่เกี่ยวกับการปกครอง การกฎหมาย และการเกษตร โดยพิจารณาการประกอบอาชีพหลังจากเรียนจบแล้วด้วย กลุ่มนักเรียนทั้งสองกลุ่มนี้ต้องการประกอบอาชีพที่มีเกียรติ มีอำนาจ เป็นผู้นำ มีรายได้ดี สำหรับกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง มีค่านิยมลำดับที่ ๑ วิชาแพทยศาสตร์ ลำดับที่ ๒ วิชาวิศวกรรมศาสตร์ และลำดับที่ ๓ วิทยาศาสตร์ การที่นักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง เลือกแพทยศาสตร์เป็นลำดับที่ ๑ นั้น อาจกล่าวได้ว่า นักเรียนเห็นว่าอาชีพแพทย์เป็นอาชีพที่มีเกียรติ มีรายได้ดี เป็นวิชาชีพชั้นสูงที่ประชาชนยกย่อง นักเรียนอาจจะมีความนิยมเกี่ยวกับคุณธรรมในการบำเพ็ญตนเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นจึงมีความนิยมสูงต่อวิชานี้ อีกประการหนึ่ง นักเรียนอาจจะเห็นว่า แพทย์มีโอกาสเลือกทำงานได้อย่างเสรี จะรับราชการหรือทำงาน

ส่วนตัว เพราะแพทย์อาจจะเปิดคลินิกรักษาคนไข้นอกเวลาทำงานตามปกติได้อีก วิชา
วิศวกรรม กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง เลือกเป็นลำดับที่ ๒ อาจกล่าว
ได้ว่า นักเรียนมีความสนใจทางด้านเครื่องจักรกล สนใจทางด้านคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์
เกี่ยวกับการประกอบอาชีพหลังจากสำเร็จการศึกษา นักเรียนอาจจะเห็นว่า วิศวกร เป็นงาน
ที่มีเกียรติ มีอิสระ ทำงานง่าย มีรายได้ดี เป็นงานสนามที่ต้องใช้ความรู้ความสามารถ
ทัศนศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัจจุบันนี้ประเทศเรากำลังต้องการวิศวกรเป็นอันมาก เมื่อ
พิจารณาโดยทั่ว ๆ ไปแล้ว อาจกล่าวได้ว่า กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง มีก่านิยม
สูงต่อวิชาที่เรียนสำเร็จแล้วประกอบอาชีพที่เป็นที่นิยมของประชาชน มีอิสระ มีรายได้ดี
เป็นงานที่มีเกียรติ มีความก้าวหน้า

ทั้งกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง และปานกลาง มีก่านิยมต่ำสุดลำดับที่ ๑๖
ต่อวิชาศิลปากร ส่วนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่ำ มีก่านิยมต่ำสุดลำดับที่ ๑๖ ต่อวิชา
สถาปัตยกรรม ซึ่งอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า ทั้งสามกลุ่ม ไม่มีความถนัดในทางศิลปสร้างสรรค์
มีก่านิยมน้อยต่องานศิลป์ ไม่ต้องการประกอบอาชีพที่ไม่ค่อยมีกานูจึก ไม่สนใจต่องานที่ต้องใช้
ความคิด ประดิษฐ์สร้างสรรค์

เมื่อนำลำดับการเลือกของแต่ละวิชาในแต่ละกลุ่มมาเปรียบเทียบกันแล้ว จะพบว่า
แต่ละกลุ่มมีลำดับการเลือกในแต่ละวิชาแตกต่างกัน กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง เลือก
แพทยศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ กลุ่มปานกลางและกลุ่มต่ำจะเลือกวิชานี้ในลำดับที่ ๕ และ ๑๔
ตามลำดับ วิชาวิศวกรรมศาสตร์ กลุ่มสูงเลือกลำดับที่ ๒ กลุ่มกลางเลือกลำดับที่ ๔ และกลุ่มต่ำ
เลือกลำดับที่ ๑๑ ซึ่งแสดงว่านักเรียนเลือกเรียนวิชาใดนั้นได้พิจารณาถึงความสามารถของตนเอง
ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนทั้ง ๓ กลุ่มมีความสามารถในการเลือกเรียนต่ออย่างเหมาะสมกับ
ระดับสติปัญญาและความสามารถของตน ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้เป็นการสนับสนุนผลการวิจัยของ โอคิต
ที่พบว่า "ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนจะมีความสัมพันธ์กับการเลือกอาชีพอย่างมีนัยสำคัญ"

ถ้าจัดลำดับการเลือกแต่ละวิชาของกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง ปานกลาง และต่ำ คละกันตามคะแนนเฉลี่ยแล้ว จะพบว่า วิชาแพทยศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ ซึ่งอยู่ในกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูง ส่วนในกลุ่มปานกลาง และกลุ่มต่ำ วิชานี้มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในลำดับที่ ๑๘ และ ๔๖ ตามลำดับ วิชาวิศวกรรมศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยเป็นลำดับที่ ๓ ซึ่งอยู่ในกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง ส่วนกลุ่มปานกลาง และกลุ่มต่ำ วิชานี้มีคะแนนเฉลี่ยในลำดับที่ ๒๐ และ ๓๐ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์สูงจะมีค่านิยมต่อวิชาที่ต้องใช้ระดับสติปัญญาสูง มีความสามารถทางการเรียน สนใจทางด้านวิทยาศาสตร์ ตัดสินใจด้วยตนเอง สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ แก่กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ปานกลาง และกลุ่มต่ำ ให้ความสนใจต่อวิชาน้อยมาก อาจจะเป็นเพราะนักเรียนกลุ่มนี้ไม่มีคุณลักษณะดังกล่าว วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดเป็นลำดับที่ ๔๔ ได้แก่ วิชาศิลปากร ซึ่งเป็นของกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์สูง ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์สูงไม่สนใจต่อวิชาที่เกี่ยวกับศิลปสร้างสรรค์ อาจจะเป็นเพราะเนื้อหาวิชานี้ไม่ท้าทายความสามารถของตน

เมื่อนำผลรวมลำดับการเลือกตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชาของนักเรียนแต่ละกลุ่มมาวิจัยแล้ว พบว่า ลำดับการเลือกของนักเรียนทั้ง ๓ กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ จึงกล่าวได้ว่า กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่างกัน มีค่านิยมต่อวิชาต่าง ๆ ทั้ง ๑๖ วิชา ใกล้เคียงกันมาก

กลุ่มนักเรียนที่บิดามีชีวิตอยู่ เลือกวิชา รัฐศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ นิติศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๒ และเกษตรศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๓ ส่วนกลุ่มนักเรียนที่บิดาถึงแก่กรรม เลือกนิติศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ รัฐศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๒ และวิศวกรรม เป็นลำดับที่ ๓ สำหรับวิชาที่ทั้ง ๒ กลุ่มเลือกไว้เป็นลำดับสุดท้ายได้แก่วิชา ศิลปากร จึงกล่าวได้ว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีค่านิยมสูงต่อวิชาที่เกี่ยวกับการปกครอง การบริหาร กฎหมาย การพัฒนาประเทศ และวิชาที่ประชาชนนิยมยกย่อง เมื่อพิจารณาลำดับการเลือกของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแล้วพบว่า ลำดับการเลือกแต่ละวิชาของนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีสหสัมพันธ์กันมาก ซึ่งแสดงว่ากลุ่มนักเรียนทั้งสองกลุ่มให้ลำดับค่านิยมในแต่ละวิชาในลำดับที่ใกล้เคียงกัน

เมื่อนำลำดับการเลือกของแต่ละวิชาในแต่ละกลุ่มมาจัดลดกันตามคะแนนเฉลี่ย จะเห็นว่า ลำดับที่ ๑ ได้แก่วิชาวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนที่บิดาถึงแก่กรรม วิชาที่มีคะแนนสูงสุดของกลุ่มที่มีบิดามีชีวิตอยู่ได้แก่รัฐศาสตร์ แต่มีคะแนนเฉลี่ยเป็นลำดับที่ ๓ ส่วนวิชา นิติศาสตร์ นั้นคะแนนเฉลี่ยอยู่ในลำดับที่ ๕ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า กลุ่มนักเรียนที่บิดาถึงแก่กรรม ให้ความสำคัญแก่วิชาที่เกี่ยวกับกฎหมาย บริการสังคม มากกว่ากลุ่มที่มีบิดามีชีวิตอยู่ หรือกล่าว อีกนัยหนึ่งว่า กลุ่มนักเรียนที่บิดาถึงแก่กรรมให้ความสำคัญต่อวิชาที่เลือกไว้ในลำดับสูง มีน้ำหนัก สูงกว่าวิชาในลำดับสูงของกลุ่มนักเรียนที่มีบิดามีชีวิตอยู่

เมื่อพิจารณาผลรวมลำดับการเลือกตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชาของนักเรียนแต่ละ กลุ่มแล้ว พบว่า ลำดับการเลือกของนักเรียนทั้ง ๒ กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ จึงกล่าวได้ว่า กลุ่มนักเรียนที่มีบิดามีชีวิตอยู่และถึงแก่กรรม มีค่านิยมต่อวิชาต่าง ๆ ทั้ง ๑๖ วิชาใกล้เคียงกันมาก

กลุ่มนักเรียนที่มีบิดามีชีวิตอยู่ เลือกวิชา รัฐศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ นิติศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๒ ส่วนกลุ่มที่มีบิดาถึงแก่กรรม เลือก รัฐศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ เกษตรศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๒ วิชาที่กลุ่มมารดาที่มีชีวิตเลือกไว้เป็นลำดับสุดท้าย คือวิชา ศิลปากร ในกลุ่ม ที่มีบิดาถึงแก่กรรมวิชาลำดับสุดท้ายคือ สถาปัตยกรรม ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีค่านิยมสูงต่อวิชาที่ประชาชนยกย่องทั่วไป และมีค่านิยมน้อยต่อวิชาที่ต้องใช้ความคิด สร้างสรรค์ ยังไม่เป็นที่นิยมของชนทั่วไป ลำดับที่การเลือกของนักเรียนทั้งสองกลุ่มมี สหสัมพันธ์กันมาก ซึ่งแสดงว่า กลุ่มนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีลำดับค่านิยมในแต่ละวิชาในลำดับ ที่ใกล้เคียงกัน

เมื่อนำผลรวมลำดับการเลือกตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชาของนักเรียนกลุ่มที่มีบิดามีชีวิตอยู่ และกลุ่มที่มีบิดาถึงแก่กรรมมาเปรียบเทียบกันแล้ว พบว่า ลำดับการเลือกของ นักเรียนทั้ง ๒ กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ จึงกล่าวได้ว่า กลุ่มนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีค่านิยมต่อวิชาต่าง ๆ ทั้ง ๑๖ ใกล้เคียงกันมาก

จากที่กล่าวมาแล้วจะพบว่า กลุ่มนักเรียนที่มีบิดามีชีวิตอยู่ ถึงแก่กรรม มารดาที่มีชีวิตอยู่ และถึงแก่กรรม จะมีค่านิยมสูงต่อวิชา รัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ เกษตรศาสตร์ และ

วิศวกรรมศาสตร์ วิชาที่ทั้ง ๔ กลุ่มมีค่านิยมเท่าใดแก่ ศิลปากร และสถาปัตยกรรมศาสตร์ ลำดับที่การ เลือกวิชาในลำดับสูงสุดและต่ำสุดจะใกล้เคียงกันมาก ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า บิคารการจะมีชีวิตอยู่หรือถึงแก่กรรมก็ตาม ไม่มีผลต่อค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียน

กลุ่มนักเรียนที่บิคารการอยู่ด้วยกัน หย่าร้าง และแยกกันอยู่ เลือกวิชาวิทยาศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ นิติศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๒ และ ๓ และเลือกวิชา ศิลปากร เป็นลำดับที่ ๑๖ ซึ่งเป็นลำดับสุดท้าย เหมือนกันทั้ง ๓ กลุ่ม ดังนั้น จึงอาจกล่าว ได้ว่า สถานภาพทางครอบครัวไม่มีผลที่จะทำให้ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนแตกต่างกัน ผลการวิจัยครั้งนี้จึงเป็นการสนับสนุนผลการวิจัยของ วอลเตอร์ ลอย คูกี้ ที่พบว่า "สภาพการแต่งงานของบิคารการ และความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ไม่มีอิทธิพลต่อการ เลือกอาชีพของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญ"

เมื่อรวมผลลำดับการ เลือกตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชาของนักเรียนในแต่ละกลุ่ม แล้วเปรียบเทียบกัน จะพบว่า ลำดับการเลือกของนักเรียนทั้ง ๓ กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่า กลุ่มนักเรียนทั้ง ๓ กลุ่มมีค่านิยมต่อวิชาต่าง ๆ ทั้ง ๑๖ วิชา โดยส่วนรวม แล้วอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกันมาก

กลุ่มนักเรียนที่ระดับการศึกษาของบิดาต่ำมาก ต่ำ ปานกลาง และสูง ทั้ง ๔ กลุ่ม เลือกวิชาวิทยาศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ นิติศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๒ และเกษตรศาสตร์ เป็น ลำดับที่ ๓ และเลือกวิชา ศิลปากร เป็นลำดับสุดท้ายเหมือนกันทั้ง ๔ กลุ่ม ซึ่งอาจกล่าว ได้ว่า ระดับการศึกษาของบิดาไม่มีผลต่อค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียน

เมื่อจัดลำดับการ เลือกในแต่ละวิชาของนักเรียนทั้ง ๔ กลุ่ม คละกันตามคะแนนเฉลี่ย แล้ว พบว่า ลำดับที่ ๑ ได้แก่วิชา วิทยาศาสตร์ ซึ่งอยู่ในกลุ่มที่มีบิดามีระดับการศึกษาสูง

๑ Walter Roy. Cook Loc. Cit.

กลุ่มปานกลาง กลุ่มต่ำ และต่ำมาก วิชาเดียวกันนี้มีค่านิยมในลำดับที่ ๓, ๒ และ ๕ ตามลำดับ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า กลุ่มนักเรียนที่มามีระดับการศึกษาสูงมีค่านิยมต่อวิชา รัฐศาสตร์ สูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ

เมื่อจัดลำดับการเลือกตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชาของนักเรียนในแต่ละกลุ่มแล้ว จะพบว่า ผลรวมของลำดับการเลือกวิชาทั้ง ๑๒ วิชาในแต่ละกลุ่ม ไม่แตกต่างกันเลย ซึ่ง แสดงว่า โดยส่วนรวมแล้ว นักเรียนทั้ง ๔ กลุ่มจะเลือกวิชาต่าง ๆ ในระดับใกล้เคียงกันมาก

กลุ่มนักเรียนที่มามีระดับการศึกษาต่ำมาก ต่ำ และปานกลาง เลือกวิชารัฐศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ นิติศาสตร์ ลำดับที่ ๒ และเกษตรศาสตร์ ลำดับที่ ๓ เหมือนกันทั้ง ๓ กลุ่ม แต่กลุ่มนักเรียนที่มามีระดับการศึกษาสูง เลือกวิชา นิติศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ แพทยศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๒ และเกษตรศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๓ สำหรับวิชาที่ทั้ง ๔ กลุ่มเลือกเป็นลำดับ สุดท้าย คือวิชา ศิลปากร ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า กลุ่มนักเรียนที่มามีระดับการศึกษาต่ำมาก ต่ำ และปานกลาง มีค่านิยมสูงต่อวิชาที่เกี่ยวกับการปกครอง การมีและใช้อำนาจ ต้องการ งานอาชีพที่มีเกียรติ มีอำนาจ และได้รับการยกย่องจากสังคม ส่วนนักเรียนที่มามีระดับ การศึกษาสูง มีค่านิยมสูงต่อวิชาที่เกี่ยวกับความยุติธรรม ความเสียสละ ความเป็นอิสระ

เมื่อจัดลำดับการเลือกตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชาของนักเรียนในแต่ละกลุ่มคละกัน ตามคะแนนเฉลี่ยแล้ว พบว่า ลำดับที่ ๑ ได้แก่วิชารัฐศาสตร์ ซึ่งอยู่ในกลุ่มที่มามีระดับ การศึกษาต่ำ กลุ่มที่มามีระดับการศึกษาต่ำมาก วิชานี้อยู่ในลำดับ ๓ กลุ่มปานกลาง อยู่ใน ลำดับ ๒ กลุ่มที่มามีระดับการศึกษาสูง ลำดับที่ ๑๑ จึงกล่าวได้ว่า กลุ่มนักเรียนที่มามีระดับ การศึกษาต่ำมาก ต่ำ และปานกลาง มีระดับค่านิยมสูงต่อวิชาที่เกี่ยวกับการปกครอง การใช้อำนาจ การเป็นผู้นำ ส่วนกลุ่มที่มามีระดับการศึกษาสูง จะมีค่านิยมต่อวิชานี้ไม่สูง มากนัก วิชาแพทยศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยเป็นลำดับที่ ๔ อยู่ในกลุ่มที่มามีระดับการศึกษาสูง ส่วนกลุ่มปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก วิชาเดียวกันนี้อยู่ในลำดับที่ ๑๔, ๒๓ และ ๑๔ ตามลำดับ จึงกล่าวได้ว่า กลุ่มนักเรียนที่มามีระดับการศึกษาสูง มีค่านิยมต่อวิชาแพทยศาสตร์มากกว่า กลุ่มอื่น ๆ

แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อจัดลำดับการเลือกตามคะแนนเฉลี่ยของแต่ละวิชาที่กลุ่มนักเรียน ทั้ง ๔ กลุ่มเลือกแล้ว จะพบว่า ผลรวมของลำดับการเลือกวิชาทั้ง ๑๖ วิชาในแต่ละกลุ่ม ไม่แตกต่างกันเลย ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่า ลำดับการเลือกของนักเรียนทั้ง ๔ กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ จึงกล่าวได้ว่า โดยส่วนรวมแล้ว นักเรียนทั้ง ๔ กลุ่ม เลือกวิชาต่าง ๆ ในระดับใกล้เคียงกันมาก

กลุ่มนักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาสูงกว่ามารดา มารดามีระดับการศึกษาสูงกว่าบิดา บิดามารดามีระดับการศึกษาเท่ากัน เลือกวิชา รัฐศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ นิติศาสตร์เป็นลำดับที่ ๒ และเกษตรศาสตร์เป็นลำดับที่ ๓ และเลือกวิชาศิลปากร เป็นลำดับสุดท้ายเหมือนกันทั้ง ๓ กลุ่ม จึงอาจกล่าวได้ว่า ระดับการศึกษาของบิดาที่สูงกว่ามารดา หรือระดับการศึกษาของมารดาสูงกว่าบิดา หรือบิดามารดามีระดับการศึกษาเท่ากัน ไม่มีผลต่อการเลือกวิชาของนักเรียน

ถ้าจัดลำดับการเลือกตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชาของนักเรียนในแต่ละกลุ่มละกันตามคะแนนเฉลี่ย จะพบว่า วิชารัฐศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยเป็นลำดับที่ ๑ และอยู่ในกลุ่มนักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาสูงกว่ามารดา ส่วนกลุ่มนักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาสูงกว่าบิดา และกลุ่มที่บิดามารดามีระดับการศึกษาเท่ากัน วิชานี้มีคะแนนเฉลี่ยเป็นลำดับที่ ๒ และที่ ๓ ตามลำดับ จึงกล่าวได้ว่า นักเรียนทั้ง ๓ กลุ่มมีค่านิยมสูงต่อวิชารัฐศาสตร์ แต่กลุ่มนักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาสูงกว่ามารดาจะให้น้ำหนักค่านิยมต่อวิชานี้สูงกว่ากลุ่มอื่น

เมื่อพิจารณาผลรวมลำดับการเลือกตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชาของนักเรียนทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว จะเห็นว่า ผลรวมของลำดับการเลือกวิชาทั้ง ๑๖ วิชาในแต่ละกลุ่ม ไม่แตกต่างกันเลย ซึ่งแสดงว่า โดยส่วนรวมแล้ววิชาต่าง ๆ ทั้ง ๑๖ วิชา ได้รับเลือกจากนักเรียนทั้ง ๓ กลุ่มด้วยน้ำหนักคะแนนที่อยู่ในระดับใกล้เคียงกันมาก

กลุ่มนักเรียนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตเทศบาล เลือกวิชา รัฐศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ นิติศาสตร์ ลำดับที่ ๒ และแพทยศาสตร์เป็นลำดับที่ ๓ กลุ่มนักเรียนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตสุขาภิบาล เลือกวิชา รัฐศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ นิติศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๒ และ เกษตรศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๓ กลุ่มนักเรียนที่มีภูมิลำเนาอยู่นอกเขต เลือกวิชา รัฐศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑

เกษตรศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๒ และนิติศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๓ วิชาศิลปากร ทั้ง ๓ กลุ่ม เลือกไว้เป็นลำดับสุดท้าย จะเห็นว่า วิชาแพทยศาสตร์ เป็นวิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มีภูมิลำเนา ในเขตเทศบาลเลือกไว้ในลำดับ ๓ ส่วนวิชา รัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ ทั้ง ๓ กลุ่มเลือกไว้เป็นค่านิยมลำดับสูง ๆ

เมื่อจัดลำดับการ เลือกตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชาของนักเรียนในแต่ละกลุ่มละกัน ตามคะแนนเฉลี่ย จะพบว่า วิชารัฐศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยในลำดับที่ ๑ ซึ่งอยู่ในกลุ่มนักเรียน ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตสุขาภิบาล ส่วนกลุ่มที่มีภูมิลำเนานอกเขต และกลุ่มที่มีภูมิลำเนาในเขต เทศบาล วิชานี้มีคะแนนเฉลี่ยในลำดับที่ ๒ และ ๖ ตามลำดับ จากลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ย อาจกล่าวได้ว่า กลุ่มนักเรียนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตสุขาภิบาล จะมีค่านิยมสูงต่อวิชารัฐศาสตร์ มากกว่ากลุ่มอื่น และเป็นที่น่าสนใจที่วิชาเกษตรศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยในลำดับที่ ๓ ซึ่งเป็น ของกลุ่มนักเรียนที่มีภูมิลำเนาอกเขต ในกลุ่มที่มีภูมิลำเนาในเขตเทศบาล วิชานี้มีคะแนน เฉลี่ยเป็นลำดับที่ ๑๓ จึงอาจกล่าวได้ว่า กลุ่มนักเรียนที่อยู่นอกเขตมีค่านิยมสูงต่อวิชา เกษตรศาสตร์ ทั้งอาจจะสืบเนื่องมาจากภูมิประเทศและสิ่งแวดล้อม ส่วนกลุ่มนักเรียนที่อยู่ใน เขตเทศบาลจะให้ลำดับค่านิยมต่อวิชาไม่มากนัก

เมื่อพิจารณาผลรวมลำดับการ เลือกตามคะแนนเฉลี่ยของแต่ละวิชาที่นักเรียนทั้ง ๓ กลุ่มเลือกไว้ จะพบว่า ผลรวมของลำดับการ เลือกวิชาทั้ง ๑๖ วิชาในแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน จากผลการวิจัยพบว่า ลำดับการ เลือกของนักเรียนทั้ง ๓ กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ จึงกล่าวได้ว่า โดยส่วนรวมแล้ว นักเรียนทั้ง ๓ กลุ่ม เลือกวิชาต่าง ๆ ด้วยน้ำหนักคะแนนใกล้เคียงกันมาก

บทที่ ๒

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยมีความมุ่งหมาย ดังนี้

๑. เพื่อศึกษาคำนิยามทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่มีต่อสาขาวิชาต่าง ๆ ๑๒ สาขาวิชา ดังนี้

๑.๑ การศึกษา

๑.๒ เกษตรศาสตร์

๑.๓ เทคโนโลยี

๑.๔ นิติศาสตร์

๑.๕ บริหารธุรกิจ

๑.๖ พาณิชยศาสตร์

๑.๗ แพทยศาสตร์

๑.๘ พยาบาล

๑.๙ รัฐศาสตร์

๑.๑๐ วิทยาศาสตร์

๑.๑๑ วิศวกรรมศาสตร์

๑.๑๒ ศิลปศาสตร์

๑.๑๓ ศิลปากร

๑.๑๔ เศรษฐศาสตร์

๑.๑๕ สถาปัตยกรรมศาสตร์

๑.๑๖ สังคมสงเคราะห์ศาสตร์

๒. เพื่อศึกษาอันดับความสำคัญของคำนิยามทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่มีต่อสาขาวิชาต่าง ๆ ทั้ง ๑๒ สาขา

๓. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของคำนิยามทางการศึกษาของนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ ๕ ตามหัวข้อต่อไปนี้

- ๓.๑ เพศ
- ๓.๒ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา
- ๓.๓ สถานภาพทางครอบครัว
- ๓.๔ การศึกษาของบิดามารดา
- ๓.๕ ภูมิสำเนา

สมมติฐานในการค้นคว้า

๑. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีค่านิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๒. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่างกันมีค่านิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๓. นักเรียนที่บิดายังมีชีวิตอยู่ และนักเรียนที่บิดาถึงแก่กรรม มีค่านิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๔. นักเรียนที่มารดายังมีชีวิตอยู่และนักเรียนที่มารดาถึงแก่กรรม มีค่านิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๕. นักเรียนที่สภาพการแต่งงานของบิดามารดาต่างกันมีค่านิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๖. นักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาต่างกันมีค่านิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๗. นักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาต่างกันมีค่านิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๘. นักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาสูงกว่ามารดา หรือมารดามีระดับการศึกษาสูงกว่าบิดา หรือบิดามารดามีระดับการศึกษาเท่ากัน มีค่านิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๙. นักเรียนที่มีภูมิสำเนาต่างกัน มีค่านิยมทางการศึกษาเหมือนกัน

วิธีดำเนินการ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ปีการศึกษา ๒๕๑๓ ในโรงเรียนรัฐบาลส่วนภูมิภาค สังกัดกรมวิสามัญศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ซึ่งมีจังหวัดต่าง ๆ ๑๕ จังหวัด คือ กาฬสินธุ์ ขอนแก่น ชัยภูมิ นครพนม นครราชสีมา บุรีรัมย์ มหาสารคาม ร้อยเอ็ด เลย สกลนคร

ศรีสะเกษ สุรินทร์ หนองคาย อุตรดิตถ์ และอุบลราชธานี มีโรงเรียนอยู่ ๒๓ โรงเรียน
จำนวนนักเรียนที่ส่งมาจากโรงเรียนเหล่านั้นเพื่อนำมาวิจัย เป็นนักเรียนชาย ๒๒๕ คน
นักเรียนหญิง ๒๑๕ คน รวม ๔๔๐ คน

เครื่องมือในการศึกษาครั้งนี้

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล แบบสอบถามแบ่งออกเป็น ๓ ตอน

- ตอนที่ ๑ เกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวต่าง ๆ ของนักเรียน เป็นแบบเลือกตอบ
★ และเก็บข้อความบางตอน ซึ่งประกอบไปด้วย ชื่อโรงเรียน จังหวัด เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการ
ศึกษา สถานภาพทางครอบครัว ระดับการศึกษาของบิดามารดา และภูมิฐานะ โดยให้นักเรียน
เติมข้อความในช่องว่าง และขีดเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ ของข้อความที่ถูกต้องตรงกับ
ความจริงของนักเรียน

ตอนที่ ๒ เป็นคำอธิบายในการตอบแบบสอบถามที่นักเรียนจะต้องตอบในตอนที่ ๓
และรายละเอียดเกี่ยวกับสาขาวิชาต่าง ๆ ทั้ง ๑๖ วิชาที่นำมาให้เลือก

ตอนที่ ๓ เป็นตารางแบบ Q-Sort Technique ที่นักเรียนจะนำหมายเลข
หน้าวิชาตามคำอธิบายในตอน ๒ มาใส่ ตารางทั้งหมดมี ๑๖ ตาราง ซึ่งเท่ากับจำนวนสาขา
วิชาที่นักเรียนเลือก โดยแบ่งออกเป็น ๙ อันดับด้วยกัน เริ่มจากอยากเรียนมากที่สุด
อยากเรียนปานกลาง และอยากเรียนน้อยที่สุด โดยให้นักเรียนนำเลขกำกับชื่อสาขาวิชา
มาใส่ใน ☐ ที่กำหนดให้

การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. ใ้หน้าให้นักคะแนนของวิชาต่าง ๆ ตามอันดับค่านิยม
๒. จัดลำดับที่ของวิชาต่าง ๆ ตามผลรวมของคะแนน
๓. หาคะแนนเฉลี่ยของหน้าให้นักคะแนนในแต่ละวิชา
๔. จัดลำดับที่ของแต่ละวิชาตามค่าของคะแนนเฉลี่ย
๕. หาค่าสหสัมพันธ์ของลำดับค่านิยมในข้อมูลบางประการ
๖. ทดสอบสมมุติฐานโดยวิธีทางสถิติที่เรียกว่า H - Test

๗. เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการทดสอบสมมุติฐานด้วยบัญชีตาราง

สรุปผลการวิจัย

ตอน ๑

๑. นักเรียนชายหญิง เลือกวิชาทั้ง ๑๖ วิชา ให้อยู่ในอันดับค่านิยม ๗ อันดับ ดังนี้

ก. วิชาที่นักเรียนชายหญิงเลือกเป็นอันดับที่ ๑ ด้วยจำนวนครั้งมากที่สุด คือ แพทยศาสตร์

ข. วิชาที่นักเรียนชายหญิงเลือกเป็นอันดับที่ ๗ ซึ่งเป็นอันดับสุดท้าย ด้วยจำนวนครั้งมากที่สุด คือ ศิลปากร

๒. เมื่อนำวิชาทั้ง ๑๖ วิชา มาเปรียบเทียบกันตามน้ำหนักคะแนนที่ได้รับจากนักเรียนชายหญิงแล้ว ปรากฏว่า

ก. วิชาที่นักเรียนชายหญิงเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือ รัฐศาสตร์ ลำดับที่ ๒ นิติศาสตร์ และลำดับที่ ๓ เกษตรศาสตร์

ข. วิชาที่นักเรียนชายหญิงเลือกเป็นลำดับที่ ๑๖ คือ ศิลปากร ลำดับที่ ๑๕ คือ สถาปัตยกรรมศาสตร์

ตอน ๒

๑. นักเรียนชายและนักเรียนหญิง เลือกวิชาทั้ง ๑๖ วิชา ให้อยู่ในอันดับค่านิยม ๗ อันดับ ดังนี้

ก. วิชาที่นักเรียนชายเลือกเป็นอันดับที่ ๑ ด้วยจำนวนครั้งมากที่สุด คือ วิศวกรรมศาสตร์

ข. วิชาที่นักเรียนชายเลือกเป็นลำดับที่ ๗ ซึ่งเป็นอันดับสุดท้าย ด้วยจำนวนครั้งมากที่สุด คือ ศิลปากร

ก. วิชาที่นักเรียนหญิงเลือกเป็นอันดับที่ ๑ ด้วยจำนวนครั้งมากที่สุด คือ แพทยศาสตร์

ง. วิชาที่นักเรียนหญิงเลือกเป็นอันดับที่ ๗ ซึ่งเป็นอันดับสุดท้าย ด้วยจำนวนครั้งมากที่สุด คือ เทคนิค

๒. เมื่อนำวิชาทั้ง ๑๖ วิชา มาเปรียบเทียบตามน้ำหนักคะแนนที่ได้รับจากนักเรียนชายและนักเรียนหญิงแล้ว ปรากฏว่า

ก. วิชาที่นักเรียนชายเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือ รัฐศาสตร์ ลำดับที่ ๒ เกษตรศาสตร์ และลำดับที่ ๓ วิศวกรรมศาสตร์

ข. วิชาที่นักเรียนชายเลือกเป็นลำดับที่ ๑๖ คือ พยาบาล ลำดับที่ ๑๕ คือ ศิลปากร

ก. วิชาที่นักเรียนหญิงเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือ พยาบาล ลำดับ ๒ รัฐศาสตร์ และลำดับ ๓ การศึกษา

ง. วิชาที่นักเรียนหญิงเลือกเป็นลำดับที่ ๑๖ คือ เทคนิค ลำดับที่ ๑๕ คือ สถาปัตยกรรมศาสตร์

๓. ลำดับค่านิยมในการเลือกวิชาของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีสหสัมพันธ์ หรือความแปรผันร่วมกันน้อยที่สุด ($r = .๑๕๒$)

๔. ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

ตอน ๓

๑. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษามีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา รัฐศาสตร์ รองลงมา คือ นิติศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนค่านิยมต่ำสุด (ลำดับที่ ๑๖) ได้แก่ วิชา สถาปัตยกรรม

๒. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาปานกลางมีค่านิยมสูงสุดเป็นลำดับที่ ๑ ต่อ วิชา รัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๒ และเกษตรศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๓ ส่วนค่านิยมต่ำสุดได้แก่ วิชา ศิลปการ

๓. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง มีค่านิยมสูงสุดเป็นลำดับที่ ๑ ต่อวิชา แพทย์ศาสตร์ และลำดับที่ ๒, ๓ ต่อวิชา วิศวกรรมศาสตร์ และรัฐศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนค่านิยมลำดับที่ ๑๖ หรือลำดับสุดท้าย ได้แก่ วิชา ศิลปการ

๔. ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่างกัน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

ตอน ๔

๑. นักเรียนที่บิดามีชีวิตอยู่มีค่านิยมสูงสุดเป็นลำดับที่ ๑ ต่อวิชา รัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๒ และเกษตรศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๓ และมีค่านิยมต่ำสุดต่อวิชา ศิลปการ

๒. นักเรียนที่บิดาถึงแก่กรรมมีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา นิติศาสตร์ รองลงมาคือ รัฐศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ ตามลำดับ และมีค่านิยมต่ำสุดต่อวิชา ศิลปการ

๓. ลำดับค่านิยมในการเลือกวิชาของนักเรียนที่บิดามีชีวิตอยู่ และนักเรียนที่บิดาถึงแก่กรรม มีสหสัมพันธ์หรือความแปรผันร่วมกันมาก ($r = .๘๕๕$)

๔. ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่บิดามีชีวิตอยู่ และถึงแก่กรรมไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

ตอน ๕

๑. นักเรียนที่มารดาบิดามีชีวิตอยู่มีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา รัฐศาสตร์ ลำดับที่ ๒ นิติศาสตร์ และลำดับที่ ๓ เกษตรศาสตร์ และมีค่านิยมต่ำสุดต่อวิชา ศิลปากร

๒. นักเรียนที่มารดาถึงแก่กรรมมีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา รัฐศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ เกษตรศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๒ และเศรษฐศาสตร์เป็นลำดับที่ ๓ และมีค่านิยมต่ำสุด (ลำดับที่ ๑๖) ต่อวิชา สถาปัตยกรรมศาสตร์

๓. ลำดับค่านิยมในการเลือกวิชาของนักเรียนที่มารดาบิดามีชีวิตอยู่ และถึงแก่กรรมมีสหสัมพันธ์หรือความแปรผันร่วมกันมาก ($r = .๗๓$)

๔. ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มารดาบิดามีชีวิตอยู่และถึงแก่กรรม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

ตอน ๖

๑. นักเรียนที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน บิดามารดาหย่าร้าง และบิดามารดาแยกกันอยู่ มีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา รัฐศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ นิติศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๒ และเกษตรศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๓ และมีค่านิยมต่ำสุด (ลำดับที่ ๑๖) ต่อวิชา ศิลปากร เหมือนกันทั้ง ๓ กลุ่ม

๒. ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน หย่าร้าง และแยกกันอยู่ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

ตอน ๗

๑. นักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาต่ำมาก มีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา รัฐศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ เกษตรศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๒ และนิติศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๓

๒. นักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาต่ำ ปานกลาง และสูง มีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา รัฐศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ นิติศาสตร์ลำดับที่ ๒ และเกษตรศาสตร์ลำดับที่ ๓ เหมือนกันทั้ง ๓ กลุ่ม

๓. นักเรียนที่บิณฑามัธยมศึกษาต่ำมาก ต่ำ ปานกลาง และสูง มีค่านิยมต่ำสุด (ลำดับที่ ๑๖) ต่อวิชา ศิลปากร เหมือนกันทั้ง ๔ กลุ่ม

๔. ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่บิณฑามัธยมศึกษาต่างกัน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

ตอนที่ ๔

๑. นักเรียนที่มารดาบิณฑามัธยมศึกษาต่ำมาก ต่ำ และปานกลาง มีค่านิยมสูงสุดต่อ วิชาวิทยาศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ นิติศาสตร์ ลำดับที่ ๒ และเกษตรศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๓ เหมือนกันทั้ง ๓ กลุ่ม

๒. นักเรียนที่มารดาบิณฑามัธยมศึกษาสูง มีค่านิยมสูงสุดต่อวิชานิติศาสตร์ แพทยศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ เป็นลำดับ ๑, ๒, ๓ ตามลำดับ

๓. นักเรียนที่มารดาบิณฑามัธยมศึกษาต่ำมาก ต่ำ ปานกลาง และสูง มีค่านิยมต่ำสุด (ลำดับที่ ๑๖) ต่อวิชา ศิลปากร เหมือนกันทั้ง ๔ กลุ่ม

๔. ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มารดาบิณฑามัธยมศึกษาต่างกัน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

ตอนที่ ๕

๑. นักเรียนที่บิดาบิณฑามัธยมศึกษาสูงกว่ามารดา และนักเรียนที่บิดามารดาบิณฑามัธยมศึกษาเท่ากัน ต่างก็มีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา วิทยาศาสตร์ ลำดับที่ ๒ นิติศาสตร์ และลำดับที่ ๓ เกษตรศาสตร์ เหมือนกัน

๒. นักเรียนที่มารดาบิณฑามัธยมศึกษาสูงกว่าบิดา มีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา วิทยาศาสตร์ ลำดับ ๒ นิติศาสตร์ และลำดับ ๓ แพทยศาสตร์

๓. นักเรียนทั้งสามกลุ่มมีค่านิยมต่ำสุด (ลำดับที่ ๑๖) ต่อวิชา ศิลปากร

๔. ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่ระดับการศึกษาของบิดาสูงกว่ามารดา หรือ ระดับการศึกษาของมารดาสูงกว่าบิดา หรือระดับการศึกษาเท่ากัน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

ถอน ๑๐

๑. นักเรียนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตเทศบาล มีค่านิยมสูงสุดเป็นลำดับที่ ๑ ต่อวิชา รัฐศาสตร์ ลำดับที่ ๒ นิติศาสตร์ และลำดับที่ ๓ แพทยศาสตร์
๒. นักเรียนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตสุขาภิบาล มีค่านิยมสูงสุดเป็นลำดับที่ ๑ ต่อวิชา รัฐศาสตร์ ลำดับที่ ๒ นิติศาสตร์ และลำดับที่ ๓ เกษตรศาสตร์
๓. นักเรียนที่มีภูมิลำเนาอยู่นอกเขตเทศบาลหรือสุขาภิบาล มีค่านิยมสูงสุดเป็นลำดับที่ ๑ ต่อวิชา รัฐศาสตร์ ลำดับที่ ๒ เกษตรศาสตร์ และลำดับที่ ๓ นิติศาสตร์
๔. ทั้งสามกลุ่มมีค่านิยมต่ำสุด (ลำดับที่ ๑๖) ต่อวิชา ศิลปากร
๕. ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกัน ไม่มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยครั้งนี้เป็นที่น่าสังเกตว่า วิชาใด ๆ ก็ตามที่มีนักเรียนเลือกเรียนนั้น มักจะเป็นวิชาที่เป็นที่นิยมของประชาชน เป็นวิชาที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับเกียรติยศชื่อเสียง และความร่ำรวย ตลอดจนถึงความก้าวหน้าในอาชีพ โดยมิได้คำนึงถึงระดับสติปัญญา ความสนใจ และความสามารถ และด้วยเหตุนี้ก็เป็นได้ นักเรียนเป็นจำนวนมากจึงต้องได้รับความผิดหวัง บางคนก็ไม่สามารถผ่านการสอบแข่งขัน ดัดเลือก ได้ บางคนสอบเข้าไปได้แล้วก็ยังสอบตก จนถึงต้องออกจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันต่าง ๆ ก็มีไม่น้อย ทั้งนี้เพราะนักเรียนมีค่านิยมสูงต่อวิชาที่มีลักษณะดังกล่าวกว่า และมุ่งหวังที่จะเรียนวิชานั้น ๆ โดยมิได้พิจารณาถึงสภาพความเป็นจริงของตน เพื่อที่จะช่วยให้ นักเรียนมีค่านิยมต่อวิชาใด ๆ อย่างถูกต้องตรงสภาพความเป็นจริง โรงเรียนควรคำนึง การช่วยเหลือนักเรียนโดยการจัดตั้ง

บริการแนะแนวขึ้นในโรงเรียน โดยครูใหญ่หรืออาจารย์ใหญ่เป็นผู้สนับสนุนให้ความร่วมมือ และต้องถือว่าบริการแนะแนวนี้เป็นงานสำคัญส่วนหนึ่งของการให้การศึกษาแก่นักเรียนที่จำเป็นที่สุด บริการแนะแนวที่โรงเรียนควรจัดขึ้นเพื่อช่วยเหลือนักเรียนให้มีคามนิยมทางการศึกษา ที่ถูกต้องและเหมาะสมยิ่งขึ้น คือ

๑. บริการให้คำปรึกษา ผลการวิจัยแสดงว่า นักเรียนมีค่านิยมต่อวิชาที่กำลังเป็นที่ยกย่องของสังคม มีรายได้ดี มีอิสระในการทำงาน มีเกียรติ นักเรียนจะเลือกเรียนวิชา โดยถือเอาค่านิยมของเกียรติยศ ชื่อเสียง และรายได้ เป็นสำคัญ ดังนั้น เพื่อช่วยให้นักเรียนได้เข้าใจและยอมรับตนเองเกี่ยวกับ ความถนัด ความสามารถของตนเอง จึงต้องใช้บริการให้คำปรึกษาเข้าช่วยเหลือ เพราะการให้คำปรึกษาจะช่วยให้นักเรียนได้เข้าใจตนเองที่ขึ้นวางค่านิยมของตนได้ถูกต้องยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะช่วยให้นักเรียนได้สำรวจตนเองเกี่ยวกับระดับสติปัญญา ความพากเพียรพยายาม สุขภาพ ระดับความรู้ ความสามารถในการเรียน ความสนใจและความมุ่งมั่นเกี่ยวกับอาชีพในอนาคต ความถนัดหรือความสามารถพิเศษนิสัยและบุคลิกภาพ ทุนทรัพย์ในการศึกษา และสิ่งสนับสนุนอย่างอื่นที่จะช่วยในการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยประสบความสำเร็จ เป็นต้น ในการจัดบริการให้คำปรึกษา ทางโรงเรียนควรจัดทำในสิ่งต่อไปนี้

๑.๑ ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับทางด้านการเรียนแก่นักเรียน โดยอาจจะจัดเป็นกลุ่มหรือรายบุคคลก็ได้ ผู้ให้คำปรึกษาควรจะเน้นถึงค่านิยมที่เกี่ยวกับการศึกษา ให้นักเรียนได้เข้าใจและยอมรับว่าความสนใจ ความถนัด และความสามารถของตนเป็นค่านิยมที่ตนควรจะต้องเป็นหลักสำคัญในการเลือกเรียนวิชา

๑.๒ ขอความร่วมมือจากคณะครูในโรงเรียนให้ใช้เวลาในการอบรมสั่งสอนในห้องเรียนควบคู่ไปด้วย เพราะการให้การศึกษานั้นเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยในการเปลี่ยนค่านิยม

๑.๓ เชิญผู้ปกครองมาพบปะสนทนากับครูอาจารย์ และเจ้าหน้าที่แนะแนวบ้างเป็นครั้งคราวตามควรแก่โอกาส เพื่อแลกเปลี่ยนทัศนะ วิธีการนี้จะเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้

ผู้ปกครองมีค่านิยมที่ถูกต้อง เกี่ยวกับการ เลือกรับการศึกษา และ เลือกรับอาชีพ ซึ่งจะ เป็นแนวทางที่จะ ช่วยให้นักเรียนได้วาง ค่านิยมที่ถูกต้องไว้อย่าง

๒. บริการสนเทศเกี่ยวกับการอาชีพและการศึกษาต่อ เพื่อช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ เกี่ยวกับการอาชีพต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง รู้ว่าแต่ละอาชีพต้องการผู้มีความสามารถอย่างไร ต้องปฏิบัติงานอย่างไร บริการสนเทศเกี่ยวกับอาชีพจะ ช่วยให้นักเรียนได้รู้เกี่ยวกับวิชาชีพ แต่ละแขนงและคุณลักษณะ ตลอดจนความถนัดพิเศษของผู้ที่ต้องการจะศึกษา นักเรียนส่วนใหญ่ รวมทั้งผู้ปกครองมักจะคิดว่า เรื่องของการประกอบอาชีพควร จะคิดเมื่อเรียนแล้วเสร็จ แต่ใน สภาพปัจจุบัน ซึ่งทุกคนจะต้องพยายามแข่งขันกันทำงาน เพื่อเศรษฐกิจและความก้าวหน้าของตน ดังนั้น จึงจำเป็นต้องนำเอาเรื่องแนวที่จะประกอบอาชีพมาพิจารณากันเสียก่อนที่จะสอบเข้า สถาบันอุดมศึกษา บริการสนเทศจะ ช่วยให้นักเรียนได้ทราบถึงการ เลือกเรียนวิชา การเข้าเรียน ในสถาบันต่าง ๆ นักเรียนจะได้ทราบถึงชีวิตสังคมและการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา เช่น นักเรียนได้รู้วิธีการ เรียนในสถาบันอุดมศึกษาของแต่ละแห่ง การสังคม และกิจกรรมต่าง ๆ ใน มหาวิทยาลัย การปรับตัว รายละเอียดต่าง ๆ เหล่านี้ ช่วยให้นักเรียนได้ทราบเพื่อการ เตรียมตัว และเปรียบเทียบ เพื่อที่จะได้จัดวางค่านิยมของตนได้ถูกต้องยิ่งขึ้น เพื่อช่วยให้การจัดบริการ เสนอเทศได้ผลดียิ่งขึ้น โรงเรียนควรดำเนินการดังนี้

๒.๑ จัดบริการสนเทศทางการศึกษาและอาชีพ ภายในห้องที่เป็นศูนย์บริการสนเทศ ควรมีป้ายนิเทศแสดง เรื่องราวหรือรูปภาพเกี่ยวกับงานอาชีพต่าง ๆ อยู่เสมอ และควรจะได้ อธิบายถึงลักษณะต่าง ๆ ของงานไว้อย่างละเอียด เช่น ลักษณะของงาน ปัญหาต่าง ๆ ที่จะต้อง ประสบ ความสัมพันธ์กับอาชีพอื่น กฎหมายหรือข้อบังคับ รายได้ ความก้าวหน้า ในการจัดสิ่ง ต่าง ๆ ดังกล่าวนั้น ควรจะจัดแบ่งให้นักเรียนเปลี่ยนเวรกัน เพื่อทุกคนจะได้ให้ความสนใจ ต่อสิ่งที่เขาได้ร่วมทำขึ้น

๒.๒ จัดหาเอกสาร หนังสือ และสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการศึกษาและอาชีพ เช่น รายละเอียดเกี่ยวกับสถานศึกษา วิชาต่าง ๆ ระเบียบการของสถาบันต่าง ๆ รายละเอียด เกี่ยวกับอาชีพ สิ่งพิมพ์หรือเอกสารดังกล่าวนั้น จะต้องถูกต้องและทันสมัยที่สุด ความเป็นปัจจุบัน

๒.๓ จัดเชิงวิทยากรที่ทรงคุณวุฒิ หรือผู้แทนจากสถาบันต่าง ๆ มาอภิปรายเกี่ยวกับการศึกษา และอาชีพ ตลอดจนปัญหาต่าง ๆ ทั้งนี้เพื่อจะช่วยให้นักเรียนได้สำรวจตนเอง ซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนได้เปลี่ยนค่านิยมทางการเรียน โดยเลือกเรียนให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงยิ่งขึ้น

๒.๔ จัดฉายภาพยนตร์เกี่ยวกับการเรียนในสถาบันต่าง ๆ เพื่อช่วยให้นักเรียนได้มองเห็นภาพการเรียนในสถาบันต่าง ๆ ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนเปลี่ยนแนวค่านิยมของตน

๒.๕ ให้อุปการะของนักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางโรงเรียนได้จัดขึ้น ทั้งนี้ เพื่อช่วยให้อุปการะได้เข้าใจและรับรู้เกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ที่ขึ้น ซึ่งจะเป็นหนทางหนึ่งที่จะช่วยปลูกฝังค่านิยมทางการศึกษาให้นักเรียนได้ถูกต้องยิ่งขึ้น เพราะอุปการะยังคงมีอิทธิพลต่อค่านิยมของนักเรียนอยู่บ้าง

๓. บริการทดสอบ การทดสอบจำเป็นต่อการแนะแนวมมาก เพราะจะช่วยให้ครูและนักเรียนได้ทราบความถนัดและความสนใจของตน บริการแนะแนวควรจะได้จัดหาข้อทดสอบความถนัดและความสนใจไว้บริการทดสอบให้แก่ นักเรียน เพื่อนักเรียนจะได้รู้และยอมรับตนเองมากขึ้น ซึ่งจะเป็นส่วนที่ช่วยให้นักเรียนวางค่านิยมทางการศึกษาที่ถูกต้องและสามารถเลือกเรียนได้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของตน

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

นักเรียนจะเลือกเรียนในวิชาชีพที่กำลังเป็นที่นิยมและต้องการกันมาก เช่น วิชา รัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ เกษตรศาสตร์ แพทยศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ เพราะเป็นที่พิสูจน์ได้ว่า เรียนจบแล้วมีงานทำ มีรายได้สูง ซึ่งความจริงก็เป็นผลดีแก่ตัวผู้เรียน และก็อาจจะเป็นผลดีแก่ประเทศชาติด้วย ถ้าเพียงแต่ว่าความนิยมนั้นจะไม่ทำให้ทุกคนที่เรียนดีที่สุภาพกันไปเลือกเรียนวิชาเหล่านี้เสียหมด และไม่มีคนที่เรียนดี ๆ ไปเรียนวิชาอื่นซึ่งประเทศชาติก็ต้องการเหมือนกัน นักเรียนอาจจะไม่เข้าใจความสำคัญของแต่ละวิชาดีพอว่าแต่ละวิชาต่างก็เป็นประโยชน์ต่อเยาวชนและประเทศชาติเท่าเทียมกัน ดังนั้นในการเลือกเรียนวิชาต่าง ๆ จึงควรให้นักเรียนได้คำนึงถึงประโยชน์ของประเทศชาติเป็นส่วนรวมนอกเหนือจาก

มุ่งรายได้แต่ประการเดียว ผู้บริหารจึงควรได้พิจารณาคำเนิการ ดังนี้

๑. สำนวญความตองการของประเทศว่า วิชาต่าง ๆ ที่นักเรียนมีค่านิยมในลำดับสูง ๆ นั้น เป็นที่ตองการของประเทศมากน้อยเพียงใด ถ้าวิชาใดเป็นที่ตองการก็สนับสนุนโดยวิธีการขยายสถานศึกษาหรือจัดตั้งเพิ่มขึ้น เพื่อให้มีปริมาณนักเรียนเข้าเรียนได้มากขึ้น ถ้าวิชาใดที่มีจำนวนผู้สำเร็จพอกับความตองการแล้วก็ไม่จำเป็นต้องขยาย แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาสภาพบ้านเมืองที่กำลังอยู่ในระยะกำลังพัฒนาเช่นนี้ แขนงวิชาที่เกี่ยวกับการพัฒนา จึงเป็นที่ตองการมาก เช่น เกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ แพทยศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ การศึกษา เป็นต้น

๒. วิชาศิลปากร และสถาปัตยกรรมศาสตร์ นักเรียนจะมีค่านิยมต่ำสุด ดังนั้น ผู้บริหารควรได้พิจารณาวิชาเหล่านี้บ้าง แม้ว่าสภาพตามความจริงแล้ว วิชาทั้ง ๒ แขนงนี้ต่างก็มีจำนวนผู้เข้าเรียนกันมากจนตองมีการแข่งขันและสอบคัดเลือกเช่นกัน แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อนักเรียนมีค่านิยมต่ำต่อวิชาเหล่านี้ จึงอาจพิจารณาในแง่หนึ่งได้ว่า นักเรียนเข้าเรียนแขนงอื่นไม่ไหว จึงเลือกเรียนแขนงนี้เพราะถึงอย่างไรก็ได้รับปริญญาเช่นกัน ดังนั้นจึงอาจจะมีนักเรียนที่เรียนสาขาวิชาเหล่านี้โดยที่ตนเองมีค่านิยมต่ำ ผู้บริหารจึงควรพิจารณา โดยการประชาสัมพันธ์ให้วิชาเหล่านี้เป็นที่ยอมรับของคนทั่วไป ให้นักเรียนเห็นคุณค่าและความสำคัญของวิชา

๓. จัดโรงเรียนทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายเป็นโรงเรียนมัธยมแบบประสม เพราะโรงเรียนมัธยมแบบประสม เป็นสถานศึกษาที่ส่งเสริมให้นักเรียนทุกคนได้ศึกษาเล่าเรียนตามความถนัด และความสามารถ ฉะนั้นจึงจัดหลักสูตรให้นักเรียนทุกคนได้ทดลองเรียนวิชาชีพแขนงต่าง ๆ เพื่อสำรวญความถนัด ความสามารถ และความสนใจของตน ซึ่งจะเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้นักเรียนเลือกเรียนได้ถูกต้อง เหมาะสม และตรงกับความป็นจริงมากขึ้น โรงเรียนมัธยมแบบประสมจะแก้ปัญหาให้นักเรียนมุ่งเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยได้เป็นอย่างดี

๔. ให้ความสำคัญของการแนะแนว โดยจัดให้มีครูแนะแนวและอุปกรณ์ต่าง ๆ อย่างเพียงพอ

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ทำการวิจัยต่อไป

๑. ควรศึกษาองค์ประกอบอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียน
ทั้งนี้ เพื่อจะได้ศึกษาว่า มีองค์ประกอบอื่นใดบ้างที่ทำให้นักเรียนมีค่านิยมต่อวิชาต่าง ๆ
๒. ควรทำการศึกษาค้นคว้าเรื่องเดียวกันนี้ กับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ ๓ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยบ้าง ทั้งนี้ เพื่อจะได้นำมาเปรียบเทียบ
๓. ควรจะศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้อีก แต่จะต้องให้ผู้ปกครองของนักเรียนมีส่วน
เกี่ยวข้องด้วย ทั้งนี้ เพื่อจะได้ทราบว่า ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนและของผู้ปกครอง
มีความแตกต่างหรือสัมพันธ์กันเพียงใด
๔. ควรจะได้ศึกษาเกี่ยวกับค่านิยมทางอาชีพของนักเรียนควบคู่ไปด้วย
๕. แบบสอบถามเกี่ยวกับวิชาต่าง ๆ ควรเพิ่มให้มีวิชาอื่น ๆ อีก เช่น เกี่ยวกับการทหาร ตำรวจ เป็นต้น
๖. เพื่อที่จะให้ผลการวิจัยเป็นที่เชื่อถือได้ยิ่งขึ้น จำนวนกลุ่มตัวอย่างควรมี
จำนวนเพิ่มมากขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- เกตุร ลิมทอง "การจัดงบประมาณการศึกษา" การวางแผนการศึกษา กองวางแผนการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๑๒, ๒๔๓ หน้า.
- เฉลิมชัย อุบลพงศ์ การศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเลือกเรียนต่อของนักเรียน ม.ศ.๓ และบทบาทของโรงเรียนในการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมในจังหวัดชัยนาท วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๑, ๑๐๔ หน้า.
- ฐิติน จุลทรัพย์ การสำรวจความต้องการในการศึกษาต่อของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๘, ๖๑ หน้า.
- เทอดศักดิ์ รัตนดี การสำรวจความต้องการในการศึกษาต่อของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดนครสวรรค์ วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๗, ๘๔ หน้า.
- ทวีชัย ชัยจิรนาถกุล การศึกษารายละเอียดประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกเรียนวิชาสายสามัญ และสายอาชีพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ปีการศึกษา ๒๕๑๒ วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๓, ๑๘๐ หน้า.
- จำรง บัวศรี คร. "มิติใหม่ของการศึกษา" ป.ศ.ร. โรงพิมพ์คุรุสภา พระสุเมรุ พระนคร ๒๕๑๑, ๑๗๐ หน้า.
- บุญถิ่น อัตถากร และ รัตนา คັນบุญเค็ก คร. การเตรียมครู เอกสารการประชุมทางวิชาการของสมาคมการศึกษาแห่งประเทศไทย ๒๕๑๓, ฉบับโรเนียว, • ๑๗๒ หน้า

เผยแพร่งการศึกษา, กอง กระทรวงศึกษาธิการ "การเตรียมตัวเพื่อศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษา"
คู่มือเล่มจิ๋ว โรงพิมพ์สงเสริมอาชีพ ถนนบำรุงเมือง พระนคร ๒๕๐๔, ๓๙ หน้า.

ฝ่ายวางแผน กรมวิสามัญศึกษา จำนวนนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล กรมวิสามัญศึกษา
ปีการศึกษา ๒๕๑๓, ๓๔ หน้า พิมพ์โรเนียว.

เพ็ญใจ พึ่งพระเกียรติ การสำรวจความสนใจของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย วิทยานิพนธ์
 ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๐, ๖๓ หน้า.

ไพฑูรย์ สีนลารัตน์ "การศึกษากับสังคมไทยในปัจจุบัน" วิทยาลัยครูอาชีวศึกษา ๔(๓๐) : ๑
 เมษายน ๒๕๑๒, ๘๓ หน้า.

วิญญู สาร ความสำเร็จในการศึกษาชั้นมหาวิทยาลัย เปรียบเทียบกับการศึกษาชั้น
เตรียมอุดมศึกษา ของนิสิตระดับปริญญาตรีที่ออกจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา
๒๕๕๕ - ๒๕๐๓ ๒๕๖ หน้า.

ลลิตา สุวรรณรัตน์ แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพ และความมั่นใจที่จะออกไปประกอบอาชีพ
ของนักเรียนในโรงเรียนประเภทการช่างอุตสาหกรรม วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
 วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๒, ๑๑๗ หน้า.

วงเดือน บุทวงศ์ ความต้องการศึกษาต่อของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดนครปฐม
ปีการศึกษา ๒๕๑๑ วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์-
 มหาวิทยาลัย ๒๕๑๑, ๘๑ หน้า.

วิไลลักษณ์ เดือนเพ็ญศรี การสำรวจความต้องการในการศึกษาต่อของนักเรียนมัธยมศึกษา
ปีที่ ๕ จังหวัดนนทบุรี วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์-
 มหาวิทยาลัย ๒๕๑๐, ๔๕ หน้า.

สภาการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน ข้อเสนอแนะบางประการสำหรับผู้สมัครสอบคัดเลือก
เข้าสถาบันการศึกษา ระดับอุดมศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๑๓ - ๒๕๑๔ โรงพิมพ์
ประเสริฐศิริ พระนคร ๒๕๑๒, ๑๕ หน้า.

สมทรง ศรีตลาดัน ทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ที่มีต่อการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา
วิทยานิพนธ์ คุรุศาสตรบัณฑิต คณะคุรุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๘,
๕๖ หน้า.

สมพงษ์ มั่นระวัง การศึกษาแนวโน้มของการเลือกเรียนต่อสายสามัญและสายอาชีพของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จังหวัดสุโขทัย ปีการศึกษา ๒๕๑๒ ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๓, ๑๖๑ หน้า.

สุคใจ เหล่าสุนทร ดร. วิชาอาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษา วิทยานิพนธ์เพื่อเลื่อนเป็น
ศาสตราจารย์วิทยาลัยวิชาการศึกษา ๒๕๐๕, ๗๗ หน้า.

/ สุคใจ เหล่าสุนทร ดร. "ลักษณะของเขตและกรณีการวิจัยของวิชาการศึกษา" จุลสารวิจัย
สังคมศาสตร์ สำนักงานสภาวิจัยแห่งชาติ, ๒๕๐๖ ๗๒ หน้า.

Angel, Mary., "The Stability of the Self - Concept in Adolescence,"
University Microfilms. Number of Words 526, August, 1956.

✓ Beech, Paul Robert., "Value Systems, Attitudes and Interpersonal
Attraction," Dissertation Abstracts, 28 : 1125, September,
1967.

Cochran, John Robert., "The Relationship of the Self - Concept to
School Motivation and Level of Occupational Aspiration,"
Dissertation Abstracts, 29 (9) : 2958, March, 1969.

Cook, Walter Roy., "Factor Associated with Occupational Choices of
Young Man," Dissertation Abstracts, 28 (2) : 799, August,
1967.

Dobbins, Loy Henderson., "Educational and Occupational Aspirations
and Expectations of High School Senior Boys in Five Louisiana
Parishes," Dissertation Abstracts, 29 (9) : 2958, March,
1969.

- Eaddy, Vanik Silas., "The Influence of Selected Factors on the Vocational Choices of Vocational Agricultural Students in Louisiana," Dissertation Abstracts, 29 (9) : 2958 - 2959, March, 1969.
- Ezell, Lonnie B., and Tate, Henry H., "High School Students Look to the Future" The Journal of Educational Research, 49 : 217 - 222, November, 1955.
- Garrett, Henry E., Statistics in Psychology and Education, Longmans Green and Co., New York, 1961, 478 pp.
- ✓ Garrett, Henry E., General Psychology, American Book Company New York, 1961, 649 pp.
- Garrison, Karl C., and Gray, J. Stanley., Educational Psychology New York, Appleton, 1964, 544 pp.
- Graham, Henry M., Some Change in Thai Family Life, Institute of Public Administration Thammasat University Bangkok Thailand, 61 pp.
- Gibbons, Warren D., and Paul R. Lohnes., "Shift in Adolescents' Vocational Values," The Personnel and Guidance Journal, 44 : 248 - 252, November, 1965.
- Harbison, Frederick, and Myers, Charles A., Education Manpower and Economic Growth, New York, McGraw - Hill Book Company, Inc., 1964.
- Hatch, N. Raymond., and Jotikasthira, Ampar., Vocational Counseling in Secondary Education, Thai Watana Pamch, Bangkok, 1966.
- Larson, Lewis Wayne., "The Relationship between Values and Educational Choices of High School Students," Dissertation Abstracts, 29 : 685, June 1965.
- Moore, Milton Robert., "Value Change Among Junior College Students," Dissertation Abstracts, 29 : 126, January, 1968.
- Perrone, Phillip A., "Values and Occupational Preferences of Junior High School Girls," The Personnel and Guidance Journal, 44 : 254 - 257, November, 1965.
- Ritter, Edith Carolyn., "American College Student Values. Their Relationships to Selected Personal and Academic Variables," Dissertation Abstracts, 29 : 2806, February, 1969.

- Schubert, David Joe., "Impact of Selected College on Student's Values," Dissertation Abstracts, 28 : 91, July, 1967.
- Seeder, F.I., "College Achievement of Lower Group Secondary School Students," Journal of Education Research, 31 : 497 - 505, 1938.
- Sewell, W.H., A.O. Haller and M.A. Straus, "Social Status and Educational and Occupational Aspiration, American Sociological Review, 22 : 67 - 73 August, 1957.
- Stephenson, R.M., "Occupational Aspiration and Plans of 443 Ninth Graders," The Journal of Educational Research, 49: 27 - 35, September, 1955.
- Super, E. Donald., The Psychology of Careers, Harper and Brothers, New York, 1957, 362 pp.
- UNESCO, United Nations, No. 40, Estimating Future School Enrolment in Developing Countries, France : Workshop of the United Nations Educational Scientific and Cultural Organization, 1966.
- Walker, M. Helen., Joseph Lev., Statistical Inference, Holt, Rinehart and Winston, Inc. U.S.A. 1953, 510 pp.
- Weigand, G., "Goal Aspiration and Academic Success," Personal and Guidance Journal, 31 : 458 - 461, 1953.
- Weitz, H., Clarke, M., and Jone, O., "The Relationships Between Choice of a Major field of Study and Academic Preparation and Performance," Educational and Psychological Measurement, 15 : 28 - 38, 1955.

ពាក្យដេញដោល

วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร พระนคร

สวัสดี นักเรียนที่รัก

แบบสอบถามชุดนี้ เป็นแบบสอบถามที่ต้องการทราบค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียน
ชั้น ม.ศ.๕ คือ ต้องการทราบว่า เมื่อนักเรียนเรียนจบชั้น ม.ศ.๕ แล้ว นักเรียนชอบเรียนสาขา
วิชาใดมากที่สุดตามลำดับ ในแบบสอบถามชุดนี้ แบ่งเป็น ๓ ตอน ตอนที่ ๑ จะสอบถามเกี่ยวกับ
รายละเอียดส่วนตัวของนักเรียน ตอนที่ ๒ เป็นคำชี้แจงและรายชื่อวิชาต่าง ๆ รวม ๑๖ วิชา ที่นำ
มาให้ให้นักเรียนเลือก ส่วนตอนที่ ๓ นั้น เป็นช่องตารางที่นักเรียนนามาหมายเลขวิชาต่าง ๆ ตามลำดับ
ความต้องการของนักเรียนมาลงไว้ คณะผู้วิจัยขอรับรองว่า แบบสอบถามนี้จะไม่เป็นผลกระทบ
กระเทือนต่อนักเรียนแต่ประการใด และผู้วิจัยจะเก็บไว้เป็นความลับ แต่กลับจะเป็นผลประโยชน์ต่อ
การจัดการศึกษาของประเทศชาติในอนาคต ดังนั้น จึงขอให้นักเรียนที่รักได้ตอบแบบสอบถามนี้อย่าง
ถูกต้องตามความเป็นจริง คณะผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า นักเรียนที่รักจะให้ความร่วมมือด้วยดี
ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้.

นายสมุท อนุชาต

นิสิตปริญญาโท สาขาการแนะแนว

ไพโรจน์ หวังใจดี

หอยงุทธ สีแดง

น.ศ. กุศล ภูมิประวิทย์

นิสิตปริญญาโท สาขาบริหารการศึกษา

ตอนที่ ๑ -

โปรดเติมข้อความลงในช่องว่าง และเขียน ✓ ลงใน ☐ ให้ตรงกับความเป็นจริง๑. โรงเรียน ☒ จังหวัด. ☒๒. เพศ ชาย ☐ หญิง ☐๓. เมื่อสำเร็จการศึกษาชั้น ม.ศ. ๓ สอบได้คะแนนร้อยละ ☐ - ☐
 ๐ - ๒๕ (น้อยกว่า) ๒๕ - ๕๐ (เฉลี่ย) ๕๐ - ๗๕ (ดี) ๗๕ - ๑๐๐ (ดีมาก)

๕๐ - ๕๔	☐	๗๕ - ๗๙	☐	๐ - ๑.๙
๕๕ - ๕๙	☐	๘๐ - ๘๔	☐	๒.๐๐ - ๒.๙
๖๐ - ๖๔	☐	๘๕ - ๘๙	☐	๓.๐๐ - ๔.๐๐
๖๕ - ๖๙	☐	๙๐ - ๙๔	☐	
๗๐ - ๗๔	☐	๙๕ - ๙๙	☐	

๔. ขณะนี้บิดาของท่าน มีชีวิตอยู่ ☐ ถึงแก่กรรม ☐

มารดาของท่าน มีชีวิตอยู่ ☐ - - - ถึงแก่กรรม ☐

๕. บิดามารดาของท่าน - อยู่ด้วยกัน ☐ - หย่าร้าง - - - แยกกันอยู่ ☐

๖. บิดามารดาของท่านสำเร็จการศึกษาชั้น

ต่ำกว่า ป.๔	☐	บิดา	☐	มารดา	☐
ป.๔	☐				
ต่ำกว่า ม.๖ (ม.ศ.๓)	☐				
ม.๖ (ม.ศ.๓)	☐				
ม.๘ (ม.ศ.๕) หรือเทียบเท่า	☐				
อนุปริญญา หรือเทียบเท่า	☐				
ปริญญาตรี	☐				
สูงกว่าปริญญาตรี	☐				

๗. ครอบครัวของท่านทั้งบ้านเรือนอยู่ในเขตเทศบาล ☐ในเขตสุขาภิบาล ☒นอกเขตเทศบาล และสุขาภิบาล ☐

ตอนที่ ๒

คำชี้แจง

โปรดอ่านรายชื่อวิชาต่าง ๆ ทั้ง ๑๖ วิชา ในหน้าถัดไปอย่างละเอียด แล้วปฏิบัติตามคำชี้แจงข้างล่างนี้ทีละข้อ อย่างระมัดระวัง

๑. วิชาใดที่ท่านอยากเรียนมากที่สุด ให้นำหมายเลขหน้าวิชานั้น เขียนลงใน ☐ แถวที่ ๑
๒. ชีคชื่อวิชาที่เลือกไว้แล้ว ในข้อที่ ๑ ออก เพื่อกันมิให้สับสนภายหลัง
๓. วิชาใดที่ท่านอยากเรียนเท่า ๆ กัน ๒ วิชา แค่อยากเรียนน้อยกว่าวิชาที่เลือกไว้แล้ว ให้นำหมายเลขหน้าวิชาทั้งสองนั้นเขียนลงใน ☐ แถวที่ ๒ แล้วชีควิชาทั้งสองออก
๔. ขอให้ท่านพิจารณาเลือกวิชาที่ท่านอยากเรียนเท่า ๆ กัน อีก ๓ วิชา แค่อยากเรียนรองลงมาจาก ๒ วิชา ที่ท่านเลือกไว้แล้วในแถวที่ ๒ นำหมายเลขหน้าวิชาทั้ง ๓ นั้น เขียนลงใน ☐ แถวที่ ๓ แล้วชีคชื่อวิชาที่เลือกแล้วออกไป

ขณะนี้ยังมีวิชาเหลือให้ท่านเลือกอีก ๑๐ วิชา ขอให้ท่านดำเนินการเลือก โดยเริ่มต้นจากวิชาที่ท่านอยากเรียนน้อยที่สุด ไปหาวิชาที่ท่านชอบมากขึ้น ตามลำดับ

๕. นำหมายเลขหน้าวิชาที่ท่านอยากเรียนน้อยที่สุด ๑ วิชา เขียนลงใน ☐ แถวที่ ๔ แล้วชีคชื่อวิชานั้นออก
๖. พิจารณาวิชาอีก ๒ วิชา ที่ท่านอยากเรียนเท่า ๆ กัน แค่อยากเรียนมากกว่าวิชาที่เลือกไว้แล้วในแถวที่ ๔ เพียงเล็กน้อย นำหมายเลขหน้าวิชาทั้งสองนั้น เขียนลงใน ☐ แถวที่ ๕ แล้วชีครายชื่อทั้งสองวิชาออก
๗. ขณะนี้เหลืออีก ๗ วิชา ให้ท่านเลือกวิชาที่ท่านอยากเรียนเท่า ๆ กัน ๓ วิชา แค่อยากเรียนมากกว่าวิชาที่ท่านเลือกไว้แล้วในแถวที่ ๕ นำหมายเลขหน้าวิชาทั้ง ๓ นั้น เขียนลงใน ☐ แถวที่ ๕ แล้วชีคชื่อวิชาทั้งสามออก
๘. ๔ วิชาสุดท้ายที่เหลือนี้ หมายความว่า เป็นวิชาที่ท่านอยากเรียนปานกลาง นำหมายเลขหน้าวิชาทั้ง ๔ นั้น เขียนลงใน ☐ แถวที่ ๕

ตอนที่ ๓ ✓

รายชื่อวิชาต่าง ๆ ที่นำมาให้ท่านเลือก

๑. การศึกษา หมายถึง ครุศาสตร์ ศิษศาสตร์ และการศึกษา ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายศิลปะ หรือ วิทยาศาสตร์ ลักษณะของวิชาที่เรียน มีดังนี้ วิชาสามัญ เป็นวิชาทางวิทยาศาสตร์ และ ศิลปะ เรียนในปีที่ ๑ และปีที่ ๒ วิชาเอก - โท เป็นวิชาที่ได้เลือกเรียนตามความถนัด และความสนใจ วิชาการศึกษา เป็นวิชาชีพที่ช่วย การเรียนการสอนเพื่อนำไปปฏิบัติในหน้าที่ครู เรียนตั้งแต่ชั้นปีที่ ๑ - ๔ แบ่งเป็นสาขาต่าง ๆ คือ สาขาประถมศึกษา มัธยมศึกษา และ พลศึกษา ระยะเวลาการศึกษา ใช้เวลา ๔ ปี ได้รับปริญญาตรี
๒. เกษตรศาสตร์ รวมถึงวิชาต่อไปนี้ วนศาสตร์ การประมง เกษตรศาสตร์ และสัตวแพทย์ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายวิทยาศาสตร์ ลักษณะของเนื้อหาวิชาที่เรียน ใน ๒ ปีแรก เรียนภาษาอังกฤษ วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และวิชาในคณะที่ตนเลือกไว้ เช่น วนศาสตร์ เรียน การจัด การป่าไม้ วิศวกรรมป่าไม้ เป็นต้น ส่วนอีก ๒ ปีหลัง เรียนวิชาเฉพาะตามคณะที่ตนเลือกไว้ ระยะเวลาศึกษา ๔ ปี ได้รับปริญญาตรี สำหรับสัตวแพทย์ นั้น ใช้เวลาเรียน ๖ ปี แบ่งออกเป็น ๒ ระยะ คือ ๒ ปีแรก เรียกว่า เตรียมสัตวแพทย์ เรียนร่วมกับคณะวิทยาศาสตร์ ส่วนอีก ๔ ปีหลัง แยกเรียนตามแผนกต่าง ๆ ที่ตนสนใจ ดังนี้ แผนกกายวิภาคของสัตว์ แผนกสรีรวิทยา ของสัตว์ แผนกเภสัชวิทยาของสัตว์ แผนกอายุรศาสตร์ของสัตว์ และแผนกสัตวศาสตร์ของสัตว์
๓. เทคนิค รวมถึงวิชาต่อไปนี้ ช่างยนต์ ช่างก่อสร้าง ช่างไฟฟ้า ช่างโลหะ ช่างสำรวจ ช่างภาพ และช่างอิเล็กทรอนิกส์ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายศิลปะ หรือ สายวิทยาศาสตร์ ลักษณะของ วิชาที่เรียน เรียนวิชาสามัญทั่วไป คือ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ วิชาเหล่านี้เรียนเพื่อเป็นพื้นฐาน แต่จะเรียนเน้นหนักในวิชาภาคทฤษฎี และปฏิบัติ ตามสาขาวิชาที่เลือกเรียน ระยะเวลาศึกษา ๓ ปี ได้รับประกาศนียบัตร เทคนิคชั้นสูง
๔. นิติศาสตร์ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายศิลปะ หรือ วิทยาศาสตร์ ลักษณะของเนื้อหาวิชาที่เรียน ใน ๑ ปีแรก เรียนวิชาประเภทศิลปศาสตร์ ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ อารยธรรม วิทยาศาสตร์ จิตวิทยา ประวัติศาสตร์ ปรัชญา และคณิตศาสตร์ และเรียนวิชาเฉพาะของคณะที่ เลือกไว้ ส่วนอีก ๓ ปีหลัง มุ่งเรียนวิชากฎหมายโดยตรง ระยะเวลาการศึกษา ๔ ปี ได้รับ ปริญญาตรี

๕. บริหารธุรกิจ รวมถึง วิชาการค้า การตลาด การบริหารธุรกิจ การเงิน และการธนาคาร การบัญชี และเลขานุการ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายศิลปะ หรือ สายวิทยาศาสตร์ ลักษณะการเรียน แยกตามแผนกวิชาที่คนเลือกเรียน ใช้เวลาศึกษา ๓ ปี ได้รับประกาศนียบัตรเทียบเท่าอนุปริญญา
๖. พาณิชยศาสตร์และการบัญชี ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายวิทยาศาสตร์ หรือศิลปะ ลักษณะของเนื้อหาวิชาที่เรียน ปีที่ ๑ และ ๒ เรียนวิชาพื้นฐานเหมือนกันหมด คือ วิชาการบัญชี เศรษฐศาสตร์ คณิตศาสตร์ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการพาณิชย์ กฎหมายทั่วไป จิตวิทยา ภาษาอังกฤษ และตรรกวิทยา ๒ ปีหลัง เรียนตามวิชาที่เลือก ได้แก่ พาณิชยศาสตร์ บัญชี วิชาการคำนวณ วิชาการคลังธุรกิจ วิชาการจัดการโรงแรม และวิชาสถิติ ระยะเวลาการศึกษา ๔ ปี ได้รับปริญญาตรี
๗. แพทยศาสตร์ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายวิทยาศาสตร์ ลักษณะเนื้อหาวิชาที่เรียน ๒ ปีแรก เรียกว่า เตรียมแพทยศาสตร์ เรียนร่วมอยู่ในคณะวิทยาศาสตร์ ในชั้นปีที่ ๓ และปีที่ ๔ เรียนในคณะแพทยศาสตร์ ๒ ปีนี้ เรียนหนักไปในทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ ในชั้นปีที่ ๕ และปีที่ ๖ เรียนหนักไปในทางสาเหตุของโรค การป้องกันไม่ให้เกิดโรค การตรวจและรักษาโรค และการสาธารณสุข รวมระยะเวลาศึกษา ๖ ปี ได้รับปริญญาตรี ส่วนผู้ที่เรียนเทคนิคการแพทย์ เภสัชศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ วิทยาศาสตร์สาธารณสุข วิชาที่เรียนใน ๒ ปีแรก จะเรียนวิชาเตรียมแพทยศาสตร์ ส่วนอีก ๒ ปีหลัง จะเรียนวิชาเฉพาะสาขาที่ตนเรียน รวมเวลาศึกษา ๔ ปี ได้รับปริญญาตรี
๘. พยาบาล ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายวิทยาศาสตร์ หรือสายศิลปะ ลักษณะของการเรียน แยกเป็น ๒ ประเภท

ประเภทที่ ๑ ผู้เรียนผ่านการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย ตามที่สภาการศึกษาดำเนินการ ใน ๒ ปีแรก จะเรียนเตรียมพยาบาลปริญญา และกายภาพบำบัด ใน ๒ ปีหลัง จะเรียนวิชาพยาบาล รวมระยะเวลาศึกษา ๔ ปี ได้รับปริญญาพยาบาล - อนามัย และถ้าจะเรียนวิชาผดุงครรภ์ก็ต้องใช้เวลาอีก ๖ เดือน

ประเภทที่ ๒ ผู้เรียนผ่านการสอบในโรงเรียนพยาบาลผดุงครรภ์และอนามัย มีหลักสูตรการเรียน ๓ ปี ถ้าเรียนจบ ๔ ปี จะได้วิทยาศาสตรบัณฑิต (พยาบาล) และถ้าจะเรียนวิชาผดุงครรภ์ ก็ต้องใช้เวลาอีก ๖ เดือน

๙. รัฐศาสตร์ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายศิลปะ หรือ วิทยาศาสตร์ ลักษณะของเนื้อหาวิชาที่เรียน ๑ ปีแรก เรียนวิชาประเภทศิลปศาสตร์ เหมือนกับคณะนิติศาสตร์ และวิชาเฉพาะของคณะที่เลือกไว้ ๓ ปีหลัง มุ่งเรียนวิชาเฉพาะที่เลือก ได้แก่ การคลัง การปกครอง การต่างประเทศ และการทูต ระยะเวลาการศึกษา ๔ ปี ได้รับปริญญาตรี
๑๐. วิทยาศาสตร์ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายวิทยาศาสตร์ ลักษณะของเนื้อหาวิชาที่เรียน ปีแรก เรียนวิชาฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา คณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษ ปีที่ ๒ เรียนวิชาเช่นเดียวกับปีที่ ๑ และวิชาเอกที่เลือกไว้ ได้แก่ ฟิสิกส์ เคมี คณิตศาสตร์ สัตววิทยา พืชศาสตร์ ธรณีวิทยา เป็นต้น ส่วนปีที่ ๓ และ ๔ เรียนเฉพาะวิชาเอกตามที่เลือกไว้ ระยะเวลาการศึกษา ๔ ปี ได้รับปริญญาตรี
๑๑. วิศวกรรมศาสตร์ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายวิทยาศาสตร์ ลักษณะของเนื้อหาวิชาที่เรียน ๒ ปีแรก เรียนเหมือนกันทุกสาขา คือ เรียนวิชาต่อไปนี้ ฟิสิกส์ เคมี และคณิตศาสตร์ ของคณะวิทยาศาสตร์ เรียนภาษาอังกฤษ ของคณะอักษรศาสตร์ วิชาวิศวกรรมเขียนแบบ สุนทรียภาพ ภูมิวิธีการผลิต วิชากลศาสตร์ประยุกต์ วัสดุก่อสร้าง และวิชาการสำรวจ ในชั้นปีที่ ๓ และ ๔ แยกไปเรียนสาขาวิชาตามที่เลือกไว้ ตามความสนใจ ซึ่งมีสาขาให้เลือก ดังนี้ วิศวกรรมโยธา วิศวกรรมเครื่องกล วิศวกรรมไฟฟ้า วิศวกรรมเหมืองแร่ และธรณีวิทยาเหมืองแร่ วิศวกรรมอุตสาหการ วิศวกรรมสุขาภิบาล วิศวกรรมสำรวจ วิศวกรรมเกษตร และวิศวกรรมชลประทาน ระยะเวลาการศึกษา ๔ ปี ได้รับปริญญาตรี
๑๒. ศิลปศาสตร์ รวมทั้งอักษรศาสตร์ และ ศิลปศาสตร์ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายศิลปะ หรือ วิทยาศาสตร์ ลักษณะเนื้อหาวิชาที่เรียน ๑ ปีแรก เรียนวิชาพื้นฐานทางศิลปศาสตร์ เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย วิทยาศาสตร์ทั่วไป คณิตศาสตร์ทั่วไป อารยธรรม ปรัชญา ประวัติศาสตร์ ปี ๒ - ๔ เรียนวิชาเฉพาะสาขาที่เลือกไว้ เช่น สาขาภาษาศาสตร์ คณิตศาสตร์ สถิติ จิตวิทยา บรรณารักษ์ ประวัติศาสตร์ วรรณคดี และภาษาต่างประเทศ ระยะเวลาการศึกษา ๔ ปี ได้รับปริญญาตรี
๑๓. ศิลปากร รวมถึง จิตรกรรม และประติมากรรม โบราณคดี และ มณฑลศิลป์ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายศิลปะ หรือ วิทยาศาสตร์ ลักษณะการเรียน แยกเรียนตามคณะต่าง ๆ ตั้งแต่ปีที่ ๑ ส่วนกำหนดเวลาเรียนแตกต่างกัน คือ คณะโบราณคดี ใช้เวลาศึกษา ๔ ปี คณะจิตรกรรมและประติมากรรมใช้เวลาศึกษา ๕ ปี และคณะมณฑลศิลป์ใช้เวลา ๔ ปี ได้รับปริญญาตรี ทุกคณะ

๑๔. เศรษฐศาสตร์ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายศิลป์ หรือวิทยาศาสตร์ ลักษณะของเนื้อหาวิชาที่เรียน ปีที่ ๑ เรียนวิชาประเภทศิลปศาสตร์ ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ อารยธรรม วิทยาศาสตร์ จิตวิทยา ประวัติศาสตร์ ปรัชญา และคณิตศาสตร์ และวิชาเฉพาะของสาขาที่เลือกไว้ ปีที่ ๒ เรียนวิชาดังกล่าวแล้วในปีที่ ๑ และหลักเบื้องต้นของเศรษฐศาสตร์ ปีที่ ๓ และ ๔ เรียนตามสาขาวิชาที่เลือกไว้ เช่น ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ สถิติเศรษฐศาสตร์ การเงินและการคลัง และเศรษฐศาสตร์ประยุกต์ ระยะเวลาการศึกษา ๔ ปี ได้รับปริญญาตรี
๑๕. สถาปัตยกรรมศาสตร์ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายวิทยาศาสตร์ หรือ ศิลปะ ลักษณะของเนื้อหาวิชาที่เรียน แบ่งออกเป็น ๒ ภาค คือ ภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ ซึ่งจะต้องศึกษาพร้อม ๆ กันไป วิชาที่เรียนมีทั้งวิทยาศาสตร์ และศิลปศาสตร์ เป็นกันทั่ว ฟิสิกส์ คณิตศาสตร์ การวาดเขียน การออกแบบ ผูกฉลุ และการก่อสร้าง ระยะเวลาการศึกษา ๕ ปี ได้รับปริญญาตรี
๑๖. สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ รวมถึง สังคมวิทยา และมนุษยวิทยา สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ และวารสารศาสตร์ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายวิทยาศาสตร์ หรือ ศิลปะ ลักษณะของเนื้อหาวิชาที่เรียน ๑ ปีแรก เรียนวิชาประเภทศิลปศาสตร์ ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ อารยธรรม วิทยาศาสตร์ทั่วไป จิตวิทยา ประวัติศาสตร์ ปรัชญา และคณิตศาสตร์ และเรียนวิชาเฉพาะตามแผนกที่เลือกไว้ ๓ ปีหลัง เรียนวิชาเฉพาะของแผนกใดแผนกหนึ่งตามที่ได้เลือกไว้ ระยะเวลาการศึกษา ๔ ปี ได้รับปริญญาตรี ✓

รายชื่อวิชาต่าง ๆ ที่ให้ท่านเลือก
ตามรายละเอียดในตอนที่ ๓

อยากเรียนมากที่สุด ๑

☐

๒

☐

๓

☐

อยากเรียนปานกลาง ๔

☐

๕

☐

๖

☐

อยากเรียนน้อยที่สุด ๗

☐

๑. การศึกษา

๒. เกษตรศาสตร์

๓. เทคนิค

๔. นิติศาสตร์

๕. บริหารธุรกิจ

๖. พาณิชยศาสตร์และการบัญชี

๗. แพทยศาสตร์

๘. พยาบาล

๙. รัฐศาสตร์

๑๐. วิทยาศาสตร์

๑๑. วิศวกรรมศาสตร์

๑๒. ศิลปศาสตร์

๑๓. ศิลปากร

๑๔. เศรษฐศาสตร์

๑๕. สถาปัตยกรรมศาสตร์

๑๖. สังคมสงเคราะห์ศาสตร์

ตาราง ๓๒ แสดงจำนวนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาดังนี้

รายวิชา	ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ๕๐ - ๖๔% (ปานกลาง) จำนวน ๒๕ คน										ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ๖๕ - ๗๙% (สูง) จำนวน ๔๕ คน										
	อันดับนักเรียน					อันดับนักเรียน					อันดับนักเรียน					อันดับนักเรียน					
	๑	๒	๓	๔	๕	๑	๒	๓	๔	๕	๑	๒	๓	๔	๕	๑	๒	๓	๔	๕	
๑. การศึกษา	๑๐	๑๕	๒๑	๒๖	๑๔	๔	๔	๑๓	๒๓	๒๕	๑๔	๒๓	๒๕	๑๔	๑๐	๑	๑	๕	๑๐	๑๕	๒
๒. เกษตรศาสตร์	๑๑	๑๗	๒๐	๒๖	๑๓	๔	๓	๓๐	๒๒	๒๗	๑๓	๒๐	๒๕	๑๒	๑๖	๒	๒	๑๕	๑๖	๑๒	๒
๓. เทคโนโลยี	๑	๑๒	๑๖	๒๓	๒๔	๑๖	๒	๒	๒๒	๒๕	๒๒	๒๒	๒๕	๒๒	๑๒	-	๓	๒	๑๓	๑๒	๒
๔. นิติศาสตร์	๑๒	๒๖	๒๓	๑๗	๑๓	๓	-	๑๕	๑๒	๑๕	๑๓	๑๓	๑๕	๑๒	๑๒	๓	๑	๑๕	๑๒	๑๒	๑
๕. บริหารธุรกิจ	-	๖	๑๔	๓๖	๒๕	๕	๔	๑	๑๕	๒๒	๑๕	๑๒	๑๕	๑๒	๑๒	๑	๑	๑๗	๑๕	๑๒	๓
๖. พาณิชยศาสตร์	๖	๑๐	๑๖	๒๗	๑๖	๑๔	๑๔	๑๗	๒๕	๑๑	๑๗	๑๗	๑๕	๑๒	๑๒	๒	๒	๑๕	๑๐	๑๐	๓
๗. แพทยศาสตร์	๔	๗	๑๓	๒๖	๑๗	๑๑	๑๖	๑๕	๓๗	๓๗	๑๗	๓๗	๓๗	๑๗	๑๒	๒๑	๑	๑๑	๑๕	๑๒	๒
๘. พยาบาล	๑๐	๗	๑๓	๑๔	๑๗	๑๔	๑๔	๑๕	๑๗	๑๕	๑๕	๑๗	๑๕	๑๒	๑๑	-	๒	๑๑	๑๑	๑๑	๒
๙. รัฐศาสตร์	๑๕	๒๕	๒๔	๒๑	๑๗	๒	-	๑๗	๑๕	๑๕	๑๕	๑๕	๑๕	๑๒	๑๒	๓	๑	๑๕	๑๒	๑๒	๒
๑๐. วิทยาศาสตร์	๒	๗	๑๕	๒๓	๑๔	๒๐	๑๕	๑๓	๑๒	๑๕	๑๒	๑๒	๑๕	๑๒	๑๒	๒	๑	๑๑	๑๑	๑๒	๑
๑๑. วิศวกรรมศาสตร์	๗	๑๐	๑๑	๑๗	๒๓	๑๕	๑๕	๑๔	๑๒	๑๕	๑๒	๑๒	๑๕	๑๒	๑๒	๑๔	๑	๑๑	๑๑	๑๒	๑
๑๒. ศิลปศาสตร์	๑๐	๕	๒๑	๒๑	๑๔	๑๒	๑๒	๑๔	๒๒	๑๒	๑๒	๑๒	๑๕	๑๒	๑๒	-	๑	๑๒	๑๒	๑๒	๒
๑๓. กีฬาการ	๑๐	๒	๑๖	๒๒	๒๐	๑๔	๑๔	๑๔	๒๐	๒๐	๑๒	๑๒	๑๕	๑๒	๑๒	๑	๑	๑๒	๑๒	๑๒	๑
๑๔. เกรณศาสตร์	๑	๑๔	๒๓	๓๑	๑๒	๑๒	๑	๕	๑๑	๑๕	๑๕	๑๒	๑๕	๑๒	๑๒	-	๑	๑๐	๑๕	๑๒	๑
๑๕. สถาบันการมา	๒	๖	๑๑	๒๓	๒๖	๑๗	๕	๑๔	๒๑	๑๒	๑๒	๑๒	๑๕	๑๒	๑๒	-	๑	๑๐	๑๒	๑๒	๑

ตาราง ๓๗ แสดงจำนวนนักเรียนที่บิดามีชีวิตและถึงแก่กรรมเลือกวิชาต่าง ๆ ตามอันดับค่านิยม

รายชื่อวิชา	นักเรียนที่บิดามีชีวิต ๔๐๑ คน							นักเรียนที่บิดาถึงแก่กรรม ๓๙ คน						
	อันดับที่นักเรียนเลือก							อันดับที่นักเรียนเลือก						
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
๑. การศึกษา	๒๑	๕๖	๙๒	๑๒๓	๖๒	๒๕	๒๒	๓	๖	๗	๗	๕	๕	๒
๒. เกษตรศาสตร์	๓๘	๘๒	๘๓	๑๐๖	๖๙	๑๒	๑๑	๕	๕	๑๓	๑๐	๓	๑	๒
๓. เทคนิก	๒	๓๑	๖๖	๑๑๕	๙๕	๕๗	๕๒	๑	๖	๕	๑๓	๕	๕	๕
๔. นิติศาสตร์	๒๖	๙๕	๑๒๕	๙๐	๕๒	๑๕	๕	๕	๕	๑๕	๕	๓	—	—
๕. บริหารธุรกิจ	๑	๒๒	๖๗	๑๕๐	๑๑๑	๕๕	๑๕	—	๒	๖	๖	๑๒	๑๒	๑
๖. พาณิชยศาสตร์	๒๕	๓๗	๘๙	๑๑๒	๗๙	๕๐	๑๙	—	๒	๖	๑๑	๑๒	๕	๓
๗. แพทยศาสตร์	๗๙	๕๙	๕๒	๘๕	๕๐	๕๖	๕๐	๕	๖	๕	๑๕	๕	๒	๒
๘. พยาบาล	๒๙	๕๖	๕๒	๗๕	๗๕	๕๖	๖๘	—	๖	๓	๗	๑๑	๗	๕
๙. รัฐศาสตร์	๖๐	๘๙	๑๑๖	๘๕	๓๑	๒๐	—	๕	๗	๑๕	๘	๕	—	—
๑๐. วิทยาศาสตร์	๑๖	๖๕	๘๒	๙๖	๗๕	๕๓	๑๖	๑	๖	๖	๑๕	๕	๒	๑
๑๑. วิศวกรรม	๕๕	๕๓	๕๑	๗๗	๗๕	๖๓	๒๙	๑๑	๕	๖	๕	๖	๓	—
๑๒. ศิลปศาสตร์	๒๑	๓๑	๕๒	๙๖	๘๙	๕๓	๑๙	๓	๑	๖	๕	๑๑	๑๓	๑
๑๓. ศิลปการ	๗	๒๒	๓๖	๘๕	๘๕	๙๖	๗๒	—	๕	๓	๕	๕	๕	๑๕
๑๔. เศรษฐศาสตร์	๙	๕๕	๑๐๖	๑๓๒	๗๐	๒๘	๑	๑	๕	๑๒	๑๕	๕	๑	๑
๑๕. สถาปัตยกรรม	๖	๒๙	๕๘	๙๙	๑๐๕	๘๑	๒๓	—	๘	๑	๕	๘	๑๓	—
๑๖. สังคมสงเคราะห์	๘	๓๑	๘๗	๘๖	๙๖	๗๕	๑๙	—	๑	๕	๑๑	๑๑	๕	๒

ตาราง ๓๘ แสดงจำนวนนักเรียนที่มารดามีชีวิตและถึงแก่กรรมเลือกวิชาต่าง ๆ ตามอันดับถำนิยม

รายชื่อ	นักเรียนที่มารดามีชีวิต ๔๒๒ คน							นักเรียนที่มารดาถึงแก่กรรม ๑๔ คน						
	อันดับที่นักเรียนเลือก							อันดับที่นักเรียนเลือก						
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
๑. การศึกษา	๒๒	๔๗	๔๘	๑๒๖	๖๔	๒๔	๒๓	๒	๕	๑	๔	๓	๒	๑
๒. เกษตรศาสตร์	๔๒	๘๐	๔๓	๑๑๔	๖๗	๑๓	๑๓	๑	๗	๓	๒	๕	—	—
๓. เทคนิก	๓	๓๗	๖๖	๑๒๓	๔๗	๕๐	๔๖	—	—	๕	๔	๖	๕	—
๔. นิติศาสตร์	๓๐	๔๔	๑๓๕	๔๔	๔๑	๑๔	๔	—	๕	๔	๕	๔	—	—
๕. บริหารธุรกิจ	๑	๒๓	๖๔	๑๓๔	๑๒๑	๕๕	๑๖	—	๑	๕	๔	๒	๒	—
๖. พาณิชยศาสตร์	๒๕	๓๘	๔๑	๑๑๗	๔๖	๔๓	๒๒	—	๑	๔	๖	๖	๑	—
๗. แพทยศาสตร์	๘๓	๕๓	๕๕	๔๔	๕๓	๔๕	๓๔	๑	๕	๒	๕	๒	๓	๓
๘. พยาบาล	๒๗	๖๑	๔๔	๘๐	๔๒	๕๔	๗๐	๒	๑	๑	๒	๔	๔	๓
๙. รัฐศาสตร์	๖๓	๔๑	๑๒๕	๘๘	๓๕	๒๐	—	๒	๔	๖	๕	—	—	—
๑๐. วิทยาศาสตร์	๑๖	๖๔	๘๔	๑๐๗	๗๗	๕๒	๑๗	๑	๑	๔	๓	๖	๓	—
๑๑. วิศวกรรม	๖๑	๕๕	๕๕	๘๔	๘๐	๖๑	๒๖	๔	๒	๕	๕	—	๖	๕
๑๒. กิลปศาสตร์	๒๑	๓๑	๕๗	๔๖	๔๕	๑๐๒	๒๐	๓	๑	๑	๔	๔	๔	—
๑๓. ศิลปากร	๗	๒๓	๓๔	๘๕	๘๘	๔๔	๘๑	—	๓	—	๔	๑	๑	๕
๑๔. เศรษฐศาสตร์	๔	๕๔	๑๐๔	๑๔๓	๗๑	๒๔	๕	๑	๑	๔	๔	๓	—	—
๑๕. สถาปัตยกรรม	๖	๓๖	๕๗	๑๐๖	๑๐๔	๘๘	๒๐	—	๑	๒	๒	๔	๖	๓
๑๖. สังคมสงเคราะห์	๘	๓๕	๔๐	๘๔	๑๐๔	๗๘	๒๑	—	๑	๖	๗	๓	๑	—

ตาราง ๓๙ แสดงจำนวนนักเรียนแยกตามสถานภาพทางครอบครัวเลือกวิชาต่าง ๆ ตามต้นฉบับงาน

รายวิชา	จำนวนผู้เรียนที่ บิดามารดาอยู่ด้วยกัน ๓๔๙ คน										จำนวนผู้เรียนที่ บิดามารดาหย่าร้าง ๒๒ คน										จำนวนผู้เรียนที่ บิดามารดาแยกกันอยู่ ๙๑ คน									
	อันดับนักเรียนเลือก										อันดับนักเรียนเลือก										อันดับนักเรียนเลือก									
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐
๑. การศึกษา	๑๖	๕๐	๘๕	๑๐๔	๕๔	๒๑	๑๓	๒๑	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	
๒. เกษตรศาสตร์	๓๕	๒๖	๓๔	๔๓	๕๖	๑๖	๑๑	๑๖	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	
๓. เทคโนโลยี	๒	๒๙	๕๘	๑๐๑	๕๑	๔๑	๓๕	๔๑	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	
๔. นิติศาสตร์	๒๔	๘๒	๑๑๐	๑๑๑	๑๑๑	๑๑๑	๑๑๑	๑๑๑	๑๑๑	๑๑๑	๑๑๑	๑๑๑	๑๑๑	๑๑๑	๑๑๑	๑๑๑	๑๑๑	๑๑๑	๑๑๑	๑๑๑	๑๑๑	๑๑๑	๑๑๑	๑๑๑	๑๑๑	๑๑๑	๑๑๑	๑๑๑	๑๑๑	
๕. บริหารธุรกิจ	๑	๑๘	๓๕	๑๒๐	๔๔	๓๕	๑๔	๓๕	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	
๖. พาณิชยศาสตร์	๒๓	๓๕	๓๕	๑๐๓	๒๒	๓๒	๑๓	๓๒	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	
๗. แพทยศาสตร์	๖๕	๔๕	๔๕	๓๔	๔๕	๓๘	๓๕	๔๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	๓๕	
๘. พยาบาล	๒๓	๕๑	๓๑	๑๑๑	๒๑	๓๑	๑๑	๓๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	
๙. รัฐศาสตร์	๕๓	๓๔	๑๐๑	๓๑	๒๑	๑๑	-	๑๑	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
๑๐. วิทยาศาสตร์	๑๔	๔๔	๓๐	๔๔	๒๔	๔๓	๑๔	๔๓	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	
๑๑. วิศวกรรม	๔๕	๔๓	๔๒	๓๒	๓๑	๔๒	๒๒	๔๒	๒๒	๒๒	๒๒	๒๒	๒๒	๒๒	๒๒	๒๒	๒๒	๒๒	๒๒	๒๒	๒๒	๒๒	๒๒	๒๒	๒๒	๒๒	๒๒	๒๒	๒๒	
๑๒. ศิลปศาสตร์	๑๘	๒๓	๔๕	๓๑	๓๖	๔๕	๑๓	๔๕	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	
๑๓. ศิลปการ	๔	๑๖	๓๒	๓๐	๔๐	๔๒	๒๓	๔๒	๒๓	๒๓	๒๓	๒๓	๒๓	๒๓	๒๓	๒๓	๒๓	๒๓	๒๓	๒๓	๒๓	๒๓	๒๓	๒๓	๒๓	๒๓	๒๓	๒๓	๒๓	
๑๔. เศรษฐศาสตร์	๓	๔๐	๔๔	๑๑๔	๔๔	๒๓	๑	๒๓	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	
๑๕. สถาบันการรวม	๕	๒๕	๔๖	๔๖	๔๕	๓๑	๑๑	๔๕	๓๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	
๑๖. สังคมสูงเกราะที่	๘	๒๓	๓๓	๓๐	๔๑	๒๔	๑๓	๒๔	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	

ตาราง ๔๐ แสดงจำนวนนักเรียนแยกตามระดับการศึกษาของบิดา เลือกรวิชาต่าง ๆ ตามอันดับค่า

รายชื่อวิชา	ระดับการศึกษาของบิดา = ๑๓๑ คน ต่ำกว่า ป.๔ - ป.๔ ลำดับที่นักเรียนเลือก							ระดับการศึกษาของบิดา = ๙๙ คน ต่ำกว่า ม.๖ (มศ.๓) และสูงกว่า ป.๔ ลำดับที่นักเรียนเลือก						
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
๑. การศึกษา	๕	๒๑	๒๖	๓๙	๒๓	๙	๘	๕	๖	๒๕	๒๓	๑๐	๗	๒
๒. เกษตรศาสตร์	๑๔	๓๑	๒๔	๓๒	๑๖	๕	๘	๘	๑๕	๑๒	๒๕	๑๓	๑	๓
๓. เทคนิค	—	๑๓	๒๗	๓๔	๓๕	๑๐	๑๒	—	๖	๑๒	๒๔	๑๖	๑๓	๖
๔. นิติศาสตร์	๖	๒๔	๓๓	๓๒	๑๕	๖	๑	๗	๑๙	๒๗	๑๔	๗	๒	๑
๕. บริหารธุรกิจ	๑	๘	๑๘	๓๑	๔๐	๑๓	๔	—	๔	๑๐	๒๓	๒๕	๑๓	๒
๖. พาณิชยศาสตร์	๕	๑๓	๒๑	๔๔	๓๑	๑๑	๗	๕	๖	๒๒	๒๒	๑๐	๙	๔
๗. แพทยศาสตร์	๒๔	๒๑	๑๘	๒๔	๑๒	๑๑	๑๓	๑๗	๑๐	๑๓	๑๓	๑๐	๗	๗
๘. พยาบาล	๘	๑๕	๑๐	๓๓	๒๔	๑๖	๒๒	๖	๑๑	๗	๑๓	๑๒	๑๖	๑๒
๙. รัฐศาสตร์	๑๘	๑๙	๔๕	๒๖	๑๓	๖	—	๑๐	๒๐	๒๑	๑๘	๖	๒	—
๑๐. วิทยาศาสตร์	๖	๒๑	๓๘	๓๖	๑๙	๑๕	๑	๕	๑๒	๑๑	๑๗	๑๗	๙	๖
๑๑. วิศวกรรม	๒๕	๒๕	๑๕	๒๖	๒๐	๑๖	๗	๘	๑๘	๑๑	๑๐	๑๒	๑๓	๕
๑๒. ศิลปศาสตร์	๖	๙	๑๑	๒๙	๓๑	๓๔	๗	๕	๕	๑๐	๑๖	๒๒	๑๘	๒
๑๓. ศิลปากร	๒	๕	๑๒	๒๑	๒๓	๓๖	๓๓	๑	๕	๕	๑๗	๑๙	๑๘	๑๕
๑๔. เศรษฐศาสตร์	๒	๑๖	๓๗	๔๖	๒๑	๙	—	๑	๑๒	๒๒	๒๔	๑๖	๒	—
๑๕. สถาปัตยกรรมฯ	๓	๑๓	๑๙	๒๔	๓๓	๓๑	๘	—	๒	๑๐	๒๔	๒๐	๑๒	๕
๑๖. สังคมสงเคราะห์	๓	๘	๒๖	๒๕	๓๕	๓๑	๓	๑	๕	๑๕	๑๙	๒๑	๑๐	๗

ตาราง ๕๐ ต่อ

ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนชั้น ม.ศ. ๕ จำนวน ๕๕๐ คน

แยกตามระดับการศึกษาของบิดา (แผนที่ ๒)

รายชื่อวิชา	ระดับการศึกษาของบิดา = ๑-๕ คน							ระดับการศึกษาของบิดา = ๕-๗ คน						
	ม. ๒-ม. ๔ หรือ ม. ๑-ม. ๓ หรือเทียบเท่า							สูงกว่า ม. ๔ หรือ ม. ๓-๕						
	ลำดับที่นักเรียนเลือก							ลำดับที่นักเรียนเลือก						
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
๑. การศึกษา	๑๔	๒๗	๕๐	๕๕	๒๙	๑๐	๑๐	๑	๔	๔	๑๓	๕	๕	๓
๒. เกษตรศาสตร์	๑๖	๓๐	๔๕	๔๔	๓๔	๕	๓	๔	๑๑	๑๑	๑๑	๕	๓	๒
๓. เทคนิค	๓	๑๑	๒๓	๕๕	๔๒	๒๓	๒๔	—	๗	๕	๑๐	๑๑	๖	๔
๔. นิติศาสตร์	๑๕	๔๖	๕๒	๕๖	๑๕	๕	๒	๒	๑๑	๑๗	๗	๔	๒	—
๕. บริหารธุรกิจ	—	๑๑	๓๖	๖๓	๕๖	๒๓	๖	—	๑	๕	๑๓	๑๒	๔	๔
๖. พาณิชยศาสตร์	๑๑	๑๕	๔๓	๔๗	๕๒	๑๔	๕	๖	๕	๕	๑๐	๔	๑	๒
๗. แพทยศาสตร์	๓๑	๒๑	๑๗	๔๔	๒๙	๒๔	๑๕	๔	๓	๕	๑๔	๕	๖	๓
๘. พยาบาล	๑๑	๓๔	๒๓	๒๗	๓๔	๒๕	๓๑	๔	๓	๕	๕	๑๒	๖	๔
๙. รัฐศาสตร์	๓๐	๔๕	๔๗	๓๔	๑๓	๑๒	—	๗	๑๒	๑๔	๑๑	๓	—	—
๑๐. วิทยาศาสตร์	๔	๒๗	๓๕	๔๔	๓๙	๒๗	๕	๒	๑๐	๕	๑๓	๔	๕	๑
๑๑. วิศวกรรมฯ	๒๒	๑๔	๒๓	๕๐	๕๒	๒๔	๑๖	๑๐	๓	๕	๑๐	๖	๕	๑
๑๒. ศิลปศาสตร์	๑๓	๑๖	๓๔	๓๗	๓๕	๒๒	๔	๑	๒	๓	๑๔	๑๒	๔	๓
๑๓. ศิลปการ	๔	๑๒	๑๕	๕๖	๓๖	๓๗	๓๑	—	๖	๕	๕	๑๑	๕	๔
๑๔. เศรษฐศาสตร์	๗	๒๖	๕๐	๖๑	๒๗	๑๓	๑	—	๖	๕	๑๖	๑๐	๕	๑
๑๕. สถาปัตยกรรมฯ	๒	๑๖	๒๑	๔๔	๔๕	๔๕	๔	๑	๖	๕	๑๒	๑๑	๖	๒
๑๖. สังคมสงเคราะห์	๓	๑๔	๔๔	๕๐	๕๐	๒๙	๗	๑	๑	๕	๑๓	๑๑	๕	๔

ตาราง ๔๑ แสดงจำนวนนักเรียนแยกตามระดับการศึกษาของมารดา เลือกวิชาต่าง ๆ ตามอันดับ

รายชื่อวิชา	ระดับการศึกษาของมารดา = ๒๔ คน							ระดับการศึกษาของมารดา = ๔๕ คน						
	ต่ำกว่า ป.๔ - ป.๔							ต่ำกว่า ม.๖(มศ.๓) แห่สูงกว่า ป.๔						
	ลำดับที่นักเรียนเลือก							ลำดับที่นักเรียนเลือก						
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
๑. การศึกษา	๑๔	๓๕	๖๐	๘๐	๑๑	๑๕	๑๒	๓	๑๖	๑๘	๒๒	๑๔	๑๐	๒
๒. เกษตรศาสตร์	๒๖	๕๖	๕๔	๖๒	๓๘	๑๑	๖	๔	๑๒	๑๖	๓๒	๑๓	๑	๓
๓. เทคนิค	๑	๒๔	๕๒	๗๓	๖๒	๒๔	๒๑	—	๔	๑๒	๒๔	๑๖	๑๓	๑๒
๔. นิติศาสตร์	๔	๖๔	๗๗	๖๔	๒๖	๑๔	๓	๔	๒๒	๒๔	๑๕	๑๐	๑	๑
๕. บริหารธุรกิจ	๑	๑๔	๔๕	๘๘	๗๔	๒๕	๑๐	—	๕	๑๖	๒๔	๒๐	๑๔	๒
๖. พาณิชยศาสตร์	๑๖	๒๗	๔๖	๗๗	๕๕	๒๕	๑๑	๑	๗	๒๔	๒๑	๑๓	๔	๖
๗. แพทยศาสตร์	๔๔	๓๒	๓๑	๖๔	๓๔	๒๑	๒๖	๑๔	๑๐	๑๒	๑๖	๑๕	๑๒	๖
๘. พยาบาล	๑๖	๓๓	๒๔	๔๖	๔๔	๓๖	๕๐	๔	๑๑	๖	๒๑	๑๖	๑๒	๑๑
๙. รัฐศาสตร์	๔๔	๔๕	๗๔	๕๓	๒๑	๑๕	—	๑๕	๒๒	๒๔	๑๕	๗	๒	—
๑๐. วิทยาศาสตร์	๔	๔๔	๖๐	๖๔	๔๕	๓๐	๖	๖	๑๒	๑๔	๑๕	๑๗	๑๔	๗
๑๑. วิศวกรรมศาสตร์	๔๕	๓๓	๓๓	๔๔	๔๕	๓๔	๑๕	๔	๑๓	๗	๑๕	๒๒	๑๓	๗
๑๒. ศิลปศาสตร์	๑๔	๑๑	๓๐	๕๕	๖๖	๖๔	๑๓	๖	๑๐	๑๒	๒๑	๑๗	๑๔	๑
๑๓. ศิลปากร	๕	๑๐	๑๔	๕๓	๔๖	๖๗	๕๗	๑	๗	๔	๑๔	๒๒	๑๓	๑๖
๑๔. เศรษฐศาสตร์	๔	๔๔	๖๔	๘๓	๔๔	๑๒	๑	๔	๖	๓๐	๒๗	๔	๑๐	—
๑๕. สถาปัตยกรรม	๓	๒๒	๓๖	๖๕	๖๔	๕๗	๑๐	๒	๗	๕	๒๐	๒๒	๒๐	๔
๑๖. สังคมสงเคราะห์	๓	๑๔	๘๘	๔๑	๖๓	๔๔	๑๔	๑	๖	๑๖	๒๕	๒๕	๑๐	๒

ตาราง ๔๑ ต่อ

ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนชั้น ม.ศ. ๕ จำนวน ๔๕๐ คน

แยกตามระดับการศึกษาของมารดา (แผ่นที่ ๒)

รายชื่อวิชา	ระดับการศึกษาของมารดา = ๘๓ คน							ระดับการศึกษาของมารดา = ๑๕ คน						
	ม. ๖ - ม. ๘ หรือ ม.ศ. ๓ - ม.ศ. ๕							สูงกว่า ม. ๘ หรือ ม.ศ. ๕						
	ลำดับที่นักเรียนเลือก							ลำดับที่นักเรียนเลือก						
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
๑. การศึกษา	๒	๑๐	๑๗	๒๔	๑๔	๔	๘	๑	๑	๔	๔	๒	๑	๒
๒. เกษตรศาสตร์	๘	๑๗	๑๗	๑๘	๑๘	๑	๔	๑	๒	๔	๔	๓	—	—
๓. เทคนิค	๒	๘	๕	๒๑	๒๔	๑๓	๑๐	—	๑	๒	๔	๒	๒	๓
๔. นิติศาสตร์	๑๑	๑๖	๒๔	๑๗	๖	๔	—	๒	๒	๔	๓	๓	—	—
๕. บริหารธุรกิจ	—	๕	๑๒	๒๐	๒๖	๑๖	๔	—	—	—	๑๐	๓	๒	—
๖. พาณิชยศาสตร์	๘	๕	๑๗	๒๐	๑๘	๑๐	๕	—	—	๔	๔	๒	๑	—
๗. แพทยศาสตร์	๑๖	๑๒	๑๑	๑๗	๖	๑๓	๘	๔	๑	๓	๒	—	๒	๒
๘. พยาบาล	๕	๑๖	๑๐	๑๐	๑๔	๑๒	๑๑	—	๒	๑	๔	๓	๓	๑
๙. รัฐศาสตร์	๖	๒๖	๒๓	๒๐	๖	๒	—	—	๓	๔	๔	๑	๑	—
๑๐. วิทยาศาสตร์	๒	๔	๑๒	๒๔	๑๘	๑๐	๓	๑	๔	๒	๒	๓	๑	๑
๑๑. วิศวกรรมฯ	๔	๔	๑๔	๒๑	๑๓	๑๒	๔	๓	๒	๓	๒	—	๓	๒
๑๒. ศิลปศาสตร์	๔	๘	๑๔	๒๒	๑๓	๑๗	๔	—	๓	๒	๓	๔	๒	๑
๑๓. ศิลปการ	๑	๖	๑๑	๒๐	๑๔	๑๕	๑๑	—	๓	๑	๒	๒	๔	๒
๑๔. เศรษฐศาสตร์	๑	๘	๒๑	๓๑	๑๕	๖	๑	๑	๒	๓	๖	๒	๑	—
๑๕. สถาปัตยกรรมฯ	๑	๕	๑๖	๒๑	๒๐	๑๗	๓	—	๓	๒	๒	๓	—	๑
๑๖. สังคมสงเคราะห์	๓	๗	๑๕	๒๐	๑๕	๑๔	๕	๑	—	๓	๑	๔	๖	—

ตาราง ๔๒ แสดงจำนวนนักวิจัยซึ่งเปรียบเทียบระดับการศึกษาและมารดา เรืองวิชาทางตามอันดับนิยม

รายชื่อวิชา	๒๑๖ คน										๓๔ คน										๑๘๖ คน										รวม
	การศึกษาของบิดาสูงกว่ามารดา อันดับนักเรียนเลือก										การศึกษาของมารดาสูงกว่าบิดา อันดับนักเรียนเลือก										การศึกษาของบิดาและมารดาเท่ากัน อันดับนักเรียนเลือก										
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	
๑. การศึกษา	๑๔	๓๐	๔๐	๖๓	๓๔	๑๔	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	
๒. เกษตรศาสตร์	๒๐	๔๑	๔๔	๕๕	๓๕	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	
๓. เทคนิก	๑	๒๑	๓๔	๖๕	๕๐	๒๕	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	
๔. นิติศาสตร์	๑๐	๕๕	๖๒	๔๕	๒๓	๑๐	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	
๕. บริหารธุรกิจ	-	๔	๔๒	๗๒	๖๑	๒๕	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	
๖. พาณิชยศาสตร์	๑๖	๒๒	๔๕	๕๗	๔๑	๒๒	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	
๗. แพทยศาสตร์	๓๕	๒๒	๒๔	๕๕	๓๑	๒๒	๒๔	๒๔	๒๔	๒๔	๒๔	๒๔	๒๔	๒๔	๒๔	๒๔	๒๔	๒๔	๒๔	๒๔	๒๔	๒๔	๒๔	๒๔	๒๔	๒๔	๒๔	๒๔	๒๔	๒๔	
๘. พยาบาล	๑๗	๓๐	๒๗	๓๒	๓๕	๓๐	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	
๙. รัฐศาสตร์	๓๕	๕๐	๔๕	๔๕	๑๗	๑๐	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
๑๐. วิทยาศาสตร์	๔	๓๖	๕๐	๔๔	๔๓	๓๒	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	๔	
๑๑. วิศวกรรมศาสตร์	๓๐	๒๐	๒๕	๔๒	๔๓	๓๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	
๑๒. ศิลปศาสตร์	๑๓	๑๑	๓๑	๔๐	๔๒	๔๓	๓๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	
๑๓. ศิลปากร	๔	๑๓	๑๕	๔๐	๔๒	๕๐	๓๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	
๑๔. เศรษฐศาสตร์	๕	๓๕	๔๓	๗๐	๓๗	๑๕	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	
๑๕. สถาปัตยกรรม	๒	๑๔	๒๔	๕๔	๕๑	๔๗	๑๒	๑๒	๑๒	๑๒	๑๒	๑๒	๑๒	๑๒	๑๒	๑๒	๑๒	๑๒	๑๒	๑๒	๑๒	๑๒	๑๒	๑๒	๑๒	๑๒	๑๒	๑๒	๑๒	๑๒	
๑๖. สังคมสงเคราะห์	๒	๑๗	๔๔	๕๕	๕๔	๓๒	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	

ตาราง , ๔๑ แสดงจำนวนนักเรียนที่มีลำดับแตกต่างกัน เลือกริเวทต่าง ๆ ตามข้อใดก็ตาม

รายชื่อวิชา	ภูมิสำเนาอยู่ในเขตเทศบาล๒๕๖๓					ภูมิสำเนาอยู่ในเขตสุขาภิบาล๕๐๐๓					ภูมิสำเนาอยู่นอกเขตเทศบาลและสุขาภิบาล				
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕
๑. การศึกษา	๑๑	๓๖	๕๓	๗๓	๓๖	๒๓	๑๔	๗	๑๐	๑๔	๒	๑๒	๑๓	๓๓	๑๔
๒. เกษตรศาสตร์	๑๑	๓๕	๖๐	๖๖	๕๔	๗	๗	๑๐	๑๐	๒๐	๒๐	๑๒	๒๕	๒๐	๓
๓. เทคนิค	๑	๑๕	๓๔	๖๕	๖๑	๓๓	๑	-	๒	๒	๑๕	๑๕	๒๕	๑๕	๑๐
๔. นิติศาสตร์	๑๓	๕๖	๗๙	๕๙	๒๗	๓	๓	๗	๑๗	๑๐	๑๕	๓๑	๒๕	๒	-
๕. บริหารธุรกิจ	๑	๑๔	๔๔	๗๙	๖๔	๙	๙	-	๑	๑	๑	๓	๑๐	๑๗	๖
๖. พาณิชยศาสตร์	๑๔	๒๑	๕๔	๖๔	๕๙	๙	๙	๓	๑๐	๔	๑๒	๑๒	๓๐	๑๓	๕
๗. แพทยศาสตร์	๖๑	๒๔	๒๔	๔๔	๒๕	๓๐	๓๐	๑๒	๑๑	๑๑	๑๓	๑๔	๑๗	๑๕	๗
๘. พยาบาล	๑๕	๓๔	๓๒	๔๖	๕๗	๓๗	๓๗	๙	๑๐	๑๒	๑๓	๑๔	๒๒	๑๕	๒๒
๙. รัฐศาสตร์	๓๗	๕๕	๗๒	๕๕	๒๑	-	-	๑๐	๒๐	๑	๑	๑๔	๒๐	๑๑	-
๑๐. วิทยาการศาสตร์	๑๐	๕๓	๕๐	๖๒	๕๔	๓๑	๑๒	๔	๒	๑	๑	๑๕	๒๔	๑๗	๕
๑๑. วิศวกรรมศาสตร์	๓๐	๓๖	๓๑	๔๑	๕๔	๑๗	๑๗	๑๑	๑๕	๒๒	๖	๑๕	๓๖	๑๑	๖
๑๒. ศิลปศาสตร์	๑๗	๒๒	๓๔	๕๔	๕๕	๕๐	๖	๑	๕	๑๕	๑๑	๑๒	๓๑	๓๒	๕
๑๓. ศิลปากร	๖	๑๔	๒๓	๕๖	๕๗	๕๕	๕๖	๑	๒	๒๐	๑๕	๒	๒๐	๓๓	๒๐
๑๔. เกราะศาสตร์	๖	๓๒	๖๕	๔๓	๕๒	๑	๑	๒	๑๐	๕	๑	๑๕	๑๗	๒	-
๑๕. สถาปัตยกรรม	๓	๒๕	๓๓	๖๔	๖๒	๑๑	๑๑	๑	๒	๒	๑๕	๒	๓๓	๒๔	๒
๑๖. สังคมสงเคราะห์	๕	๑๙	๔๒	๖๒	๕๐	๕๕	๑๐	๒	๕	๑	๑๑	๕	๓๑	๓๑	๖